KRISTI
OBJEKT
LEKTIONER

New Covenant Publications International Ltd. Swedish

Upphovsrätt © 2020. Nytt Förbund Internationella Publikationer

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt utan uttryckligt skriftligt tillstånd från upphovsmannen, utom när det gäller korta citat som förkroppsligas i kritiska artiklar och recensioner. Vänligen hänvisa alla relevanta frågor till utgivaren.

Alla rättigheter förbehållna. Ingen del av denna bok får reproduceras eller överföras i någon form eller på något sätt, elektroniskt eller mekaniskt, inklusive kopiering, inspelning eller genom ett informationslagrings- och hämtningssystem - utom av en granskare som kan citera korta avsnitt i en recension som ska tryckas i en tidning eller tidning - utan skriftligt tillstånd från förlaget.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Katalogisering i Publikationsdata

Redigering och design av: Nytt Förbund Internationell Grupp

Tryckt i Storbritannien.

Första tryckningen 26 maj 2020

Publicerad av: Nytt Förbund Internationella Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besök webbplatsen: www.newcovenant.co.uk

I Kristi undervisning genom liknelser upptäcker vi samma princip som han använde i den uppgift han hade för världen. Kristus tog på sig vår natur och levde bland oss, för att vi skulle kunna sätta oss in i hans gudomliga karaktär och liv. Gudomlighet uppenbarades i den mänskliga naturen, den osynliga härligheten i den synliga mänskliga gestalten. Människan kunde få kunskap om det okända genom det kända, himmelska ting uppenbarades genom de jordiska. Gud framträdde i mänsklig gestalt. Det var sådan Kristi undervisning var — det okända gjordes tydligt genom det kända, gudomliga sanningar genom de jordiska ting som människan väl kände till.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformationsböcker, Reformerade Sinnen

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Denna sida har medvetet lämnats blank.

Erkännande

Den här boken är tillägnad Herre Gud.

Förord

New Covenant Publications International kopplar igen läsaren till den gudomliga planen som binder himmel och jord och förstärker evigheten för lagkärlek. Logotypen, förbundets ark representerar intimiteten mellan Kristus Jesus och hans folk och centralen i Guds lag. Som det står skrivet: “Detta ska vara det förbund som jag kommer att sluta med Israels hus säger Herren. Jag kommer att lägga min lag i deras inre delar och skriva det i deras hjärtan och de ska vara mitt folk och jag ska vara deras Gud. ” (Jeremia 31: 31-33; Hebreerbrevet 8: 8-10). I själva verket vittnar det nya förbundet om en inlösen, född av oförminskad strid och förseglad med blod.

I otaliga århundraden har många uthärdat svåra lidande och obegripligt förtryck, beräknat för att utplåna sanning. Särskilt under de mörka åldrarna hade detta ljus blivit väldigt bäddat och täckt av mänskliga traditioner och populär okunnighet, eftersom världens invånare hade föraktat visdom och överträtt förbundet. Kompromissens misslyckande med ökande ondskaper framkallade en sådan plåga av obruten degeneration och diabolisk omänsklighet, att många liv ofrivilligt offrade och vägrade att överge samvetsfriheten. Ändå återupplivades en förlorad kunskap, speciellt under reformationens tid.

1500-talets reformationsperiod utlöste ett ögonblick av sanning, grundläggande förändringar och därmed turbulens, vilket återspeglas i motreformationen. Genom denna volym upptäcker man emellertid den obestridliga betydelsen av denna singulära revolution från reformatorernas och andra modiga pionjärer. Från deras berättelser kan man förstå de rasande striderna, orsakerna till sådant fenomenalt motstånd och övernaturliga ingripanden.

Vårt motto: “Reformationsböcker, Reformerade Sinnen”, accentuerar den distinkta litteraturgenren, sammansatt i en kritisk era och dess inverkan. Det resonerar också hur brådskande personlig reformering, återfödelse och omvandling är. När Gutenbergs tryckpress, tillsammans med översättningsbyrån, spridit principerna för den reformerade tron, för cirka 500 år sedan, skulle den digitaliserade pressen och onlinemedia kommunicera på alla språk sanningsljuset i dessa sista tider.

****

Kapitel 1. - Undervisning genom liknelser 4
Kapitel 2. - Såningsmannen gick ut för att så 9
Kapitel 3. - Först strå, så ax 24
Kapitel 4. - Ogräset 27
Kapitel 5. - Som et senapskorn 30
Kapitel 6. - Fler lärdomar från arbetet med att så 33
Kapitel 7. - Linkelsen om surdegen 39
Kapitel 8. - En gömd skatt 43
Kapitel 9. - Pärlan 50
Kapitel 10. - Nätet 52
Kapitel 11. - Nytt och gammalt 54
Kapitel 12. - Att be för att ge 60
Kapitel 13. - Två tillbedjare 67
Kapitel 14. - Skulle då inte Gud låta sina utvalda få rätt? 74
Kapitel 15. - Den mannen umgås med syndare 83
Kapitel 16. - Förlorad och återfunnen 90
Kapitel 17. - Låt det stå kvar et år till 97
Kapitel 18. - Gå ut på vägarna och stigarna 101
Kapitel 19. - Hur ofta ska vi förlåta? 111
Kapitel 20. - Vinst som är förlust 116
Kapitel 21. - En stor klyfta faställd 120
Kapitel 22. - Att säga och göra 127
Kapitel 23. - Herrens vingård 134
Kapitel 24. - Utan bröllopskläder 147
Kapitel 25. - Talenterna 154
Kapitel 26. - Vän med den orättfärdige Mammon 177
Kapitel 27. - Vem är min nästa? 182
Kapitel 28. - Nådens belöning 189
Kapitel 29. - Att möta Brudgummen 197

Kapitel 1. - Undervisning genom liknelser

I Kristi undervisning genom liknelser upptäcker vi samma princip som han använde i den uppgift han hade för världen. Kristus tog på sig vår natur och levde bland oss, för att vi skulle kunna sätta oss in i hans gudomliga karaktär och liv. Gudomlighet uppenbarades i den mänskliga naturen, den osynliga härligheten i den synliga mänskliga gestalten. Människan kunde få kunskap om det okända genom det kända, himmelska ting uppenbarades genom de jordiska. Gud framträdde i mänsklig gestalt. Det var sådan Kristi undervisning var – det okända gjordes tydligt genom det kända, gudomliga sanningar genom de jordiska ting som människan väl kände till.

Bibeln säger: "Allt detta sade Jesus till folket i liknelser... för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: jag skall låta min mun tala i liknelser, jag skall ropa ut vad som har varit dolt sedan världens skapelse." Matt 13:34, 35. Det kroppsliga var uttrycksmedlet för det andliga, det som fanns i naturen och åhörarnas erfarenheter förenades med sanningarna i det skrivna Ordet. Genom att Kristi liknelser leder från det mänskliga till det gudomliga är de alltså länkar i sanningens kedja, som förenar människan med Gud och jorden med himlen.

När Kristus använde naturen som uttrycksmedel talade han om det hans egna händer skapat och som hade egenskaper och förmågor som han själv skänkt det. I sin ursprungliga, felfria form var allt skapat ett uttryck för Guds tanke. l Adams och Evas Edenhem var naturen full av kunskap om Gud, med gudomlig undervisning. Den visdom ögat såg mottogs i hjärtat, eftersom de samarbetade med Gud i hans skapelseverk. I samma ögonblick som det heliga paret överträdde den Högstes lag, förlorade naturen den härlighet som Guds ansikte utstrålar. Jorden är nu vanställd och nersölad av synd. Men även i dess fördärvade tillstånd finns det fortfarande mycket vackert kvar. Guds undervisning är inte utplånad. Om den förstås rätt, talar naturen om sin Skapare.

Under Jesu tid hade man tappat dessa lärdomar ur sikte. Människan hade nära nog upphört att se Gud i hans gärningar. Människans syndfullhet hade lagt en slöja över skapelsens renhet, och i stället för att framhäva Gud blev hans gärningar ett hinder som dolde honom. Människan dyrkade och tjänade det skapade i stället för Skaparen. "Hedningarnas tankemöda ledde dem ingenstans, och deras oförståndiga hjärtan förmörkades." Rom 1:25, 26. I Israel hade människans lärdomar trängt ut Guds lärdomar. Inte bara det naturen gav, utan också offertjänsten och själva Skrifterna – som getts för att uppenbara Gud – var så förvanskade att de blev till medel att dölja honom.

Kristus försökte ta bort det som förmörkade sanningen. Han kom för att ta bort den slöja som lagts över det naturen uppenbarade och framhäva den andliga härlighet som skapelsen skulle återspegla. Genom hans Ord fick lärdomarna i både naturen och Bibeln en ny sida; och detta gjorde dem till en ny uppenbarelse.

Jesus tog den vackra liljan och gav den till barn och unga, och när de såg in i hans ungdomliga ansikte, som strålade som solen från hans Faders ansikte, undervisade han dem: "Se på ängens liljor, hur de växer (i sin enkla naturliga skönhet). De arbetar inte och spinner inte. Men jag säger er, inte ens Salomo i all sin prakt var klädd som en av dem." Sedan följde den underbara försäkran och viktiga lärdomen: "Om nu Gud ger sådana kläder åt gräset på ängen, som i dag finns till och i morgon stoppas i ugnen, skall han då inte ha kläder åt er, ni trossvaga?"

I Bergspredikan var orden riktade till andra än bara barn och unga. De var riktade till folkmassan där det fanns människor som var oroade och förvirrade, som var skadade av besvikelser och sorg. Jesus fortsatte: "Gör er därför inga bekymmer, fråga inte: Vad skall vi äta? Vad skall vi dricka? Vad skall vi ta på oss? Allt sådant jagar hedningarna efter. Men er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta. Sök först hans rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också." Matt 6:28-33.

Kristus förklarade alltså budskapet som han själv lagt i liljorna och gräset. Han önskar att vi skulle läsa det i varje lilja och varje grässtrå. Hans ord är fulla av försäkran och skapar förtröstan till Gud.

Kristi undervisning och syn på sanningen var så omfattande, att varje del av naturen användes för att illustrera den. Varje dag fanns det små händelser som alla kunde förenas med någon andlig sanning. På det sättet är naturen klädd i Mästarens liknelser.

l början av sin gärning talade Kristus till folket med så enkla ord, att alla som lyssnade på honom kunde förstå de sanningar som gav dem kunskap om frälsningen. Men i många hjärtan fick inte sanningen något fäste utan togs snabbt bort. "Därför talar jag till dem i liknelser," sade han, "ty fast de ser, ser de inte, och fast de hör, hör de inte och förstår inte... Ty detta folks hjärta är förstockat. De är tröga att höra med sina öron och tillsluter sina ögon." Matt 13:13-15.

Jesus ville att människorna skulle börja ställa frågor. Han försökte väcka de likgiltiga och få sanningen att göra intryck på hjärtat. Att undervisa i liknelser var populärt och fångade inte bara judarnas respekt och uppmärksamhet, utan även andra folkgruppers. Han hade inte kunnat använda en mer effektiv metod. Om de som lyssnade på honom hade haft längtan att förstå det gudomliga hade de kanske kunnat förstå hans ord, eftersom han mer än gärna ville förklara dem för den som ärligt frågade.

Kristus kunde presentera sanningar som folket inte var beredda att acceptera eller ens förstå. Det var därför han använde liknelser i sin undervisning. Genom att förena sin undervisning med vardagshändelser, erfarenheter eller med naturen, drog han deras uppmärksamhet till sig och påverkade deras hjärtan. När de senare såg på det han illustrerat sin undervisning med, kom de ihåg orden från den gudomlige Läraren. För de sinnen som var mottagliga för den helige Ande blev betydelsen av Frälsarens undervisning mer och mer uppenbar. Det svårförklarliga och svårbegripliga blev uppenbart.

Jesus sökte efter vägen till vars och ens hjärta. Genom att använda olika slags illustrationer presenterade han sanningen, inte bara i dess olika aspekter, utan också för att nå de olika åhörarna. Deras intresse väcktes genom att de kände igen de bilder som dagligen fanns i deras omgivning. Ingen av dem som lyssnade på Frälsaren upplevde att de var nonchalerade eller bortglömda. I hans undervisning kunde den ödmjuka och den mest syndfulla höra rösten av en som talade till dem med medkänsla och ömhet.

Han hade också en annan anledning att använda liknelser i sin undervisning. Bland alla dem som samlats kring honom fanns präster och rabbiner, skriftlärda och församlingsäldste, herodianer och makthavare, de som älskade det världsliga, inskränkta ambitiösa män, som över allt annat ville hitta något att anklaga honom för. Deras spioner följde dagligen varje steg han tog, för att ur hans egen mun kunna hitta något som kunde fördöma honom och slutgiltigt tysta den som verkade dra hela världen till sig. Frälsaren kände till deras karaktär och framställde sanningen på ett sådant sätt att de inte kunde hitta något hos honom som kunde föras fram inför Stora rådet. Genom liknelser tillrättavisade han de höga ämbetsmännens hyckleri och onda gärningar. I bildspråk klädde han så bitande sanningar att om de uttalats som direkt kritik skulle de inte ha lyssnat på hans ord utan snabbt ha gjort slut på hans verksamhet. Men samtidigt som han lyckades undvika spionernas fällor gjorde han sanningen så tydlig att orätten blev uppenbar och de som var ärliga fick nytta av hans undervisning. Gudomlig visdom, oändlig nåd blev lätt att förstå genom Guds skapade verk. Genom naturen och livserfarenheten undervisades människan om Gud. "Ty alltsedan världens skapelse har hans osynliga egenskaper, hans eviga makt och gudomlighet kunnat uppfattas i hans verk" Rom 1:20.

I de liknelser Frälsaren använde i sin undervisning finns en antydan om vad som utgör den sanna "högre utbildningen". Kristus kunde ha klargjort vetenskapens djupaste sanningar för människan. Han kunde ha förklarat mysterier som man annars skulle ha behövt århundraden av hårt arbete och studier för att tränga in i. Han kunde ha gjort vetenskapliga antydningar som hade gett tankeställare och blivit en drivfjäder för uppfinningar fram till tidens slut. Men det gjorde han inte. Han sade ingenting för att tillfredsställa nyfikenhet eller mänsklig strävan efter världslig höghet. I all sin undervisning ledde Kristus människans tankar till kontakt med den Oändliges tankar. Han uppmanade inte folk att studera mänskliga teorier om Gud, hans Ord eller verk. Han lärde dem att se på Gud som han uppenbaras i sitt verk, sitt Ord och i sin omsorg.

Kristus ägnade sig inte åt abstrakta teorier, utan åt det som är väsentligt för karaktärsutvecklingen och sådant som ökar människans möjlighet att lära känna Gud och stärkte hennes förmåga att göra gott. Han talade till människor om de sanningar som har samband med livsstil och livshållning och som tar fasta på evigheten.

Det var Kristus som ledde undervisningen av Israel. Angående Guds bud och stadgar sade han: "Och du skall inskärpa dem hos dina barn och tala om dem, när du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig och när du stiger upp. Och du skall binda dem som ett tecken på din hand, och de skall vara som ett märke på din panna. Och du skall

skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina portar." 5 Mos. 6:7-9. Jesus visade i sin egen undervisning hur denna befallning skall uppfyllas – hur principerna och lagarna i Guds rike kan presenteras så att deras skönhet och oskattbara värde uppenbaras. När Herren utbildade Israels folk till att bli hans utvalda representanter, gav han dem bostäder bland dalarna och bergen. I sin hemmiljö och gudstjänst fördes de hela tiden i kontakt med naturen och Guds Ord. Så undervisade också Kristus sina lärjungar vid sjön, på bergssluttningar, på ängar och i skogsdungar. Där hade de möjlighet att se de naturföremål som han använde för att illustrera sin undervisning. Och medan de lärde sig av Kristus, tillämpade de sina kunskaper genom att samarbeta med honom i hans verk.

Genom skapelsen får vi alltså kännedom om Skaparen. Naturen är en fantastisk lärobok som vi ska använda tillsammans med Bibeln när vi undervisar andra om hans karaktär och leder de förlorade fåren tillbaka till Guds fålla. När man studerar Guds verk kommer övertygelse från den helige Ande att belysa sinnet. Det är inte en övertygelse som kommer av logiskt resonemang. Men om inte sinnet har blivit för mörkt för att lära känna Gud, synen för oklar för att se honom, örat för dövt för att höra hans röst, förstår man den djupare meningen. Då kommer det skrivna Ordets storslagna, andliga sanningar att inpräntas på hjärtat.

I dessa lärdomar direkt från naturen finns en enkelhet och renhet som gör dem ovärderliga. Alla behöver undervisning från denna källa. Naturens skönhet leder i sig själv själen bort från synd och världsliga lockelser, till renhet, frid och Gud. Alldeles för ofta är de som studerar upptagna med mänskliga teorier och spekulationer som felaktigt kallas vetenskap och filosofi. De behöver komma i närmare kontakt med naturen. Låt dem lära sig att kristendomen och naturen har samma Gud. Lär dem att se harmonin mellan naturen och det andliga. Allt de ser eller rör vid skulle användas i undervisningen för att bygga upp karaktären. Så kommer intellektet att stärkas, karaktären att utvecklas, hela livet att förädlas.

Kristus hade samma syfte med undervisningen i liknelser som med sabbaten. Gud gav människan minnesmärket av sin skaparkraft, så att de skulle kunna upptäcka honom i det hans händer skapat. Sabbaten ber oss lägga märke till Skaparens härlighet, som finns i hans skapade verk. Det var för att han ville att vi skulle göra det, som han kopplade ihop sin undervisning med naturens skönhet. Under den heliga vilodagen, mer än under någon annan dag, borde vi studera det budskap som Gud gett oss i naturen. Vi borde studera Frälsarens liknelser där han uttalade dem, på äng och i skog, under klar himmel, bland blommor och gräs. När vi kommer nära naturens hjärta gör Kristus sin närvaro verklig för oss och talar till våra hjärtan om sin frid och kärlek.

Kristus har förenat sin undervisning inte bara med vilodagen, utan med hela arbetsveckan. Han har visdom till den som kör plogen och sår säden. I jordbrukets plöjning och sådd och skörd vill han ge oss en bild av det arbete hans nåd utför på hjärtat. Han önskar att vi i allt slags värdefullt arbete och i alla livssituationer finner en lärdom av gudomlig sanning. Då kommer vi inte att vara så upptagna av vårt dagliga arbete att vi glömmer Gud, utan det kommer ständigt att påminna oss om vår Skapare och Återlösare. Tanken på Gud

kommer att gå som en röd tråd genom våra dagliga sysslor. För oss kommer åter hans ansiktes härliga glans att vila över naturen. Vi ska evigheten igenom få nya lärdomar i himmelska sanningar och mer och mer bli en bild av Guds renhet. Så "skall alla bli Herrens lärjungar", och "var och en skall inför Gud förbli vad han var när han blev kallad". Jes 54:13;1 Kor 7:24.

Kapitel 2. - Såningsmannen gick ut för att så

Kristus använde liknelsen om såningsmannen för att förklara det som sker i himlen och det arbete den store Husfadern gör för sitt folk. På samma sätt som såningsmannen kom han för att sprida den himmelska sanningens säd. Och hans undervisning genom liknelser var den säd som de flesta av de dyrbara sanningarna om hans nåd såddes med. Eftersom liknelsen om såningsmannen är så enkel har den inte värderats som den borde. Från den säd som hamnar i jorden vill Kristus leda våra sinnen till den evangeliska säden, den sådd som får till resultat att människan vänder tillbaka till Gud. Han som gav liknelsen om det lilla sädeskornet är himlens Högste, och samma lagar som styr den jordiska sådden styr också sanningens utsäde.

Folk hade samlats vid Galileiska sjön för att se och lyssna till Jesus. Der var en ivrig och förväntansfull folkskara. De sjuka var där och låg på sina mattor. De väntade på att få lägga fram sina problem för honom. Det var Kristi gudagivna rätt att bota lidandet hos de syndfulla. Nu botade han sjukdomar och spred hälsa och frid omkring sig.

När folkskaran fortsatte att växa, tryckte sig folket så nära honom att det inte fanns plats att ta emot det. Han sade då några ord till männen som satt i sina fiskebåtar, steg ner i en båt som skulle ta honom över sjön och sade till sina lärjungar att knuffa ut båten litet från land. Därifrån talade han till folket på stranden.

Vid sjön låg Gennesarets vackra slätter och bortom reste sig bergen. På sluttningarna och slätterna var både såningsmän och skördemän upptagna med sitt arbete, den ene med att så och den andre med att skörda det som såtts tidigare. När han såg på dem, sade Kristus:

En man gick ut för att så. När han sådde, föll en del på vägkanten, och fåglarna kom och åt upp det. En del föll på de steniga ställena, där det inte fanns mycket jord, och det kom fort upp, eftersom myllan var tunn. Men när solen steg, sveddes det och vissnade bort, eftersom det var utan rot. En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte upp och kvävde det. Men en del föll i den goda jorden och gav skörd, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt." Matt 13:3-8.

På den tiden förstod inte folket Kristi uppgift, eftersom han inte kom på det sätt man hade förväntat sig. Herren Jesus var grunden till judarnas gudstillbedjan. Deras imponerande ceremonier hade getts av Gud. Tanken var att de skulle undervisa folket så att människorna, när tiden var inne, skulle förstå vem ceremonierna pekade mot. Men Jesu samtida hade överdrivit formerna och ceremonierna så att de förlorat det som de pekade mot ur sikte. Traditioner, mänskliga regler och stadgar dolde den undervisning Kristus tänkt förmedla. Dessa regler och traditioner hindrade dem från att förstå och utöva sann religion. Och när verkligheten kom, i personen Kristus, kunde de inte upptäcka uppfyllelsen av sina symboler i honom.

(17)De förkastade uppfyllelsen och klängde sig fast vid sina bilder och ceremonier. Guds son hade kommit, men de fortsatte att be om tecken. På uppmaningen: "Omvänd er; himmelriket är nära," svarade de med att kräva mirakel. Matt 3:2. Evangeliet om Kristus var en klippa till fall för dem, eftersom de krävde tecken i stället för en Frälsare. De förväntade sig att Messias skulle bevisa sin rätt att göra anspråk, genom att på ett mäktigt sätt visa sin makt och upprätta sitt välde på världsrikenas ruiner. På dessa förväntningar svarade Jesus med liknelsen om såningsmannen. Det var inte genom vapenmakt eller våld som Guds rike skulle segra, utan genom att inpränta en ny grundsanning i människornas hjärtan.

"Den som sår den goda säden är Människosonen." Matt 13:37. Kristus kom inte som en kung, utan som en såningsman, inte för att störta riken, utan för att strö ut säden, inte för att leda sina efterföljare till jordiska framgångar eller nationell storhet, utan till en skörd som skulle utföras genom tålmodigt arbete, genom motgångar och besvikelser.

fariséerna förstod vad Kristus menade med sin liknelse, men det var en ovälkommen undervisning. De låtsades att de inte förstod den. Folket hade svårt att förstå vad den nye läraren menade. Det han sade hade på ett underligt sätt påverkat deras hjärtan och gått emot deras ärelystnad. Lärjungarna hade inte förstått liknelsen, men den hade väckt deras intresse. De kom till Jesus enskilt för att få en förklaring.

Det var just denna längtan som Jesus ville väcka, så att han kunde ge dem klarare anvisningar. Han förklarade liknelsen för dem, på samma sätt som han vill klargöra sina ord för alla dem som innerligt söker honom. De som studerar Guds Ord med ett hjärta som är öppet för den helige Andes påverkan, kommer inte att bli kvar i mörkret utan förstå det Ordet säger. "Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv." Joh 7:17. Var och en som vänder sig till Kristus för att få en klarare kunskap om sanningen kommer att få det. Han vill uppenbara himmelrikets mysterier, och det hjärta som längtar efter att få känna sanningen kommer att förstå dem. Ett himmelskt ljus kommer att lysa upp medvetandet, och som en klart lysande lampa på en mörk stig kommer ljuset att uppenbaras för andra.

"En man gick ut för att så." Förhållandena i öster var så osäkra, och risken för våld så stor, att folket huvudsakligen bodde i muromgärdade städer. Dagligen gick de män som var familjeförsörjare ut utanför murarna för att arbeta. Kristus, den himmelske såningsmannen, gick ut för att så. Han lämnade sin säkra och fredliga tillvaro, härligheten han hade hos sin Fader innan världen blev till. Han lämnade sin plats på universums tron. Han gick ut som en lidande, frestad människa, med tårar gick han ensam ut för att rädda en förlorad värld med sitt blod som var livets säd.

Hans tjänare måste gå ut och så på samma sätt. När Abraham blev kallad att så sanningen, blev han tillsagd: "Gå ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig". 1 Mos 12:1. "Han drog bort utan att veta vart han skulle komma." Heb 11:8. När aposteln Paulusbad i templet i Jerusalem, sade Gud till honom: "Gå, jag skall sända dig till hedningarna långt borta." Apg 22:21. De som vill förena

sig med Kristus måste alltså lämna allt för att kunna följa honom. Gamla överenskommelser måste brytas, planer man lagt måste överges och världsliga förväntningar ges upp. Säden måste sås med arbete och tårar, i ensamhet och genom offer.

"Vad mannen sår är Ordet." Kristus kom för att sprida Ordet med sanningen. Ända sedan människan föll har Satan sått den falska säden. Det var genom lögnen han först fick kontroll över människan, och han fortsätter att försöka störta Guds rike på jorden och få makt över människan. En såningsman, Kristus, kom från en högre värld för att så sanningens säd. Bara han som stått inför Guds rådsförsamling, han som bott i det innersta av den himmelska helgedomen, kunde ge människan sanningens rena principer. Ända sedan människans fall har Kristus varit den som uppenbarat sanningen för världen. Genom honom meddelades den oförstörbara säden, "Guds levande och bestående ord," till människan. 1 Pet 1:23. Redan i Eden, i det första löftet, sådde Kristus evangeliets säd till den fallna mänskligheten.

Men det är på det arbete han personligen utförde bland människorna och det uppdrag han grundlade, som liknelsen är tillämpbar. Det är Guds Ord som är säden. I varje sädeskorn finns en inneboende lag hur det ska gro. Plantans liv finns innesluten i det. Så det finns alltså liv i Guds Ord. Kristus säger: "De ord jag har talat till er är ande och liv." Joh 6:63. "Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv." Joh 5:24. I varje bud och löfte i Guds Ord finns kraften, själva livet från Gud, som fullbordar budet och förverkligar löftet. Den som genom tro tar emot Ordet tar emot Guds liv och karaktär.

Varje sädeskorn ger frukt efter sin art. Om säden rar rätt förhållanden vid sådden utvecklar den sitt eget liv i plantan. Låt själen genom tro ta emot det oförstörbara Ordets säd, och det kommer att ge en karaktär och ett liv som liknar det Gud har.

Israels lärare sådde inte Guds Ord. Jesus sätt att undervisa om sanningen stod i bjärt kontrast till hur den tidens rabbiner undervisade. De höll sig till traditioner, mänskliga teorier och spekulationer. Ofta var det så att man lade större vikt vid det människan undervisat och skrivit om Ordet än vid själva Ordet. I deras undervisning fanns ingen kraft som stimulerade själen. Ämnet för Kristi undervisning var Guds Ord. De som frågade svarade han med ett enkelt: "Det står skrivet." "Vad säger Skrifterna?" "Hur läser du?" Han sådde Ordets säd vid varje tillfälle intresse väckts, hos vän eller fiende. Han som är Vägen, Sanningen och Livet, som själv är det levande Ordet, pekar på Bibelns böcker och säger: "Just dessa vittnar om mig." "Och med början hos Mose och alla profeterna förklarade han för dem vad som står om honom överallt i skrifterna." Joh 5:39; Luk 24:27.

Samma arbete måste Kristi tjänare utföra. I dag, precis som förr, sätts de väsentliga sanningarna i Guds Ord åt sidan för mänskliga teorier och spekulationer. Många erkända pastorer som ska sprida evangelium accepterar inte Bibeln som ord inspirerade av Gud. En intelligent person avvisar en sak, en annan ifrågasätter en annan del. De anser sitt eget omdöme överlägset Ordets. Bibeln, som de faktiskt undervisar ur, vilar på deras egen auktoritet. Det gudomliga och oförfalskade har fördärvats. Otrons säd sprids på så sätt vida omkring, och människorna blir förvirrade och vet inte vad de ska tro. Det finns många olika

trosuppfattningar som vi inte ska ägna oss åt. På Kristi tid tvingade rabbinerna fram en mystisk tolkning av många delar av Bibeln. Eftersom den klara undervisningen i Guds Ord fördömde deras religionsutövning, försökte de förhindra dess kraft. Samma sak händer i dag. Man gör Guds Ord till något mystiskt och dunkelt för att ursäkta sina lagöverträdelser. Detta fördömde Kristus. Hans undervisning gick ut på att alla skulle förstå Guds Ord. Han pekade på Bibeln som en obestridlig auktoritet, och vi borde göra samma sak. Bibeln ska framställas som den oändlige Gudens Ord, som slutet på alla konflikter och grunden för all tro.

Bibeln har blivit bestulen på sin kraft, och resultatet av det upptäcker man i att det andliga livet har fått en obetydlig roll. Den tydlighet som väcker samvetet och livar upp själen saknas i många av dagens predikningar. De som lyssnar kan inte säga: "Brann inte våra hjärtan när han talade till oss på vägen och utlade skrifterna för oss?" Luk 24:32. Det är många som ropar efter den levande Guden och längtar efter gudomlig närvaro. Filosofiska teorier eller litterära skrifter, hur lysande de än är, kan inte tillfredsställa hjärtats behov. Människans påståenden och uppfinningar har inget värde. Låt Guds Ord tala till folket. Låt dem som bara har hört traditioner, mänskliga teorier och lärosatser få höra rösten av honom vars Ord kan förnya själen till ett evigt liv.

Det Kristus helst talade om var Guds faderliga ömhet och gränslösa nåd. Han uppehöll sig ofta vid Guds karaktärs helighet och hans lag. Han framställde sig själv som vägen, sanningen och livet för folket. Det här är ämnena för Kristi tjänare. Lägg fram sanningen som den är i Jesus. Klargör vilka anspråk lagen och evangeliet ställer. Berätta om Kristi självförnekelse och uppoffrande liv, om hans förödmjukelse och död, om hans uppståndelse och himmelsfärd, om hans förbön för dem som står inför Guds domstol, om hans löfte: "Så skall jag komma tillbaka och hämta er till mig." Joh 14:3.

Följ Kristi exempel i stället för att diskutera felaktiga teorier eller söka strid med dem som står emot evangelium. Låt friska sanningar från Guds skattkista stråla in i livet. "Predika ordet." "Så vid alla vatten." "Träd upp i tid och otid." "Den som har mottagit mitt ord, han må tala mitt ord i sanning. Vad har halmen att skaffa med säden? säger Herren." "Allt Guds tal är luttrat... Lägg inte något till hans ord, för att han inte må ertappa dig med lögn." 2 Tim 4:2; Jes 32:20; Jer 23:28; Ords 30:5, 6.

"Vad mannen sår är ordet." Här är den princip som skulle ligga till grund för allt undervisningsarbete. "Utsädet är Guds ord." Men i alldeles för många av dagens skolor bryr man sig inte om Guds Ord. Andra ämnen tar sinnena i besittning. Ickekristna författare får stor plats i undervisningssystemet. Man har blandat in tvivel i skolböckernas ämnen. Vetenskaplig forskning blir vilseledande, eftersom forskarnas upptäckter misstolkas och förvanskas. Guds Ord jämförs med tvivelaktiga vetenskapliga lärdomar och framställs som osäkert och opålitligt. Man har alltså sått tvivlets säd i de unga sinnena, och när frestelserna kommer dyker tvivlet upp. När man tappat tron på Guds Ord har själen ingen vägvisare, inget skydd. De unga dras in på en väg som leder bort från Gud och det eviga livet.

Orsaken till detta visar sig till stor del i den orättvisa vi ser i världen i dag. När Guds Ord ställs åt sidan kommer man att motsätta sig den kraft som håller tillbaka onda begär. Människan sår i sitt kött och får skörda fördärv.

Här är också den stora orsaken till mental svaghet och ineffektivitet. Vänder man sig bort från Guds Ord för att livnära sig på det som oinspirerade människor skrivit, kommer intellektet att bli förkrympt och simpelt. Det kommer inte i närheten av de djupa, vida grundsatserna om den eviga sanningen. Förståndet anpassar sig efter det som det känner till, och hängivenheten till det världsliga gör att det försvagas och så småningom blir oförmöget till utveckling.

Allt detta är bedräglig undervisning. Varje lärares uppgift är att fästa de ungas medvetande på de stora sanningarna i det inspirerade Ordet. Detta är den undervisning som är väsentlig för både detta och det kommande livet.

Men tro inte att detta förhindrar studiet av vetenskaper eller ger en sämre undervisning. Kunskapen om Gud är lika hög som himlen och lika vidsträckt som universum. Det finns ingenting som är så förädlande och uppfriskande som studiet av ämnen som har med vårt eviga liv att göra.

Försök att få de unga att förstå dessa gudagivna sanningar, så kommer detta arbete att få deras förstånd att växa. Sanningarna kommer att leda var och en som studerar och är Ordets görare till ett större kunskapsområde och garanterar en riklig kunskap om det som är oförgängligt.

Den utbildning som garanteras genom studiet av Bibeln ger kunskap om frälsningsplanen. En sådan utbildning kommer att återställa Guds avbild i själen. Den kommer att stärka sinnets motståndskraft mot frestelser och göra eleven till Kristi medarbetare i hans nåderika arbete för världen. Den gör honom till medlem av den himmelska familjen och förbereder honom att dela arvet med änglarna.

Den som undervisar om heliga sanningar kan bara vidarebefordra det han känner till genom egen erfarenhet. "Såningsmannen sådde sin säd." Kristus undervisade om sanningen eftersom han var Sanningen. Kristi egna tankar, karaktär och livserfarenhet blev levande i hans undervisning. Så är det också med hans tjänare – de som vill undervisa om Ordet måste göra det till sitt eget genom personlig erfarenhet. De måste förstå vad det innebär att få sin visdom, rättfärdighet, helgelse och återlösning genom Kristus. När de lägger fram Ordet för andra får de inte framställa det som något troligt eller kanske sant. De ska förkunna som aposteln Petrus: "Det var inte några skickligt hopdiktade sagor som jag byggde på när jag för er förkunnade vår Herre Jesu Kristi makt och hans ankomst, utan jag hade med egna ögon sett honom i hans majestät." 2 Pet 1:16. Var och en som arbetar för Kristus och varje lärare ska kunna säga med den älskade Johannes: "Ja, livet blev synligt, vi har sett det och vittnar om det, och vi förkunnar för er det eviga livet, som var hos Fadern och blev synligt för oss." 1 Joh 1:2.

Det liknelsen framför allt handlar om är vilken påverkan jorden har på sädens möjlighet att gro. Det Kristus i realiteten ville få åhörarna att förstå genom liknelsen var: "Du är inte tryggare om du kritiserar mitt arbete, eller ger efter för besvikelser bara för att det inte uppfyller dina förväntningar. Den allra viktigaste frågan är: Hur behandlar du mitt budskap? Ditt eviga öde beror på om du tar emot eller förkastar det."

När han förklarade säden som föll på vägkanten sade han: "Var gång någon hör ordet om riket utan att förstå, kommer den Onde och snappar bort det som har blivit sått i hans hjärta. Det är sådden på vägkanten." Matt 13:19, 20.

Den säd som såddes på vägkanten är Guds Ord som föll i en ouppmärksam lyssnares hjärta. Det hjärta som blir huvudväg för världstrafiken, nöjena och synden är som en stig som trampats hård av människor och djur. När hjärtat är upptaget av själviska mål och syndig tillfredsställelse innebär det att det "låter sig förledas av synden och förhärdar sig". Heb 3:13. De andliga förmågorna är förlamade. Människorna hör Ordet men förstår det inte. De inser inte att det gäller dem själva. De förstår varken sitt behov eller faran de står inför. De lägger inte märke till Kristi kärlek och ser budskapet om hans nåd som något som inte angår dem.

Precis som fåglarna när de plockar bort säden från vägkanten plockar Satan bort den säd som är den gudomliga sanningen ur själen. Han är rädd för att Ordet ska väcka dem som är ansvarslösa och påverka ett hårdnat hjärta. Satan och hans änglar befinner sig i de församlingar där evangelium predikas. Medan änglar från himlen anstränger sig för att inpränta Guds Ord i hjärtat är fienden på sin vakt för att förhindra Ordets inflytande.

Med en målmedvetenhet som bara kan jämställas med hans ondska försöker han motarbeta det arbete som Guds Ande utför. Medan Kristus med kärlek drar människan till sig, försöker Satan vända bort uppmärksamheten hos den som känner sig manad att söka Frälsaren. Han gör det genom att sysselsätta sinnet med världsliga intressen. Han eggar till kritik eller smyger in tvivel och otro. Det språk som talaren har valt att använda eller hans uppträdande kanske inte tilltalar den som lyssnar, och detta hänger man upp sig på. En sanning som människan behöver och som Gud så kärleksfullt har sänt henne har alltså inte någon bestående verkan.

Satan har många medhjälpare bland dem som säger sig vara kristna. De hjälper frestaren att ta bort sanningens säd ur andras hjärtan. Många som lyssnar till predikningar om Guds Ord gör dem till grund för kritik i hemmet. De fördömer det som sägs i gudstjänsten på samma sätt som de skulle göra med det som en föreläsare eller politiker säger. Det budskap som skulle betraktas som Herrens Ord till dem besvarar de med struntprat och spydiga kommentarer. Helt öppet diskuterar de pastorns karaktär, motiv, handlande och ledning av församlingsmedlemmarna. De uttalar hårda domar, sladder och skvaller florerar, och detta hör de oomvända. Ofta talar föräldrar om sådana saker när barnen är närvarande. På det sättet förloras respekten för Guds budbärare och deras budskap. Många får också lära sig att inte ta Guds Ord på så stort allvar.

Hemma hos många bekännande kristna lär sig de unga att bli otroende. Och så frågar sig föräldrarna varför deras barn är så ointresserade av evangelium och har så lätt att tvivla på Bibelns sanningar. Föräldrarna tycker det är märkligt att det är så svårt att påverka barnen moraliskt och religiöst. De förstår inte att det är deras eget uppförande som är orsak till barnens likgiltighet. Den goda säden hittar ingen plats att gro och så plockar Satan bort den.

"Sådden på de steniga ställena, det är den som hör ordet och genast tar emot det med glädje men inte har något rotfäste inom sig utan är flyktig; blir det lidande och förföljelse för ordets skull, kommer han genast på fall." Matt 13:20.

Bland stenarna där säden hamnar finns det inte så mycket jord. Säden rotar sig snabbt men får inte den näring den behöver och snart vissnar den. Många som utger sig för att vara kristna är just den typen av lyssnare. På samma sätt som stenarna, som finns under den tunna jordytan, ligger självviskhetens stenar strax under den yta som deras goda vilja och längtan utgör. Egenkärleken är inte övervunnen. De har inte sett det ytterst syndfulla i synden, och hjärtat har inte blivit ödmjukt trots skuldkänslan. Den här gruppen verkar vara lättövertygad och helt omvänd, men det är bara en ytlig religion.

Människan blir inte omvänd för att hon omedelbart tar emot Ordet eller gläder sig över det. När Matteus hörde Frälsaren kalla, reste han sig omedelbart, lämnade allt och följde honom. När våra hjärtan hör det gudomliga Ordet vill Gud att vi ska ta emot det, och det är klart att vi ska acceptera det med glädje. "På samma sätt blir det större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig." Luk 15:7. Den som tror på Kristus känner glädje. De som i liknelsen omedelbart tar emot Ordet räknar inte med kostnaderna. De funderar inte över vad Guds Ord kräver av dem. De låter inte Ordet belysa vanorna de har i livet, för att sedan helt och hållet rätta sitt liv efter det.

Rötterna går djupt ner i jorden, och utan att det syns ger de plantan näring. Det är likadant med människan – tack vare den osynliga föreningen mellan människan och Kristus genom tron får det andliga livet näring. Många litar på sina egna goda gärningar och föresatser och känner sig starka i sin egen rättfärdighet. De har inte sin styrka i Herren och får ingen kraft ur hans makt. En sådan människa "har inget rotfäste inom sig", eftersom hon inte har kontakt med Kristus.

Den heta sommarsolen, som styrker säden och får den att mogna, förbränner det som inte är djupt rotat. De som "inte har rotfäste inom sig", "de tror en kort tid", men "blir det sedan lidande och förföljelse för ordets skull kommer de genast på fall". Matt 13:21. Många tar emot budskapet som ett sätt att slippa lidande i stället för som en befrielse från synd. De gläder sig ett tag, eftersom de tror att religionen befriar dem från svårigheter och prövningar. Är då livet lugnt och tryggt upplevs de som övertygade kristna. Men de tappar all kraft under frestelsens eldprov. De orkar inte bära förebråelser för Kristi skull. När Guds Ord pekar på en synd man när, eller kräver självförnekelse eller offer, blir de förolämpade. De är inte beredda att anstränga sig så mycket för att förändra sitt liv. De ser på de svårigheter och prövningar som är för handen och glömmer de eviga värdena. Precis som lärjungarna som

lämnade Jesus, säger de: "Det är outhärdligt, det han säger. Vem står ut med att höra på honom?" Joh 6:60.

Det finns väldigt många som påstår sig tjäna Gud men som inte har någon erfarenhetsmässig kunskap om honom. Deras önskan att göra hans vilja är mer grundad på egna begär än på den helige Andes påverkan. Deras beteende har inte kommit i harmoni med Guds lag. De säger att de accepterar Kristus som sin Frälsare, men de tror inte att han ger dem kraft att övervinna sina synder. De har inte en personlig gemenskap med en levande Frälsare, och deras karaktär visar både ärftliga och självförvållade brister.

Det är en sak att rent allmänt samtycka till den helige Andes verksamhet men en annan att acceptera hans tillrättavisningar när han manar till bättring. Många känner sig främmande inför Gud. De inser att de är fångar i självviskhet och synd och de gör ansträngningar att förändra sig, men de korsfäster inte sig själva. De vill inte överlämna sig själva helt och hållet i Kristi händer och på så sätt söka gudomlig kraft att göra hans vilja. De vill inte bli formade efter den gudomliga modellen. De erkänner rent allmänt sina brister men släpper inte vissa synder. Varje gång man handlar efter någon av dem, blir den gamla, självviska naturen starkare.

Det enda hopp som finns för dessa människor är att förstå sanningen i det Kristus sade till Nikodemus: "Ni måste födas på nytt." "Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." Joh 1:7, 3.

Sann helgelse är att helt och fullt tjäna Gud. Det är sådant det sanna kristna livet är. Kristus ber om en helhjärtad trofasthet, för att vi ska kunna tjäna honom helt och fullt. Han kräver hjärtat, sinnena, själen och styrkan. Man får inte vara mån om det egna jaget. Den som lever för att tillfredsställa sig själv är inte kristen.

Kärleken är det som måste styra det praktiska kristenlivet. Både i himlen och på jorden drivs Guds styressätt av kärlek, och det ska också den kristna karaktären grunda sig på. Det finns inget annat som kan få människan att bli orubblig. Bara kärleken kan få henne att stå emot prövningar och frestelser.

Kärleken kommer att uppenbara sig i offer. Det var offer som hela frälsningsplanen byggde på, och det går inte att mäta ett offer som omfattar så mycket. Kristus gav allt för oss. Den som tar emot Kristus drar sig inte för att offra allt för sin Frälsares skull. Tanken på hans ära och nåd överskuggar allt annat.

Om vi älskar Jesus kommer vi att älska livet vi lever för honom, tacka honom med offer och arbeta för honom. Själva arbetet blir inte tungt. För hans skull kommer vi att lida smärta, prövningar och uppoffringar. Precis som han kommer vi att längta efter att människan ska bli frälst. Vi kommer att uppleva samma ömma längtan efter själar som han gjorde.

Det är denna religion som Kristus står för. Allt annat är bedrägeri. Inte en enda människa kommer att räddas genom någon falsk teori om sanningen eller ett påstått lärjungaskap. Vi

tillhör inte honom om vi inte är hans helt och fullt. Om det kristna livet bara är halvhjärtat blir människans föresatser svaga och ombytliga. Försöker man vara både sig själv och Kristus till lags, blir man en bland de lyssnande stenarna, och när prövningarna kommer faller man.

"Sådden bland tistlarna, det är den som hör ordet, men världsliga bekymmer och rikedomens lockelser kväver ordet, så att han inte bär frukt." Matt 13:22.

Evangeliets säd hamnar ofta bland tistlar och ogräs. Om inte moralen förändras i det mänskliga hjärtat, om man inte lämnar dåliga vanor och det invanda sättet att leva, om det som tillhör Satan inte läggs åt sidan, kommer grödan att kvävas. Då är det tistlarna som blir grödan och som tränger bort vetet.

Nåden trivs bara i ett sådant hjärta som hela tiden är berett att ta emot sanningens värdefulla säd. Syndens tistlar växer i vilken jordmån som helst, den behöver inte bearbetas. Tistlarna växer upp så fort de får chansen, och arbetet med att rensa bort dem måste hela tiden fortsätta. Om Gud inte får styra våra tankar, om den helige Ande inte oavbrutet förädlar vår karaktär, blir det de gamla vanorna som tar över livet. Om man påstår sig tro på evangelium men inte blivit helgad genom det, är det arbete som utförs värdelöst. Om man inte lyckas övervinna synden blir det synden som segrar. Har inte tistlarna blivit uppdragna med rötterna, kommer de att växa till dess att de kväver själen.

Kristus talade om vad som är farligt för oss. I Markus evangelium berättar han om faran för världsliga bekymmer, och om att rikedomen och begäret efter det materiella är bedrägligt. I Lukas talas om omsorgerna, rikedomen och detta livets tillfredsställelse. Det är detta som har kvävt den andliga sädens möjlighet att växa på jorden. Människan slutar upp att ta emot näring från Kristus, och alla tankar på det andliga tynar bort.

"Världsliga bekymmer." Ingen slipper undan de frestelser som världsliga bekymmer för med sig. Rädslan för nöd, betungande arbete och försakelser gör den fattige förvirrad och missmodig. Den rike är rädd för bekymmer och för att förlora sin rikedom. Den lärdom som Kristus vill att vi ska hämta från blommorna har många av hans efterföljare glömt. De litar inte på att han ständigt har omsorg om oss. Kristus kan inte bära deras bördor, eftersom de inte lämnar över dem till honom. Motgångarna i livet skulle leda dem till Frälsaren för att de skulle få hjälp där. Men de har i stället drivit bort dem från honom.

Många av dem som skulle ha kunnat bli framgångsrika arbetare i Guds tjänst har blivit besatta av tanken att skaffa sig rikedomar. De lägger ner all sin energi och tid på affärer och känner sig då tvungna att bortse från andliga värden. I och med det drar de sig bort från Gud. "Slappna inte i er iver", säger Bibeln till oss. Rom 12:11. Vi måste arbeta för att kunna ge till den som behöver. Den kristne kan arbeta och ägna sig åt affärer utan att synda. Tyvärr blir många så upptagna av sin affärsverksamhet att de varken får tid över till bön eller bibelstudium. Det blir ingen tid över till att söka och tjäna Gud. Då och då längtar de efter det som himlen ger, men de har inte tid att slå dövörat till det oljud världen ger ifrån sig, och då kan de inte uppfatta de mäktiga ord som Guds Ande yttrar. Det som har evighetsvärde

blir underordnat det kortvariga. Då får Ordet ingen möjlighet att bära frukt, eftersom man ger tistlarna näring genom sitt sätt att leva.

Många som har en annan målsättning faller i samma fälla. De arbetar för andras bästa, de har tunga uppgifter och ett stort ansvarsområde. De låter arbetet tränga undan kärleken till Herren. Man nonchalerar studiet av Guds Ord och gemenskapen med honom genom bön. De glömmer bort att Kristus sade: "Utan mig kan ni ingenting göra." Joh 15:5. De vandrar inte tillsammans med Kristus. Deras liv är inte genomsyrat av hans nåd, utan det är den självviska karaktären som dominerar. Värdet av deras arbete fördärvas av deras begär att nå en hög ställning i samhället, och av ett strävt, kärlekslöst och högmodigt hjärta. Här har vi en av de största hemligheterna bakom det kristna arbetets misslyckande och magra resultat.

"Rikedomens lockelser." Kärleken till rikedom är en vilseledande, förförisk makt. Ofta är det så att de som har stora rikedomar glömmer bort att det är Gud som gett dem möjlighet att bli rika. De säger: "Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom." 5 Mos 8:17. Deras rikedom leder till självtillräcklighet i stället för tacksamhet till Gud. De upplever inte att de behöver Gud och att de har några plikter mot sina medmänniskor. I stället för att se på rikedomen som något att användas i Guds tjänst, ser de den som något att använda för sin egen framgång. Rikedomen utvecklar inte Guds egenskaper i människan, utan det blir Satans egenskaper som utvecklas. Tistlarna har kvävt Ordets säd.

"Livets bekymmer." Den form av nöjen som bara är till för självtillfredsställelse, är farlig. Allt som försvagar de fysiska krafterna, försämrar tankeverksamheten eller förslöar den andliga uppfattningsförmågan är "köttets begär, som för krig mot själen'. 1 Pet 2:11.

"Världsliga bekymmer." Det behöver inte vara något som är syndigt i sig, men man sätter dem före Gud och hans rike. Oavsett vad det är som hindrar tanken på Gud och trofastheten till Kristus, så är det själens fiende.

När man är ung, energisk och följer med i den snabba utvecklingen, finns det en farlig frestelse i att bli för självupptagen. Har man framgång i livet finns det en benägenhet att fortsätta på den väg som bedövar samvetet och förhindrar möjligheten att avgöra vad som förädlar karaktären. När omständigheterna faller människan väl i händer, kommer tillväxten att gå åt det håll som Guds Ord varnar för.

Föräldrarna har ett stort ansvar under de tidigaste åren av barnens liv. Det är deras uppgift att ha ett gott inflytande på dem, ett inflytande som ger dem en sann bild av livet. Vad gör man då? Jo, det första man gör i stället är att se till att det går bra för barnen i den här världen. Man väljer bekanta som passar in i den planen. För att kunna presentera sina barn för överklassen, flyttar många föräldrar in till de stora städerna och omger dem med sådant inflytande som uppmuntrar till världsligt liv och stolthet. Sinnena och själen krymper i en sådan atmosfär. Livets ädla mål har tappats ur sikte. Den förmån man har av att vara Guds barn har bytts ut mot världslig framgång. För att ge sina barn ett lyckligt liv tillfredsställer många föräldrar deras nöjeslystnad. De får slösa bort sin tid och vara med i alla möjliga världsliga nöjen. Man ser till att de har pengar som de slösar bort på sig själva.

Njutningen av nöjen blir starkare och starkare ju mer man hänger sig åt den. De unga blir så totalt upptagna av nöjen att de tror att det är det livet handlar om. Det blir hart när omöjligt för dem att bli stabila kristna när de blivit vana vid sysslolöshet och självtillfredsställelse.

Det visar sig att till och med församlingen, som ska stå på sanningens grund och vara ett fast stöd, uppmuntrar till självviskhet och nöjen. Vad gör många församlingar när de vill samla in pengar till evangelisk verksamhet? Jo, man ordnar basarer, supeer, tjusiga marknader, till och med lotterier och andra påhitt. Det händer också att man vanhelgar utrymmen som är avsedda för gudstjänst genom att festa och dricka, roa sig, köpa och sälja i dem. Ungdomarnas respekt för Guds hus och vördnad för gudstjänsten försvagas. Man klarar inte av att behärska sig längre. Det som faller i smaken är självviskheten, man tycker om att synas och ju mer man ägnar sig åt det, desto starkare blir njutningskänslan.

Det är i städerna som jakten efter nöjen och tillfredsställelse oftast finns. Med tanken att ge sina barn fördelar flyttar många föräldrar in till städerna. Men de blir besvikna, och när de ska rätta till sitt misstag är det redan för sent. Dagens städer blir mer och mer som Sodom och Gomorra. Semestrar och alla ledigheter stimulerar sysslolösheten. Spännande tidsfördriv, teaterbesök, hästkapplöpningar, spel och dobbel, drickande och allmänt festande är sådant som uppmuntrar det världsliga livet.

Ungdomen dras med i det som anses vara populärt. De som gör nöjena till ett självändamål öppnar dörren för en mängd frestelser. Man ägnar sig åt tanklösa utsvävningar, och det umgänge man valt har en berusande effekt på tankeverksamheten. Man slösar bort det man har på än det ena och än det andra, och så försvinner viljan och förmågan att leva ett ändamålsenligt liv.

Intresset för religiösa frågor har svalnat, och deras andliga liv har i stort sett upphört. Alla de goda egenskaper som människan har, allt som binder henne till den andliga världen har försämrats.

Visst finns det de som kanske upptäcker sina misstag och bättrar sig. Måtte Gud förlåta dem. Deras liv är så fördärvat att de alltid kommer att vara i riskzonen. Förmågan att skilja mellan gott och ont har i stort sett utplånats. Man uppfattar inte längre den helige Andes röst lika lätt, man upptäcker inte heller Satans planer. Dessa människor blir alldeles för ofta frestade när de hamnar i farliga situationer och kommer ännu längre bort från Gud. Det visar sig till slut att deras njutningslystnad inte gett dem någonting i denna världen och av den kommande får de ingenting. Satan spelar sitt spel med människan genom att använda bekymmer, rikedom och nöjen. Men vi är varnade: "Älska inte världen och det som finns i världen. Om någon älskar världen, finns inte Faderns kärlek i honom. Ty det som finns i världen, vad kroppen begär, vad ögonen åtrår, vad högfärden skryter med, det kommer inte från Fadern utan från världen." 1 Joh 2:15, 16. "Var på er vakt så att inte era sinnen fördunklas av omåttlighet och dryckenskap och livets bekymmer," Luk 21:34, säger den som läser människornas hjärtan som en öppen bok. Driven av den helige Ande skriver aposteln Paulus: "De som vill bli rika låter sig snärjas av frestelser och faller offer för alla de

dåraktiga och skadliga begär som störtar människorna i fördärv och undergång. Kärleken till pengar är roten till allt ont; genom den har många förts bort från tron och vållat sig själva mycket lidande." 1 Tim 6:9, 10rätt

De olika resultaten av sådden beror på jordmånen. Detta är Kristi röda tråd genom hela liknelsen om såningsmannen. Såningsmannen och säden är desamma hela tiden. Orsaken till att Guds Ord inte utför något i våra liv beror på oss själva, det är vad Kristus lär oss. Men vi befinner oss inte i en situation som vi inte kan kontrollera. Vi kan inte ändra oss själva, det är sant, men vi har möjlighet att välja. Det är vår sak att avgöra vad vi vill bli. Vägkanten, de steniga ställena och tistlarna behöver inte förbli i det tillståndet. Guds Ande försöker hela tiden bryta den besatthet som människan har till det världsliga, och väcka en längtan efter de oförstörbara skatterna. Människan blir ouppmärksam och åsidosätter Guds Ord genom att stå emot Anden. Hjärtats hårdhet, som förhindrar den goda säden från att slå rot och utveckla sig, är de själva skyldiga till.

Hjärtats trädgård måste bearbetas. Jorden måste bearbetas genom djup ånger över synden. De sataniska, giftiga plantorna måste ryckas upp. Det finns bara en sak att göra för att kunna återställa den jord som är övervuxen med tistlar, och det är flitigt arbete. Det är bara genom outtröttliga ansträngningar, med kraft från Jesus, som vi kan övervinna våra onda avsikter. Herren vädjar genom sin profet: "Bryt er ny mark, och så ej bland törnen." "Så ut åt er i rättfärdighet, skörda efter kärlekens bud." Jer 4:3; Hos 10:12. Detta vill han uppfylla i oss; han vädjar till oss att samarbeta med honom.

De som sår säden har en uppgift nämligen att förbereda människor för evangelium. Det är för mycket formaliteter i arbetet för Ordet, och alldeles för lite innerlighet. För att rädda dem som går förlorade behövs personliga ansträngningar. För att kunna väcka intresset för det eviga livet, måste vi närma oss dem med samma tillgivenhet som Jesus. Det kan hända att de är stenhårda, och det kan verka lönlöst att försöka presentera Frälsaren för dem. När logiskt resonemang inte har någon verkan, när argumenten slår hål i luften, kan kanske Kristi kärlek mjuka upp dem, så att sanningens säd får möjlighet att slå rot.

De som sår har en uppgift att utföra, så att säden inte kvävs av tistlar eller vissnar på grund av för lite jord. I början av det kristna livet borde varje troende få lära sig kristendomens grundprinciper. Han måste förstå att han inte bara är räddad genom Kristi offer, utan måste göra Kristi liv och karaktär till sina. Alla måste förstå att man blir tvungen att acceptera svårigheter och förneka det som kan falla sig naturligt. Få dem att förstå vilken välsignelse det är att arbeta för Kristus, att följa honom genom att förneka sig själv och uthärda svårigheter som goda soldater. De måste lära sig att lita på hans kärlek och lämna alla problem till honom. De måste få uppleva glädjen i att vinna människor för honom. I och med sin kärlek och sitt intresse för de förlorade kommer de att tappa sig själva ur sikte. Man tappar intresset för världsliga nöjen och problemen betyder ingenting längre. Sanningens plog kommer att utföra sitt arbete. Den kommer att plöja upp den mark som legat i träda. Den kommer inte bara att klippa av topparna på tistlarna utan kommer att dra upp dem med rötterna.

Det är inte bara besvikelser som såningsmannen drabbas av. Frälsaren sade om säden som föll i den goda jorden: "Det är den som hör ordet och förstår, och han bär frukt, hundrafalt och sextiofalt och trettiofalt." Matt 13:23. "Men det som kom i den goda jorden, det är de som hör ordet och tar vara på det i ett gott och rent hjärta och genom uthållighet bär frukt." Luk 8:15.

Liknelsen säger inte att de som har "ett gott och rent hjärta" är utan synd, eftersom evangelium ska predikas för de förlorade. Kristus sade: "Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare." Mark 2:17. Den som låter sig övertygas av den helige Ande har ett ärligt sinnelag. Han bekänner sin skuld och inser sitt behov av nåd och Guds kärlek. Han vill rätta sig efter sanningen och har en innerlig längtan att lära känna den. Det goda hjärtat är ett troende hjärta som litar på Guds Ord. "Ty den som vill nalkas Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom." Heb 11:6.

Detta är "den som hör ordet och förstår". På Kristi tid blundade fariséerna för att de inte skulle se. De slog dövörat till för att de inte skulle höra, och därför kunde inte sanningen nå deras hjärtan. Eftersom de så envist höll fast vid sin okunnighet och den blindhet de själva dragit på sig, kunde de inte komma undan straffet. Kristus lärde lärjungarna att de måste öppna sina sinnen för undervisningen och tro den. Eftersom de såg och hörde med troende ögon och öron, välsignade han dem.

De som är den goda jorden tar emot Ordet "inte som ett människoord utan som vad det verkligen är: Guds ord". 1 Thess 2:13. Bara den som accepterar Bibeln som Guds röst är en verklig lärjunge. Ordet är en levande verklighet för honom, därför känner han en ödmjuk respekt inför det. Han tar emot det med öppet hjärta och intellekt. Kornelius och hans vänner var sådana lyssnare. De sade till aposteln Petrus: "Nu är vi alla samlade här inför Gud för att höra vad Herren har gett dig i uppdrag att säga." Apg 10:33. Kunskapen om sanningen beror inte så mycket på intellektuell styrka som på rena bevekelsegrunder, den enkla, ärliga och förtroendefulla övertygelsen. Guds änglar närmar sig dem som med ett ödmjukt hjärta tar emot gudomlig ledning. De har fått den helige Ande för att han ska öppna sanningens skattkista för dem.

När de som är den goda jorden har hört Ordet, håller de sig till det. Trots all sin onda inverkan kan inte Satan ta bort det.

Det räcker inte med att bara läsa eller höra Ordet. Den som vill ha nytta av Bibeln måste begrunda sanningen han fått ta del av. Det sanna Ordet lär man sig bara genom att ta det på allvar, be och vara uppmärksam. Det glas som innehåller de heliga profeternas anda måste drickas i botten.

Gud ber oss fylla vårt medvetande med höga och rena tankar. Han önskar att vi skulle begrunda hans kärlek och nåd och studera det underbara arbete han lagt ned i frälsningsplanen. Vår förmåga att upptäcka sanningen kommer att bli bättre och bättre. Vår längtan efter ett rent hjärta och klara tankar kommer att bli starkare. Genom bibelstudium

kommer den som befinner sig i en ren atmosfär att förändras i och genom gemenskapen med Gud.

"Och bär frukt." Genom sin lydnad kommer de som hört Ordet och håller det att bära frukt. Den som har tagit emot Guds Ord i sitt hjärta kommer att visa det genom sina goda gärningar. Resultatet av det blir att man har en Kristuslik karaktär och lever ett liv som hans. Kristus sade om sig själv: "Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta." Ps 40:9. "Jag följer inte min egen vilja utan hans vilja som har sänt mig." Joh 5:30. Och Bibeln säger: "Den som säger att han förblir i honom måste själv leva så som han levde." 1 Joh 2:6.

Ofta händer det att Guds Ord hamnar på kollisionskurs med människans nedärvda karaktärsdrag och sätt att leva. Men när den som är en god lyssnare tar emot Ordet, ställer han upp på alla krav det ställer. Guds Ord går alltid före hans vanor och sätt att leva. Han ser att lagarna som den dödliga människan har ställt upp är värdelösa när de jämförs med den odödlige Gudens Ord. Han söker det eviga livet av hela sitt hjärta, oavsett förluster och förföljelser. Inte ens hot om döden hindrar honom från att följa sanningen.

"Genom uthållighet bär [han] frukt." Det finns inga garantier för att den som tar emot Guds Ord slipper undan svårigheter och prövningar. Men när svårigheter dyker upp, tappar inte den sant kristne modet eller blir tvivlande. Vi har inga möjligheter att se de verkliga orsakerna till våra svårigheter eller att se meningen i Guds handlande. Men vi ska trots det inte tappa förtroendet. Samtidigt som vi påminns om Herrens kärleksfulla nåd ska vi överlämna våra bekymmer till honom och ha tålamod medan vi väntar på räddningen.

Det andliga livet stärks genom svårigheter. Genom att uthärda prövningar utvecklas både karaktären och de ovärderliga nådegåvorna. Det är mitt i det värsta oväder och mörker som sanningens äkta frukter, ödmjukhet och kärlek, mognar.

"Jordbrukaren ser fram mot att jorden skall ge sin dyrbara skörd och väntar tåligt på höstregn och vårregn." Jak 5:7. Den kristne måste ha tålamod medan han väntar på att Guds Ord ska bli verklighet i hans liv. Det kan hända att när vi ber om Andens frukter försätter Gud oss i sådana omständigheter att dessa frukter kan utvecklas. Men vi förstår inte vad han menar och så börjar vi undra och blir villrådiga. Ändå finns det ingen annan procedur än tillväxt och fruktbärande som kan utveckla dessa gåvor. Det vi har att göra är att ta emot Guds Ord och hålla oss till det. När vi underkastar oss hans ledning kommer Ordet att fullbordas i våra liv.

"Om någon älskar mig", sade Kristus, "bevarar han mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och stanna hos honom." Joh 14:23. Vi befinner oss under en starkare, fullkomlig intelligens, eftersom vi har en levande gemenskap med den som är källan till den eviga kraften. När vi lever ett helgat liv blir vi Kristi fångar. Vi ska inte längre leva det vanliga, självviska livet, utan nu lever Kristus i oss. Hans karaktär återges i oss. Då kommer vi att bära fram den helige Andes frukter "trettiofalt, sextiofalt och hundrafalt." Mark 4:20.

Kapitel 3. - Först strå, så ax

Liknelsen om såningsmannen blev orsak till många frågor. Några av dem som lyssnade drog slutsatsen att Kristus inte tänkte etablera ett världsligt rike, och det förbryllade somliga. När Kristus lade märke till att de undrade försökte han, genom att använda andra bilder, vända bort deras tankar från hoppet om ett världsligt rike till det arbete som Guds nåd utför i människan.

"Och han sade: Med Guds rike är det som när en man har fått utsädet i jorden. Han sover och stiger upp, dagar och nätter går, och säden gror och växer, han vet inte hur. Av sig själv bär jorden gröda, först strå, så ax, så moget vete i axet. Men när grödan är mogen låter han skäran gå, för skördetiden är inne" Mark 4:26-29.

Jordbrukaren som "låter skäran gå, för skördetiden är inne", kan inte vara någon annan än Kristus. När vi nått fram till den sista stora dagen är det han som ska hämta in skörden från jorden. Den som sår motsvarar de som arbetar i stället för Kristus. Det sägs att "säden gror och växer, han vet inte hur," men detta stämmer inte in på Guds Son. Kristus har inte somnat bort från sitt ansvar utan vakar över det dag och natt. Han är inte ovetande om hur säden växer.

Liknelsen om säden uppenbarar att Gud är verksam i naturen. Gud har själv gett sädeskornet den egenskapen att det kan gro. Om sädeskornet lämnades för sig självt, skulle det inte ha kraft att göra det. Människan bidrar också till sädens möjlighet att växa. Hon måste göda jorden och få säden i marken. Hon måste sköta jorden. Men det finns gränser för vad hon kan göra. Människan har inga kunskaper eller kraft att få fram liv ur sädeskornet. Även om människan anstränger sig till det yttersta, måste hon ändå förlita sig på Honom som med sin fullkomliga makt har skapat den underbara föreningen mellan sådd och skörd.

Det finns liv i sädeskornet och kraft i jorden, men om inte säden påverkas av en obegränsad makt, ger den inget att skörda. Regnskurar måste mätta jordens törst, solen måste ge värme, elektricitet måste ledas till den begravda säden. Det är bara Skaparen som kan locka fram det liv han själv har gett. Det är Guds kraft som påverkar säden och får den att gro.

"Ty liksom jorden låter sina växter spira fram och en trädgård sin sådd växa upp, så skall Herren, Herren låta rättfärdighet växa upp." Jes 61:11. Den som lär ut sanningen måste, på samma sätt som den som sår i naturen eller den andliga sådden, förbereda jordmånen och så säden. Men det är bara Gud som har kraft att få fram liv ur den. Det finns en gräns för människans förmåga, och bortom den är varje ansträngning fruktlös.

Vi kan predika Ordet, men vi har inte den kraft som stimulerar själen till rättfärdighet och lovsång. När Ordet predikas måste en kraft medverka, en kraft långt bortom människans förmåga. Det är bara genom den gudomlige Anden som Ordet kan bli så levande och mäktigt att själen förnyas till ett evigt liv. Det här är vad Kristus försökte inskärpa hos sina

lärjungar. Han lärde dem att de i sig själva inte hade någonting som gav dem framgång i arbetet, utan det är Guds övernaturliga kraft som gör att hans Ord får avsedd verkan.

Såningsmannens arbete utförs i tro. Han kan inte förstå hemligheten med grodd och växt. Men han litar på den inverkan som Gud har på vegetationens möjlighet att blomstra. Av allt att döma kastar han ju bort den säd som hade kunnat bli bröd. Men han släpper bara ifrån sig det som för tillfället kan vara bra för att få desto mer tillbaka. När han kastar ut säden förväntar han sig mångdubbelt tillbaka genom en överflödande skörd. Kristi tjänare arbetar på det sättet. De förväntar sig en skörd av det som de sått.

I ett kallt, självisk och världsligt hjärta kan säden ligga helt obemärkt under lång tid. Det finns ingenting som tyder på att den slagit rot. Men när Guds Ande får andas på den spirar den gömda säden upp och så småningom bär den frukt till Guds ära. Vi vet inte om det är det ena eller andra som kommer att göra framsteg i vårt liv. Det är inte en fråga som vi ska avgöra. Vi ska bara se till att utföra vårt arbete och lämna resultatet åt Gud. "Så ut om morgonen din säd, och underlåt det ej heller om aftonen." Pred 11:6. I sitt förbund med människan säger Gud att "så länge jorden består, skall härefter sådd och skörd... aldrig upphöra". 1 Mos 8:22. Övertygad om att löftet håller fortsätter jordbrukaren att bruka jorden och så. I vårt arbete med den andliga sådden är vi inte mindre övertygade. "Så skall det också vara med ordet som utgår ur min mun: det skall inte vända tillbaka fåfängt, utan att ha verkat vad jag vill och utfört det som jag har sänt ut det till." Jes 55:11. "De går ut gråtande och bär sitt utsäde, de kommer åter med jubel och bär sina kärvar." Ps 126:6.

När säden gror motsvarar det början på det andliga livet, och växtens utveckling är en underbar bild på kristen tillväxt. Precis som i naturen och nåden finns det inget liv utan tillväxt. Växten måste växa eller dö. Utvecklingen av det kristna livet går till på samma sätt som växtens, stilla och omärkligt. Vi kanske är kompletta under de olika stegen i vår utveckling. Men om Gud får fullborda sin plan med oss, kommer vi att fortsätta att utvecklas. Helgelsen pågår under hela livet. Vi kommer att få ännu fler erfarenheter och kunskapen kommer att växa när våra möjligheter ökar. Vi får större möjligheter att ta ansvar, och vår mognad står i förhållande till våra förmåner.

Växten gror genom att den tar emot det som Gud gett för att den ska kunna hålla sig vid liv. Rötterna växer ner i marken. Den tar till sig solskenet, daggen, regnet och de livgivande ämnen som finns i luften. På samma sätt växer den kristne genom att samarbeta med den gudomliga makten. När vi upplever att vi är hjälplösa måste vi förbättra alla de möjligheter vi fått och på det sättet skaffa oss större erfarenheter. Vi borde se till att våra rötter växer djupt i Kristus, på samma sätt som växtens rötter växer ner i marken. Vi ska öppna våra hjärtan för den helige Ande, precis som växten tar emot solsken, dagg och regn. Arbetet utförs "inte genom någon människas styrka eller kraft... utan genom min Ande, säger Herren Sebaot". Sak 4:6. Om våra tankar hela tiden kretsar kring Kristus" skall han komma över oss lik ett regn, lik ett vårregn, som vattnar jorden". Hos 6:3. Som rättfärdighetens sol ska han gå upp, "med läkedom under sina vingar". Mal 4:2. Vi "skall blomstra som en lilja". Vi ska

åter få liv som" säd och skall grönska som vinträd". Hos 14:6, 8. Genom att alltid lita på Kristus, växer vi i allt in i honom, som är vårt huvud.

Vetet utvecklar "först strå, så ax, så moget vete i axet". Mark 4:28. När jordbrukaren sår och arbetar med den växande plantan är målet att få säd. Han längtar efter bröd till de hungriga och utsäde till framtida skördar. Så är det också med den gudomlige Jordbrukaren. Han söker också efter en skörd som belöning för sitt arbete och offer. Genom dem som tror på honom försöker Kristus avbilda sig själv i människans hjärta. Målet för en kristen är att bära frukt, vilket betyder att avbilda Kristi karaktär i den troende, så att den sedan kan mångfaldigas i andra.

Det är inget självändamål att plantan växer och bär frukt, utan "den ger säd till att så och bröd till att äta". Jes 55:10. Alltså lever inte någon bara för sig själv. Den kristnes uppgift här i världen är att representera Kristus för att människor ska räddas.

Ett själviskt liv kan aldrig växa eller bära frukt. Om du har accepterat Kristus som din personlige Frälsare måste du bortse från dig själv och försöka hjälpa andra. Berätta om Kristi kärlek och godhet. När uppgifterna dyker upp är det din plikt att utföra dem. Ömma för andras bördor och använd alla möjligheter att försöka rädda de förlorade. Du kommer att bära frukt när du tar emot Kristi Ande, som visar sig i osjälvisk kärlek och ansträngning för andra. Andens älskvärdhet kommer att mogna i din karaktär, och din tro stärks, din övertygelse fördjupas och din kärlek blir fullkomlig. Du kommer mer och mer att återge det rena, ädla och kärleksfulla som finns hos Kristus.

"Men Andens frukter är kärlek, glädje, frid, tålamod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning." Gal 5:22. Den här typen av frukt kan aldrig förgå utan kommer att ge en skörd till evigt liv.

”Men när grödan är mogen låter han skäran gå, för skördetiden är inne." Mark 4:29. Kristus har en innerlig längtan efter att få uppenbara sig i församlingen. När Kristi karaktär helt och fullt är avbildad i hans folk kommer han och gör anspråk på dem som sin egendom.

Det är varje kristens förmån att inte bara se fram emot utan också att påskynda återkomsten av vår Herre Jesus Kristus. (Se 2 Pet 3:12). Om alla som bekänner hans namn skulle bära frukt till hans ära, hur snabbt skulle inte evangeliets säd spridas ut över hela världen. Då skulle den sista stora skörden mogna snabbt och Kristus komma för att samla in den dyrbara säden.

Kapitel 4. - Ogräset

Han sade till dem genom en annan liknelse: "Med himmelriket är det som när en man hade sått god säd i sin åker. Medan alla låg och sov, kom hans fiende och sådde ogräs mitt bland vetet och gick sedan sin väg. När säden växte upp och gick i ax, visade sig också ogräset." Matt 13:24-26.

"Åkern är världen", sade Kristus. Men vi måste förstå att detta är en bild av Kristi församling i världen. Liknelsen är en beskrivning på det som har med Guds rike att göra, hans verk för att frälsa människan. Och detta verk fullbordas av församlingen. Visst har den helige Ande gått ut över hela världen, och överallt har den påverkat människors hjärtan. Men det är i församlingen vi ska växa och mogna till Guds förrådsrum.

"Den som sår den goda säden är Människosonen... den goda säden är rikets barn och ogräset är det ondas barn." Matt 13:37. De som är födda genom Guds Ord, sanningen, är de som representerar den goda säden. De som är frukten eller förkroppsligandet av felaktiga och falska normer representerar ogräset. "Fienden som sådde det [ogräset] är djävulen." Matt 13:39. Varken Gud eller hans änglar har någonsin sått en säd som har blivit till ogräs. Det är alltid Satan, Guds och människors fiende, som sår ogräset.

I Östern hände det ibland att någon hämnades genom att sprida ut ett skadligt ogräs, som liknade vete, i fiendens nysådda åker. Genom att växa upp tillsammans med vetet skadade ogräset grödan. På det sättet fick ägaren av åkern svårigheter och drabbades av förluster. Det är på grund av sin fiendskap med Kristus som Satan sprider ut ond säd bland rikets goda säd. Sedan ger han Guds Son skulden för resultatet av sådden. Gud blir vanärad genom att de som till namnet är kristna, men som förnekar hans karaktär, kommer in i församlingen. Hans frälsningsverk förvrängs och människors öde sätts på spel.

Kristi tjänare sörjer över att sanna och falska troende blandas i församlingen. De längtar efter att kunna göra något för att rena den, precis som tjänarna i liknelsen vill rensa bort ogräset. Men Kristus säger till dem: "Nej... då kan ni rycka upp vetet samtidigt som ni rensar bort ogräset. Låt båda växa tills det är dags att skörda." Matt 13:29, 30.

Kristus har klart och tydligt sagt att de som öppet fortsätter att synda ska skiljas från församlingen. Han har inte gett oss ansvaret att fördöma människors karaktär och motiv. Han känner till vår natur alldeles för bra för att anförtro ett sådant arbete till oss. Vi skulle helt säkert begå misstag om vi skulle försöka sålla bort dem som vi tror är falska kristna. Dem som Kristus verkligen drar till sig ser vi ofta som hopplösa fall. Om vi skulle behandla dessa människor enligt vår bristfälliga bedömningsförmåga skulle de kanske förlora sitt sista hopp. Många som ser sig själva som kristna kommer till slut att upptäcka att de inte räcker till. I himmelen kommer det att finnas många som deras medmänniskor inte trodde skulle komma dit. Människan dömer efter det hon ser, men Gud dömer hjärtat. Ogräset och vetet måste få växa tillsammans fram till skörden, och skörden är slutet på prövotiden.

I det Frälsaren sade finns ytterligare en undervisning, en lärdom om underbart tålamod och öm kärlek. De falska församlingsmedlemmarna står lika nära de sanna lärjungarna som ogräsets rötter är sammanflätade med den goda sädens. Den verkliga karaktären lägger man inte märke till hos dem som utger sig för att vara kristna. Om man nu skilde dem från församlingen skulle det vara risk för att andra, som annars skulle stå fasta, blir osäkra.

Lärdomen i denna liknelse (ogräset) lägger man märke till i Guds sätt att behandla människor och änglar. Satan är ingenting annat än en bedragare. Inte ens de änglar som var lojala mot Gud kunde upptäcka hans verkliga karaktär. Det var därför Gud inte förgjorde Satan med en gång. Om han hade gjort det skulle änglarna inte ha förstått Guds rättvisa och kärlek. Att tvivla på Guds godhet skulle vara en ond säd och skulle orsaka det lidande som syndens bittra frukt innebär. Därför fick den som är grunden till det onda fortsätta att leva och utveckla sin karaktär. Hellre än att låta någon bli vilseledd av den Onde har Gud burit den smärta som det innebär att låta det onda verka. Om man plockat bort ogräset hade det funnits risk för att även en del av de goda växterna skulle ha dragits upp. Vi ska väl ha samma tålamod med våra medmänniskor som Gud har med Satan?

Världen har inte rätt att tvivla på de kristna sanningarna bara för att församlingen innehåller medlemmar som är ovärdiga. De kristna ska heller inte bli missmodiga på grund av dessa oäkta medlemmar. Hur var det med den första församlingen? Ananias och Safira förenade sig med lärjungarna. Simon trollkarlen blev döpt. Demas, som övergav Paulus, räknades som troende. Judas Iskariot räknades som en av lärjungarna. Förlossaren vill inte mista en enda människa. Man har skrivit ner hans erfarenhet med Judas för att visa hans tålamod med människans motsträviga natur, och han vill att vi ska visa det så som han gjorde. Han har sagt att falska medlemmar ska finnas i församlingen ända till tidens slut.

Vi har försökt dra upp ogräset med rötterna utan att bry oss om Kristi varningar. Församlingen har använt sig av världsliga makter för att bestraffa dem som man har upplevt gjort det onda. De som skilt sig från de vedertagna uppfattningarna har satts i fängelse, torterats och dödats. Och detta genom människor som påstått sig göra det med Kristi godkännande. Det är Satans ande som inspirerar till dessa handlingar, inte Kristi Ande. Det är sådana metoder Satan använder för att få makt över världen. Genom att församlingen behandlat dem som man trott vara kättare på det viset, har man framställt Gud på ett felaktigt sätt.

Genom liknelsen lär Kristus att vi inte ska döma eller fördöma, utan vara ödmjuka och inte lita på våra egna krafter. All säd som hamnar i marken är inte god säd. Bara att tillhöra en församling bevisar inte att man är kristen.

När grödan var grön liknade vetet och ogräset varandra. Men när åkern var vit och färdig för skörd fanns det inga likheter kvar mellan ogräset och vetets fullmatade ax. Under en tid kommer de som utger sig för att vara fromma kristna att blanda sig med Kristi sanna efterföljare, och deras skenbart kristna liv räknar man med ska vilseleda många. Det finns

inga likheter mellan det goda och det onda när det är dags för skörd. Då kommer det att visa sig vilka som har förenat sig med församlingen men inte med Kristus.

Ogräset tillåts att växa tillsammans med vetet, men när det blir dags att skörda: "Ni skall då åter få se vilken skillnad det är mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom." Mal 3:18. Det är Kristus själv som kommer att avgöra vem som är värdig att förenas med den himmelska familjen. Han ska döma var och en efter deras ord och gärningar. Efter den måttstocken betyder bekännelsen ingenting. Det är vår karaktär som bestämmer vårt öde.

Frälsaren pekar inte fram mot en tid då allt ogräs blir vete. Ogräset och vetet växer tillsammans fram till skörden, som är tidens slut. Sedan samlar man in ogräset och bränner upp det, och vetet samlas in i Guds förrådshus. "Då skall de rättfärdiga lysa som solen, i sin Faders rike." Matt 13:43.

Sedan ska "Människosonen sända ut sina änglar, och de skall rensa hans rike från alla som förleder människorna och bryter mot lagen, och de skall kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall man gråta och skära tänder. Matt 13:41.

Kapitel 5. - Som ett senapskorn

När Jesus undervisade fanns det många fariséer bland dem som lyssnade. Med förakt lade de märke till att det inte var så många som erkände Jesus som Messias. De kunde inte förstå hur denne anspråkslöse lärare skulle kunna upphöja Israel till en världsomfattande makt. Hur skulle han kunna grunda det nya riket? Han hade ju varken rikedomar eller makt. Jesus förstod vad de tänkte och sade till dem: "Vad skall vi likna Guds rike vid? Vad skall vi använda för bild?" Mark 4:30. Det fanns inget rike på jorden som kunde användas som jämförelse. Det fanns inga symboler i samhället som var användbara. "Det är som ett senapskorn," sade han, "som är det minsta av alla frön här på jorden när man sår det, men när det har sått, skjuter det upp och blir större än alla örter och får så stora grenar att himlens fåglar kan bygga bo i dess skugga." Mark 4:31, 32.

Det är Gud som har gett sädeskornet förmågan att gro, det har inte med människans förmåga att göra. Det är likadant med förhållandena i Jesu rike. Det är något nytt som växer fram. Världsliga riken uppstår genom att man använder våld, och man för krig för att behålla makten. Det är precis tvärtom i Guds rike: där är det Fridsfursten som har makten. När den helige Ande framställer de världsliga rikena använder han ett vildsint rovdjur som symbol. Men Kristus är "Guds lamm som tar bort världens synd". Joh 1:29. Den typ av regim Gud vill ha använder inte våld för att påverka någons samvete. De förväntningar Kristi samtida hade på Guds rike var att det skulle ha samma slags grund som de världsliga. Man försökte skaffa sig rättfärdighet genom yttre ceremonier och hittade på alla möjliga metoder och knep. När vi tagit emot sanningens och rättfärdighetens principer av Jesus och lever efter dem har vi möjlighet att stå emot villfarelse och synd.

När Jesus berättade den här liknelsen kunde man se senapsplantor växa överallt. De växte högre än alla andra växter. Bland grenarna som sakta rörde sig i den lätta vinden hoppade fåglarna från kvist till kvist, och inifrån lövverket kunde man höra kvitter och fågelsång. Ändå växte denna jättelika ört fram ur ett sädeskorn som var ett av de allra minsta. Från det lilla sädeskornet växte det upp en liten ynklig grodd, men trots det var den stark och livskraftig. Den blev större och större, blommade och så till slut nådde den sin fulla höjd. I början verkar också Guds rike vara någonting blygsamt och obetydligt. Om man jämför det med de världsliga rikena verkar det inte vara mycket att bry sig om. I de världsliga ledarnas ögon var det skrattretande att Kristus gjorde anspråk på att vara kung. Trots detta fanns det gudomligt liv i de sanningar han anförtrodde sina efterföljare. Vi kan också lägga märke till hur snabbt sanningarna växte och spred sig och vilken inverkan de hade! Fast det var så många som lyssnade till honom, var det bara några få fattiga galileiska män som var intresserade av att föra kunskapen vidare om det nya riket. På grund av att de var så få och dessutom fattiga gjordes det till en orsak till att inte ha med dessa enkla fiskare att göra. Men senapskornet skulle växa och sprida sig över hela världen. De jordiska rikena kan inte bestå, och när de slutat existera står Guds rike ensamt kvar med en gränslös makt.

Nådens arbete ser i början inte mycket ut för världen. Det kan handla om att ett enda ord uttalas. En tunn ljusstråle träffar människan och startar utvecklingen av ett nytt liv. Vad det sedan leder till kan ingen förutse.

Liknelsen om senapskornet visar inte bara hur Guds rike växer. När senapskornet gror genomgår det många olika faser, och i varje fas återges de olika erfarenheter som finns i liknelsen. Gud har haft en speciell sanning och speciella uppgifter för sin församling som anpassats till den tid den levt i. De som i världens ögon är visa och kloka har inte förstått de sanningar som Gud har förmedlat, men de som varit ödmjuka och tagit emot honom som barn gör, de har förstått. Här gäller det för församlingen att vara självuppoffrande. Den kommer att utkämpa strider men kommer också att få uppleva segrar. I början ser det inte ut att vara många som står på församlingens sida. Medlemmarna kommer att bli motarbetade och föraktade, både av kyrkan, som låtit sig formas av världen, och av dem som har de högsta positionerna i samhället. Det finns många exempel på det, t ex Johannes döparen, som banade väg för Kristus. Johannes stod där alldeles ensam och tillrättavisade de stolta och byråkratiska judarna. Vi kan också ta med dem som var först med att sprida evangelium till Europa. Tänk vad hopplöst det måste ha sett ut för Paulus och Silas, dessa två tältmakare, när de tillsammans med sina vänner reste från Troas till Filippi. Kan du se "den åldrade Paulus" när han, trots att han är kedjad, predikar mitt i de romerska kejsarnas högborg. Till och med små grupper av slavar och enkla bönder stred mot hedendomen i det kejserliga Rom. Kan du tänka dig Martin Luther, där han står inför världens visdom, och envist håller fast vid sin tro på Ordet inför både påve och kejsare: "Här står jag och kan inte annat, Gud hjälpe mig, amen." John Wesley var också en som predikade om Kristus och hans rättfärdighet. Även han gjorde det mitt i byråkrati, sexuell lössläppthet och otrohet. Många har ömmat för den hedniska världen: de har bett att få förmånen att föra ut budskapet om Kristi kärlek till den. Och så får vi höra reaktionen från dem som representerar kyrkligheten: " Sätt dig ner, unge man. När Gud vill omvända hedningarna behöver han varken din eller min hjälp!"

De andliga ledarna i vår tid prisar Herren och gör minnesmärken av dem som planterade sanningens säd för århundraden sedan. Det som växer upp ur samma säd trampas ned av dem som har vänt sig bort från sanningen. Åter igen får vi höra:

"Vi vet att Gud har talat till Mose, men varifrån den här mannen kommer, det vet vi inte." Joh 9:29. Precis som förr använder Gud sådana personer som inte anser sig alltför kunniga eller kloka att tro på Guds Ord, i stället för att använda de kyrkliga auktoriteterna.

"Bröder, tänk på när ni blev kallade: inte många var visa i världslig mening, inte många var mäktiga, inte många förnäma. Men det som är dåraktigt för världen utvalde Gud för att låta de visa stå där med skam, och det som är svagt i världen utvalde Gud för att låta det starka stå där med skam, och det som världen ser ner på, det som ringaktas, ja, som inte finns till, just det utvalde Gud för att göra slut på det som finns till." 1 Kor 9:26-28. "Er tro skulle inte vila på mänsklig vishet utan på Guds kraft." 1 Kor 2:5.

Det är nu i vår tid som liknelsen om senapskornet kommer att uppfyllas på ett fantastiskt sätt. "För alla länder och stammar och språk och folk" (Upp 14:6) ska varningens budskap och nåd förkunnas, eftersom "Gud först såg till att han vann ett folk åt sitt namn". Apg 15:14. Då kommer jorden att lysas upp av hans härlighet.

Kapitel 6. - Fler lärdomar från arbetet med att så

Det finns ovärderlig kunskap i arbetet med sådden och hur den sedan växer, och det borde vara ett ämne i undervisningen både i hemmet och skolan. Om barn och unga får möjlighet att lära sig se hur det gudomliga verkar i naturen, blir det möjligt för dem att genom tro förstå det som de inte kan se och dra nytta av det. Gud tillfredsställer behoven hos sin stora familj på ett underbart sätt. När barnen upptäcker det och hur samarbetet med Gud går till, kommer deras tillit till honom att växa. De märker också hur mycket hans kraft påverkar deras vardag.

Det finns ingen skillnad mellan hur Gud skapade sädeskornet och världen. Gud skapade dem båda genom sitt Ord. Sädeskornet fick möjlighet att gro och föröka sig för att Gud sade att det skulle göra det. Han sade: "Må jorden frambringa grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bär frukt, vari de har sitt frö, på jorden... Och Gud såg att det var gott." 1 Mos 1:11, 12. Och fortfarande är det samma ord som ger säden möjlighet att gro. Varje gång ett grönt blad tränger sig upp till solljuset uppenbarar det den underkraft som finns i det ord som uttalades av honom som "sade och det blev, han befallde och det stod där". Ps 33:9.

Kristus talade om för lärjungarna hur de skulle be: "Ge oss i dag vårt bröd för dagen som kommer." Matt 6:11. Och han pekade på blommorna och försäkrade att "om nu Gud ger sådana kläder åt gräset på ängen... skall han då inte ha kläder åt er?" Matt 6:30. Varje gång vi ber den bönen kan vi vara övertygade om att Kristus håller sitt löfte och gör allt han kan för att tillfredsställa den. Vi är hela tiden omringade av en osynlig, tjänande kraft, som tillfredsställer våra behov. För sädeskornets skull, som man tycks kasta bort, sysselsätter Gud sina tjänare för att påverka det till att bli en levande planta. Gud vet vad som fordras för en bra skörd och ger precis det som behövs för det. Så här står det i de underbara orden i Psaltaren: "Du låter dig vårda om landet och ger det överflöd, rikedom i ymnigt mått. Guds källa har vatten till fyllest. Du bereder säd åt människorna, när du så bereder jorden. Dess fåror vattnar du, du jämnar det som är upplöjt, med regnskurar uppmjukar du den, det som växer på den välsignar du. Du kröner året med ditt goda, och dina spår dryper av fetma." Ps 65:10-12.

Gud känner till allt som händer här i världen och har det under kontroll. Allt skapat rättar sig efter Skaparens vilja. Molnen och solskenet, dimman och regnet, bris och storm rättar sig efter honom utan protester. När grodden tar sig upp genom jorden gör den det för att den rättar sig efter Guds lag, "först strå, så ax, så moget vete i axet". Mark 4:28. Sädeskornen växer och utvecklar sig vid den årstid som är bestämd för dem, eftersom de inte motsätter sig Guds lag. Är det möjligt att det bara är människan, skapad till Guds avbild, begåvad med förnuft och förmågan att tala, som är otacksamt olydig mot hans vilja? Är det bara förnuftiga varelser som orsakar förvirringen i världen?

Man kan se en samverkan mellan de gudomliga och mänskliga ansträngningarna att förbättra människans situation. Om inte människan tar sin del i arbetet att så säden kommer det inte att leda till någon skörd. Ingenting kan utvecklas om inte Gud påverkar det hela genom solsken, regn, dagg och moln. Dessa regler gäller oavsett vad man sysslar med, vilket ämne man studerar eller forskar i. Det är likadant med den andliga karaktärsutvecklingen och det kristna arbetet. Vi har en uppgift att fylla, men är vi inte fyllda av gudomlig kraft leder våra ansträngningar ingenstans.

När vi har framgång i livet, oavsett om det gäller det andliga eller något världsligt, ska vi komma ihåg att framgången uteslutande beror på samarbetet med Skaparen. Det är viktigt för oss att förstå hur beroende vi är av Gud. I dag har vi ett alltför stort förtroende för människans förmåga och ett alldeles för litet förtroende för den kraft Gud är beredd att ge oss. "Vi är ju Guds medhjälpare." 1 Kor 3:9. I detta samarbete är det som människan gör inte mycket, men om hon är förenad med Kristus finns det inga gränser för det hon kan göra genom den kraft hon får av honom.

När barnen fostras kan man använda den lärdom som finns i växtens utveckling från sädeskorn till färdig planta. Där finns allt i sin rätta ordning, "först strå, så ax, så moget vete i axet". Mark 4:28. Han som berättade den här liknelsen är samma person som skapade sädeskornet och gav det dess egenskaper. Han skapade naturlagarna som bestämmer hur det ska växa. Sanningarna som liknelsen berättar blev levande i hans eget liv. Vi kan se den gudomliga naturlag som styr plantans tillväxt. Den lagen följde Kristus till kropp och själ, och det vill han att alla unga också ska göra.

Han var himlens majestät, härlighetens kung, men trots det drog han sig inte för att födas som ett hjälplöst barn i Betlehem. Han var lydig under hela sin uppväxttid. Eftersom han var ett barn uppträdde och talade han som ett barn. Han var lydig mot sina föräldrar och hjälpte dem efter bästa förmåga. I de olika faserna i sin utveckling var han fullkomlig på det enkla, behagliga och naturliga sätt som blir resultatet av ett syndfritt liv. De heliga dokument som vi har tillgång till säger: "Pojken växte och fylldes av styrka och vishet, och Guds välbehag var med honom." Om hans ungdom står det: "Jesus blev äldre och visare och vann Guds och människors välbehag." Luk 2:40, 52.

Här finns en liten vink om vad både lärare och föräldrar borde tänka på. De borde anstränga sig till att påverka de ungas intressen på ett sådant sätt att varje fas i deras uppväxt visar den enkla, naturliga skönhet som vi kan se i växterna.

När barnen fostras kan man använda den lärdom som finns i växtens utveckling från sädeskorn till färdig planta. Där finns allt i sin rätta ordning, "först strå, så ax, så moget vete i axet". Mark 4:28. Han som berättade den här liknelsen är samma person som skapade sädeskornet och gav det dess egenskaper. Han skapade naturlagarna som bestämmer hur det ska växa. Sanningarna som liknelsen berättar blev levande i hans eget liv. Vi kan se den gudomliga naturlag som styr plantans tillväxt. Den lagen följde Kristus till kropp och själ, och det vill han att alla unga också ska göra.

Han var himlens majestät, härlighetens kung, men trots det drog han sig inte för att födas som ett hjälplöst barn i Betlehem. Han var lydig under hela sin uppväxttid. Eftersom han var ett barn uppträdde och talade han som ett barn. Han var lydig mot sina föräldrar och hjälpte dem efter bästa förmåga. I de olika faserna i sin utveckling var han fullkomlig på det enkla, behagliga och naturliga sätt som blir resultatet av ett syndfritt liv. De heliga dokument som vi har tillgång till säger: "Pojken växte och fylldes av styrka och vishet, och Guds välbehag var med honom." Om hans ungdom står det: "Jesus blev äldre och visare och vann Guds och människors välbehag." Luk 2:40, 52.

Här finns en liten vink om vad både lärare och föräldrar borde tänka på. De borde anstränga sig till att påverka de ungas intressen på ett sådant sätt att varje fas i deras uppväxt visar den enkla, naturliga skönhet som vi kan se i växterna.

De barn som har fått en harmonisk uppväxt, opåverkade av dåliga vanor och som uppträder på ett naturligt sätt, är de som är mest omtyckta. Genom att ösa beröm över dem gör man dem en björntjänst. Man ska inte uppmuntra deras fåfänga genom att berömma deras utseende, uppförande och det som de säger. Det är heller inte bra att de klär sig i det senaste dyra modet. Det väcker avund hos deras kamrater och stimulerar stoltheten.

De yngsta skulle fostras på ett sätt som är anpassat till deras ålder. De skulle lära sig att vara nöjda med de små insatser de kan göra med hänsyn till åldern. I liknelsen är det spröda bladet en bild på barndomen, och den har en särskild, unik skönhet. Man ska låta barnen vara barn och inte tvinga in dem i brådmogenhet, utan bevara den barnsliga renheten och skönheten så länge som möjligt.

De små kan vara kristna genom de erfarenheter de har i förhållande till sin ålder. Mer än så kräver inte Gud av dem. Föräldrarna skulle ge dem alla möjligheter att forma en Kristuslik karaktär. Därför behöver de få en andlig fostran.

Guds lagar är sådana att de följer orsak och verkan. Skörden står i relation till det man sått. Skörderesultatet kommer att avslöja den arbetare som är lat. Detta gäller även det andliga livet: resultatet visar hur trofast man varit i sitt arbete. Oavsett hur man arbetat blir det skörden som visar om man varit lat eller flitig. Detta avgör människans eviga öde.

Varje sädeskorn ger upphov till den växt det var ämnat att bli. Människan befinner sig i samma situation. Det vi behöver så är medlidandets och kärlekens säd, och då får vi skörda resultatet efter det. All form av självviskhet ger en skörd som motsvarar det självviska livet. Den som bara lever för att tillfredsställa sig själv sår i köttet, och det kan inte ge någon annan skörd än fördärv.

Gud fördärvar inte någon, utan människan fördärvar sig själv. Samvetet varnar oss när vi sår otrons säd, och om vi kväver det, resulterar det otvivelaktigt i en skörd. Farao brydde sig inte om Guds varningar utan var helt oresonlig. Därför fick han också skörda oresonlighet. Det här var ingenting Gud tvingade på honom. Farao sådde en säd och det gav den skörd man kunde förvänta sig. Han fortsatte sitt motstånd mot Gud ända tills han fick se sitt land

ödelagt och sin förstfödde son dödad. Varenda familj i hans land förlorade sina förstfödda. Även djuren drabbades av samma sak. Ja, han gjorde motstånd ända tills han förlorade sina stridsvagnar, hästar och soldater i Röda havet. Berättelsen om Farao är en skrämmande uppfyllelse av orden: "Vad man sår får man också skörda." Gal 6:7. Om människor bara hade den minsta aning om detta, skulle de vara noga med vad de sår.

När säden sås ger det en skörd, och när denna i sin tur blir sådd, mångdubblas skörden. Vi kan se att samma regel gäller i vårt umgänge med andra människor. Vad vi gör och säger är i sig självt säd som så småningom ger frukt. Om vi uppträder på ett kärleksfullt sätt, rättar oss efter det Gud sagt och är osjälviska kommer andra att påverkas av det, och de i sin tur påverkar åter andra. Motsatsen, avund, elakhet och oenighet, leder till att "bitter rot skjuter skott och blir ett fördärv som angriper många". Heb 12:15. På detta sätt blir många orena och ännu fler blir förgiftade av de "många". Så fortsätter sådden av gott och ont, en del för vår tid och en del för evigheten.

Genom liknelsen får vi lära oss generositet både när det gäller det andliga och det jordiska. Herren säger: "Sälla är då ni som sår vid alla vatten." Jes 32:20. "Kom ihåg, den som sår snålt får en snål skörd." 2 Kor 9:6. Att så vid alla vatten betyder att hela tiden dela med sig av Guds gåvor. Det betyder också att vi ska dela med oss när Gud begär det, eller när någon människa behöver vår hjälp. Vi behöver inte oroa oss för att bli fattiga för det. "Den som sår rikligt får en riklig skörd." 2 Kor 9:6. Vi mångdubblar i realiteten säden genom att kasta ut den. Samma effekt har Guds gåvor när den som är trofast delar med sig av dem. Genom att dela med sig blir man mer välsignad, och Gud har lovat att vi alltid ska ha tillräckligt för att kunna dela med oss. "Ge, så skall ni få. Ett gott mått, packat, skakat och rågat skall ni få i er mantel." Luk 6:38.

Det finns mycket mer i liknelsen om sådden och skörden. Genom att dela med oss av Guds välsignelser blir de som tar emot dem så övertygade om vår kärlek att de vänder sig till Gud i tacksamhet. Gud har förberett varje hjärta att ta emot andliga sanningar. Eftersom det är han som gett säden till den som ska så, ser han också till att den gror och bär frukt till evigt liv.

I sådden kan vi se bilden av Kristi offer och vår befrielse. Jesus sade: "Sannerligen jag säger er: om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Men om det dör, ger det rik skörd." Joh 12:24. Jesu död kommer att bära frukt till Guds rike, och växtriket följer samma lag om död och tillväxt.

Av alla som samarbetar med Kristus krävs det att de först måste dö bort från sig själva. Världens behov är som plogfåror i jorden, och det är dit vårt liv måste kastas. Men för att det ska vara möjligt måste all egoism först rensas bort. Det finns en lag som säger att självuppoffring är detsamma som att bevara sig själv. Det korn som sått kommer att bära skörd, vilken i sin tur ska sås ut. På det sättet mångdubblas skörden. Genom att strö ut säden bevarar jordbrukaren den. Likadant är det i vårt liv: att dela med sig är att leva. Det liv som

Gud har gett oss helt fritt ska vi använda till att tjäna honom och människor, och när vi gör det bevarar vi livet. Den som offrar sitt liv för Kristi skull, behåller det i evighet.

Vi lär oss förstå uppståndelsen genom sädens död och att den på det sättet ger liv. Alla som älskar Gud kommer att få bo i det himmelska Eden. Om kroppen som ligger i jorden och förmultnar sade Gud: "Det som blir sått förgängligt uppstår oförgängligt. Det som blir sått föraktat uppstår i härlighet. Det som blir sått svagt uppstår fullt av kraft." 1 Kor 15:42, 43.

Det här är bara några få av många liknelser som på ett levande sätt framställer såningsmannen och säden. Föräldrar och lärare borde tänka på att göra sin undervisning praktisk, t ex att låta barnen själva göra i ordning jorden och sedan så säden. Under arbetets gång kan man ta tillfället i akt att förklara hur hjärtats trädgård får ta emot både god och ond säd och därför måste förberedas för den goda säden, som är sanningen. Samtidigt som man sår kan man berätta om Jesu död. När sedan grodden kommer upp blir det naturligt att berätta om uppståndelsen. När växten sedan fortsätter att växa, fortsätter man undervisningen om hur den andliga och jordiska tillväxten överensstämmer med varandra.

Det här gäller barnen, men de som är äldre skulle undervisas på samma sätt, genom att de får lära sig att bruka jorden. Det vore bra om alla skolor hade möjlighet till jordbruk i närheten och att man såg naturen som Guds egen skolsal. Se på den och det som finns där: det är en lärobok som barnen borde studera, eftersom man därifrån får kunskap om hur man ska bearbeta själen.

Det finns hela tiden något att lära från jordbruket. Ingen skulle väl drömma om att så i en obearbetad jord och sedan förvänta sig att den ska ge en skörd? Man måste lägga ner ett outtröttligt arbete för att förbereda jorden för sådden. Samma ihärdighet gäller också arbetet med människans hjärta. Enda möjligheten att få ett bra resultat av arbetet med jorden är att hjärtat hela tiden fylls av Guds Ord. Då kommer det att märkas vilket inflytande den helige Ande har på det hjärta som har fallit i träda. Lägger man inte ner hårt arbete på att bearbeta jorden, blir det heller ingen skörd. Då kan inte arbetet med människan vara annorlunda. Guds Ande måste få påverka henne innan hon kan bära frukt till Guds ära.

Arbetar man med jorden efter stundens ingivelse ger den heller ingenting tillbaka. Det gäller att lägga ner arbete varje dag. Jorden behöver plöjas för att hålla ogräset borta, vilket annars tar näringen från den goda säden. Det är de som utför arbetet med att plöja och så som förbereder skörden. Ingen behöver stå där mitt i förödelsen och se hur deras hopp har gått om Intet.

Om vi tar emot den andliga kunskap som finns i naturen och brukar jorden, kommer vi att få uppleva Herrens välsignelse. Den som arbetar med jorden kan inte ana vilka skatter som kan komma upp ur den. Andra kan ha värdefulla erfarenheter som inte är att förakta. Dem kan han ha nytta av för egen del, och de är dessutom en del av vår utbildning. Arbetet med jorden blir till undervisning för själen.

Han som gett säden möjlighet att gro, som vårdar den dygnet runt, som ger den kraft att utveckla sig, han är vår Skapare, himlens kung, och han har större omsorg om sina barn än om sädeskornet. Människan sår för att få bröd till att uppehålla det jordiska livet, medan den gudomlige Såningsmannen sår i människan så att frukten blir evigt liv.

Kapitel 7. - Liknelsen om surdegen

Bland alla dem som kommit för att lyssna till den galileiske profeten fanns många högutbildade, inflytelserika män. De såg sig nyfiket omkring i denna brokiga skara människor, där alla samhällsklasser var representerade. De som samlats vid stranden för att lyssna till Kristi undervisning var fattiga, analfabeter, tiggare i trasor, rövare i vars ansikten man kunde läsa skuldkänslor, lemlästade. Där fanns även kapitalister, affärsmän och dagdrivare, de som hade hög ställning i samhället och rika. Där trängdes de för att kunna hitta en plats där de kunde stå eller sitta för att lyssna till Kristi ord. När dessa bildade män såg sig omkring på den underligt sammansatta folkhopen frågade de sig: Är det sådana här människor som Guds rike består av? Frälsaren svarade som vanligt med en liknelse:

"Himmelriket är som en surdeg som en kvinna arbetar in i tre mått mjöl; till slut blir alltsammans syrat." Matt 13:33.

Bland Kristi samtida använde man ibland surdeg som en bild på synd. Vid påsken hade man en bestämmelse som föreskrev att det inte skulle få finnas någon surdeg i huset, vilket är en bild på att man avlägsnar synden ur hjärtat. Kristus varnade lärjungarna: "Akta er för fariséernas surdeg, hyckleriet." Luk 12:1.

Aposteln Paulus talar om "ondskans och fördärvets surdeg". 1 Kor 5:8. Men när Kristus använde surdeg i sin liknelse, representerade den himmelriket. Den visar vilken genomgripande verkan Guds kraft har.

Det finns ingen som är så usel eller har fallit så lågt att hon står utanför möjligheten att påverkas av denna kraft. Var och en som underkastar sig den helige Ande kommer att få en ny livsstil som blir den avbild av Gud som människan förlorade en gång.

Människan kan inte förändra sig själv av egen kraft, eftersom hon inte har den kraft som behövs för att klara det. Surdegen, som är en helt fristående kraft, måste blandas i mjölet för att det ska kunna bli någon förändring. På samma sätt måste syndaren ta emot Guds nåd för att genom den förändras så att hon passar för härlighetens rike. All världens visdom räcker inte till för att förändra en fallen människa till en som passar för himlen. Det är Gud som har denna förändrande kraft, och det är bara den helige Ande som kan åstadkomma den förändringen. Den som vill bli räddad, oavsett rang, rik eller fattig, måste underkasta sig denna kraft.

När surdegen är blandad i mjölet, arbetar den inifrån och ut. Så arbetar också Guds nåd när den förnyar hjärtat och förändrar livet. Det är inte bara de yttre förändringarna som för oss till harmoni med Gud. Man börjar i helt fel ände om man försöker förbättra än det ena än det andra för att på det sättet bli kristen. För att nå resultat måste arbetet börja med hjärtat.

Att bekänna sin tro och att ha sanningen är två helt skilda saker. Att bara ha kunskap om sanningen räcker inte för att förändra vårt sätt att tänka. Hjärtat måste bli omvänt och helgat.

Den glädje som lydnaden ger upplever man inte genom att försöka hålla buden bara för att det är ett krav. Då handlar det inte om lydnad längre. Man lever inte ett sant kristet liv om de krav som Gud ställer upplevs som en belastning och förhindrar utövandet av den passion man har. Lydnaden är något som arbetar inifrån och ut och kommer av kärleken till det som är rätt och sant och kärleken till Guds lag. Rättfärdighetens innersta väsen är trofastheten mot vår Återlösare. Detta får oss inte att göra det som är rätt bara för att det är rätt, utan för att det behagar Gud.

I de ord som Jesus talar till Nikodemus hittar vi den stora sanningen om hjärtats omvändelse genom den helige Ande: "Sannerligen, jag säger dig: den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike... Det som har fötts av kött är kött, och det som har fötts av ande är ande. Var inte förvånad över att jag sade att ni måste födas på nytt. Vinden blåser vart den vill, och du hör den blåsa, men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med var och en som har fötts av anden." Joh 3:3-8.

När aposteln Paulus skriver om den helige Ande säger han: "Men Gud, som är rik på barmhärtighet, har älskat oss med så stor kärlek att fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande tillsammans med Kristus – av nåd är ni frälsta – och uppväckt oss med honom och gett oss en plats i himlen genom Kristus Jesus. Därmed ville han för kommande tider visa den överväldigande rika nåden i sin godhet mot oss genom Kristus Jesus. Ty av nåd är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds gåva är det." Ef 2:4-8.

När man blandat surdegen i mjölet bearbetar den omärkligt degen genom jäsningsprocessen. Sanningens surdeg har samma egenskaper: den arbetar tyst och stilla, utan uppehåll utför den sitt förändringsarbete med själen. De tidigare böjelserna ger efter för nya tankar, nya känslor och nya motiv. En ny karaktärsnorm tar sin början, Kristi liv. Åsikterna förändras och man använder sina förmågor på andra områden. Det är inte så att vi får nya förmågor, utan de förmågor vi har blir helgade. Vi utrustas med karaktärsegenskaper som gör det möjligt för oss att tjäna Gud.

Man ställer ofta frågor som: Hur kommer det sig att många av dem som påstår sig tro på Gud inte visar någon förändring i sitt språk, andliga liv och karaktär? Vad beror det på att många inte tål kritik och har ett häftigt temperament, använder hårda ord, är högdragna och häftiga? Deras liv visar samma egenkärlek, ofördragsamhet, humör och obetänksamhet som de världsligt sinnade. De har en överspänd stolthet, de ger efter för sina böjelser, de har en förvrängd karaktär, som om de inte hade en aning om vad sanningen innebär. Anledningen är helt enkelt att de inte är omvända. De har inte sanningens surdeg i sina hjärtan, som därför inte har någon möjlighet att utföra sitt arbete. De har inte övergett sina onda vanor och gett den förvandlande kraften möjlighet att verka. Deras sätt att leva visar att de inte har Kristi nåd, och de tror inte på att hans kraft kan förändra deras karaktär.

"Så bygger tron på förkunnelsen, och förkunnelsen på Kristi ord." Rom 10: 17. Bibeln har en mycket stor del i förändringen av karaktären. Kristus bad: "Helga dem genom

sanningen; ditt ord är sanning." Joh 17:17. Studerar man Bibeln ingående och rättar sig efter Guds Ord, påverkar det hjärtat och besegrar alla oheliga egenskaper. Den helige Ande ger en övertygelse om synd, och Kristi kärlek lockar fram tron och återskapar kropp, själ och ande till hans avbild. Inte förrän då kan Gud använda oss till att utföra sin vilja. Kraften som vi fått arbetar inifrån och ut, och då får vi möjlighet att berätta för andra om den sanning som vi fått höra.

Människans grundläggande behov, omvändelse genom tro, tillfredsställs genom Guds Ord. Man ska inte framställa dessa heliga principer som något så heligt att man inte kan anpassa dem till vardagen. Guds Ords sanningar når ända till himlen och innehåller också evigheten. Det är också viktigt att den påverkan som de har vävs in i människans erfarenheter. De måste få dominera alla olika skeenden i livet. Om surdegen får påverka hjärtat, styr den människans önskningar, renar tankarna, ger henne ett milt temperament och skarpare tankeförmåga. Den ökar också förmågan till känslor och kärlek.

Den människa som följer dessa principer kan världen inte förstå sig på. Hon är ett mysterium för den. Den som bara tänker på sig själv och jagar rikedomar, ära och nöjen, räknar aldrig med de eviga värdena. Den som vill följa Kristus låter inte världsliga framgångar och nöjen ta all hennes tid och tankar i anspråk. Hon vill förneka sig själv för Kristi skull och vill arbeta med att vinna dem som annars går förlorade och inte har något att hoppas på i den här världen. En sådan människa förstår sig inte världen på, eftersom hon har blicken fäst på det som har evigt värde. Hon har tagit emot Kristi räddande kraft i sitt hjärta.

Den här kärleken överskuggar allt annat, och den som är fylld av den påverkas inte av världens lockelser.

Vårt umgänge med andra människor måste vara påverkat av det helgande inflytande som Guds Ord har. Sanningens surdeg uppmuntrar inte till motsättningar, ärelystnad eller till viljan att vara främst. Den himmelska kärleken är inte självisk eller tillfällig. Den är inte beroende av att människor berömmer den. Den som tagit emot Guds nåd flödar över av kärlek till Gud och dem som Kristus dött för, och strävar inte efter beröm. Man älskar inte för att man själv är älskad och omtyckt, utan för att man tillhör Kristus. Om man missförstår eller förvränger människans motiv, det hon säger eller gör, så tar hon inte illa upp för det, utan fortsätter på samma väg. Hon är vänlig och omtänksam, har en ödmjuk inställning till sig själv, är full av hopp och litar alltid på Guds nåd och kärlek.

Vi får uppmaningen från aposteln Petrus: "Lev ett alltigenom heligt liv, liksom han som har kallat er är helig. Det står ju skrivet: Var heliga, ty jag är helig." 1 Pet 1:15, 16. Vi måste låta Kristi nåd få kontroll över vårt humör och det vi säger. Man märker hur detta fungerar genom den älskvärdhet och kärleksfulla hänsyn som finns mellan människor. Man uppmuntrar varandra på ett behagligt sätt, och då fylls hemmet av änglarnas närvaro. Livet är som en välluktande, helig rökelse som stiger upp till Gud. Kärleken känner man igen på älskvärdheten, mildheten och tålamodet.

Själva utseendet förändras av att Jesus finns i hjärtat och riktigt strålar ut från dem som rättar sig efter hans bud. Man kan se sanningen och den behagliga himmelska friden skriven i deras ansikten. Att visa mildhet har gjorts till en vana och är mer än mänsklig kärlek. Sanningens surdeg utför en fullständig förändring av människan. Den råbarkade blir ädel och den självviske givmild. Den som är oren blir renad genom Lammets blod, som är den livgivande kraft som sätter tankeverksamheten, jaget och förmågorna i harmoni med det gudomliga livet. Människan, med den natur hon nu har, blir fylld av den gudomliga naturen. När dessa förändringar har åstadkommits, tar änglarna upp en hänförd sång och Gud och Kristus gläder sig över dem som låtit sig formas till Guds avbild.

Kapitel 8. - En gömd skatt

"Himmelriket är som en skatt som ligger gömd i en åker. En man hittar den och gömmer den igen, och i sin glädje går han och säljer allt han äger och köper åkern. " Matt 13:44.

Förr i världen var det gott om tjuvar och rövare och därför var det vanligt att man grävde ner sina förmögenheter i marken. Då och då blev det maktskifte i landet och de som då hade stora tillgångar blev skyldiga att betala höga skatter. Dessutom var landet alltid utsatt för risken att bli överfallet av rövarband. Det ledde till att de välbärgade gjorde allt för att bevara sin rikedom, och då ansåg man att marken var ett säkert gömställe. Men det hände ofta att de här gömställena glömdes bort. Ägaren kanske dog, hamnade i fängelse eller var tvungen att fly från landet. Den förmögenhet han lagt ned så mycket besvär på att få ihop blev då liggande där tills någon tursamt hittade den. På Kristi tid var det inte ovanligt att man hittade gamla mynt och guld och silversmycken i övergivna åkrar.

Så arrenderar någon en sådan åker, och när han då plöjer grävs skatten upp ur marken. När han upptäcker den här skatten och ser möjligheterna framför sig, gräver han ner den igen, springer hem och säljer allt han äger och har för att kunna köpa åkern. Familjen och grannarna är säkert övertygade om att han förlorat förståndet, eftersom de inte kan se något värde i den där övergivna åkern. Marken verkar inte vara värd någonting om man bara ser på den, men han vet vad han gör, och när han har köpt åkern letar han fram skatten igen.

Liknelsen berättar hur mycket den himmelska skatten är värd och vilka ansträngningar som måste till för att man ska få den. Mannen som hittade skatten var ju beredd att avstå från allt han ägde och lägga ned hur mycket arbete som helst för att komma över den. För den som upptäcker den himmelska skatten är inget arbete för hårt och inget offer för stort för att få tag i den.

I liknelsen är åkern en bild på Bibeln och evangeliet är skatten. Trots att man grävt ned så mycket skatter i jorden hittar man inte så mycket värdefullt där som man hittar i Bibeln.

Det sägs att evangeliets skatter är gömda. Ja, det är de för dem som ser sig själva som kloka, som är högfärdiga med sina meningslösa filosofiska kunskaper. De kan inte förstå sig på skönheten, makten och hemligheten i frälsningsplanen. Man har ögon men ser ingenting, öron men hör ingenting, man har ett intellekt men har inte förmågan att upptäcka den gömda skatten. Någon kan passera över den plats där skatten ligger. Kanske är man i behov av vila och sätter sig då ner och lutar sig mot ett träd, utan att ha en aning om att man sitter på en skatt. Det var det här Kristi samtida råkade ut för. Hebréerna hade blivit anförtrodda sanningen, som var som en gyllene skatt. Det judiska samhällssystemet var en bild av det himmelska och instiftat av Kristus själv. Sanningen om återlösningen fanns gömd i alla symboler och förebilder. Ändå ville inte Kristi samtida kännas vid Kristus då han kom. De såg inte honom som den symbolerna pekade på. De hade Guds Ord i sina händer, men de nedärvda traditionerna och tolkningen av Skrifterna förhindrade dem från att se sanningen

som den var i Kristus, och så tappade man bort den andliga betydelsen i Ordet. De hade tillgång till hela den skattkammare som innehåller all kunskap, men det kände de inte till.

Gud gömmer inte undan sanningen för människor. Men genom sitt sätt att hantera den blev den obegriplig för dem. Kristus gav sina samtida obestridliga bevis på att han var Messias, men det kunde de inte acceptera eftersom det krävde att de förändrade sina liv. De förstod att om de tog emot Kristus blev de tvungna att överge sitt ogudaktiga, självviska och traditionsbundna liv. Men situationen krävde att de offrade det för att kunna ta emot den eviga, oföränderliga sanningen. Det resulterade i att de förnekade de mest övertygande bevis som Gud kunde framlägga för att skapa tilltro till Kristus. Trots att de påstod sig tro på de gammaltestamentliga skrifterna, vägrade de tro på budskapet om Kristi liv och karaktär så som det uppenbarades där. De var helt enkelt rädda för att bli övertygade. Då skulle de ju bli tvungna att överge sina förutfattade meningar. Den stora skatten, evangelium om Vägen, Sanningen och Livet, fanns där mitt ibland dem, men de vägrade att ta emot den största skatt Gud någonsin kunde ge dem.

Vi kan läsa att så "kom också många i rådet till tro på Jesus, ... [men ändå] ville de inte erkänna det, för att inte bli uteslutna ur synagogan". Joh 12:42. De var övertygade, de trodde på att Jesus var Guds Son, men det överensstämde inte med deras äregirighet att erkänna honom. Den tro som behövs för att få de himmelska skatterna hade de inte. Man såg hellre på de fördelar man kunde få i denna världen.

Ser vi på dagens människor upptäcker vi samma sak. Man anstränger sig för att få av de världsliga skatterna, och människors tankar är bara självviska och äregiriga. För att tillskansa sig världsliga förmåner, ära och makt, värderar man traditioner och mänskliga anspråk högre än de krav Gud ställer, och då har man inga möjligheter att upptäcka de skatter som finns i Guds Ord.

"Den oandlige tar inte emot vad Guds Ande säger, det är dårskap för honom, och han kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt." 1 Kor 2:14.

"Om mitt evangelium är dolt, är det dolt för dem som går förlorade. Ty denna världens gud har förblindat förståndet hos dem som inte tror, så att de inte ser ljuset från evangeliet om härligheten hos Kristus, Guds avbild." 2 Kor 4:3, 4.

Frälsaren såg att människan var helt uppslukad av tanken på världslig framgång och höll på att tappa de eviga värdena ur sikte. Gud åtog sig uppgiften att tillrättavisa det onda och försökte utmanövrera den besatthet som hade kontroll över människan. Han sade: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men måste betala med sitt liv? Med vad skall hon köpa tillbaka sitt liv?" Matt 16:26. Människor hade tappat bort den ädlare världen. Han ville att de skulle upptäcka den igen och förstå vad evigheten är värd. Han leder dem ända fram till den Oändliges tröskel och den obeskrivliga härligheten från Gud strömmar ut från honom, och där visar han dem skatterna.

Det går inte att jämföra jordiska värden med dem: värdet av dessa skatter är högre än guldets och silvrets.

"Djupet säger: Hon är inte här,

och havet säger: Hos mig är hon inte.

Hon köps inte för ädlaste metall

med silver betalas ej hennes värde.

Hon vägs inte upp med guld från Ofir,

ej med dyrbar onyx och safir.

Guld och glans kan ej liknas vid henne,

hon fås ej i byte mot gyllene klenoder.

Koraller och kristall må inte ens nämnas,

svårare är att skaffa sig vishet än pärlor."

Job 28:14-18

Det är den här skatten man hittar i Bibeln, som är Guds ojämförliga lärobok och lärare. Grunden till all sann vetenskap finns sammanfattad i Bibeln. Oavsett i vilket kunskapsområde man söker, finner man svaret i Guds Ord. Dessutom innehåller den en kunskap som övergår all annan kunskap, kunskapen om frälsningen. Bibeln är den gruva som innehåller Kristi ofattbara rikedom.

Genom att studera Guds Ord och rätta sig efter det skaffar man sig en högre utbildning. Om man inte bryr sig om Guds Ord utan ägnar sig åt litteratur som inte leder till gemenskap med Gud, är inte den kunskapen värd namnet.

I naturen omkring oss, på marken, i havet och luften finns det fullt av underbara sanningar. Det är därifrån vi kan ta till oss kunskap. Naturen öppnar sig för oss och undervisar oss med himmelsk visdom och eviga sanningar. Den fallna människan kan inte förstå detta eftersom synden har förmörkat hennes förmåga att uppfatta sanningen. Hon kan inte tolka den själv utan att göra den till en ersättning för Gud. De som motsätter sig Guds Ord blir inte påverkade av sanningen. De förvränger de sanningar som finns i naturen, så att deras tankar snarare leder dem bort från Skaparen i stället för till honom.

Många sätter människans visdom och tankar högre än den gudomlige Lärarens, och Bibeln anses som gammalmodig och ointressant. Men de som den helige Ande har fått göra levande har inte den uppfattningen. De har hittat den ovärderliga skatten och skulle sälja allt de äger och har för att kunna köpa åkern där skatten ligger. I stället för att ägna tid åt böcker med antaganden av ansedda författare, väljer de att läsa ord av den störste författare världen någonsin känt. Han gav sitt liv för oss, och genom honom kan vi få det eviga livet.

Satan bearbetar människors sinnen och får dem att tro att man kan nå fantastiska kunskapsnivåer utan Gud. Genom vilseledande resonemang lyckades han få Adam och Eva att tvivla på det Gud hade sagt och gav dem ett förslag som ledde till olydnad. Och samma sofistikerade metoder bedrar människor än i dag. Om lärare blandar in otroende författares uppfattningar i sin undervisning, påverkas de unga elevernas sinnen till att misstro Gud och att bryta mot hans lag. De har inte den blekaste aning om vad de gör, och de förstår heller inte att det är ett resultat av deras eget handlande. Dagens skolungdom kan gå igenom hela grundskolan och gymnasiet. De kan lägga ner aldrig så mycket energi på att skaffa sig kunskap. Men om de inte skaffar sig kunskaper om Gud och rättar sig efter de naturlagar som styr, kommer de att gå under. Ovanor leder till att ungdomarna förlorar förmågan att uppskatta sitt egenvärde. De förlorar självbehärskningen och kan därför inte resonera om det som är viktigast i livet. De behandlar både tankar och kropp vårdslöst och oberäkneligt. Ovanorna gör att ungdomarna gör slut på sig själva. De kan knappast vara lyckliga eftersom de inte bryr sig om att skaffa sig rena och hälsosamma principer, och det leder till att friden försvinner. Alla arbetsfyllda studieår är förgäves. Ungdomarna har missbrukat sina fysiska och mentala krafter och då är kroppen, som är ett tempel, fördärvad. Inte nog med att detta liv är fördärvat, de har också fördärvat möjligheterna till det eviga livet. De trodde att världslig kunskap var vägen till rikedomen. Men genom att nonchalera Bibeln offrade de den skatt som är värd mer än allt annat.

Det är Guds Ord vi ska studera, och vi ska ge våra barn kunskap om de sanningar vi hittar där. Det här är en outtömlig skatt, men människan hittar den inte på grund av att hon inte letar ända tills hon får tag i den. Många är faktiskt nöjda med det som de tror är sanning. De är nöjda med en ytlig kunskap och tar för givet att de har det som är väsentligt. Att det andra säger är sant tar de för givet – de är helt enkelt för lata för att vilja lägga ner det arbete som krävs för att hitta den gömda skatten. Men människans påfund är inte bara opålitliga: de är dessutom farliga eftersom de ställer människan på Guds plats. Det människan säger ersätter "så säger Herren".

Kristus är sanningen. Det han säger är sanning och hans Ord har en djupare innebörd än det verkar på ytan. Det Kristus sagt kanske verkar anspråkslöst vid första anblicken, men det har ett långt större värde och den som låtit sig påverkas av den helige Ande har fått möjligheten att urskilja det. Hon kommer att upptäcka sanningens pärlor trots att de kanske ligger gömda.

(80)

Hur mycket människan än spekulerar och teoretiserar resulterar det aldrig i att man förstår Guds Ord. De som tror sig ha filosofiska kunskaper är övertygade om att deras förklaringar behövs för att man ska kunna komma in i kunskapens skattkammare och därigenom också förhindra att falska läror smyger sig in i församlingen. Men det är just dessa förklaringar som är orsak till falska läror och teorier. Människan har ansträngt sig till det yttersta för att förklara det som de sett som krångligt i Bibeln. Men alltför ofta har resultatet blivit att man krånglat till det så att det blivit ännu svårare att förstå.

Prästerna och fariséerna upplevde att de uträttade stordåd när de lade sina egna tolkningar på Guds Ord. Men Kristus sade till dem: "Är det inte därför att ni varken kan skriften eller vet något om Guds makt." Mark 12:24. Han anklagade dem för att det som "de lär ut är människors bud". Mark 7:7. Trots att det var de som skulle undervisa om Guds hemligheter och förväntades förstå hans Ord, så rättade de sig inte efter dem. Satan hade förblindat dem så att de inte kunde se den verkliga innebörden i Ordet.

Många församlingar är skyldiga till den här typen av synd, eftersom det i dag finns många medlemmar som agerar på det här sättet. Det här är farligt, mycket farligt. De som påstår sig ha visdom upprepar samma misstag som lärarna på Kristi tid gjorde. Människorna blir förvirrade när man gör felaktiga tolkningar av gudomliga hemligheter. De blir insvepta i mörker när de missuppfattar gudomliga sanningar.

Man behöver inte läsa Bibeln i skenet av det svaga ljus som kommer från traditioner och mänskliga spekulationer. Att försöka förklara Bibeln med traditioner eller spekulationer är som att försöka lysa upp solen med en fackla. Guds Ord är inte beroende av något svagt skimrande sken från en fackla för att synas. Det är ljus i sig självt, och när Guds härlighet uppenbaras förbleknar alla andra ljus.

Men det gäller att lägga ner ett allvarligt och ingående studium av Ordet. Visar man lättja får man aldrig den klara iakttagelseförmåga som behövs. Man får heller inga världsliga välsignelser utan att lägga ner ett allvarligt, tålmodigt och ihärdigt arbete. Vill man ha framgång här i världen gäller det att ha både vilja och tro för att nå resultat. Vi kan heller inte räkna med andlig kunskap utan tålmodigt arbete. Vill man hitta sanningens skatter gäller det att arbeta lika intensivt som gruvarbetaren måste göra för att hitta de skatter som finns gömda i jorden. Det räcker inte med en halvhjärtad, medelmåttig insats. Ska man leta efter sanningen som efter gömda skatter förstår var och en att Guds Ord måste studeras helhjärtat, med allvar och under bön. Den som gör det kommer att få sin belöning i och med att Kristus ger ett ökat förstånd.

Vår frälsning är beroende av kunskapen om sanningen som den framställs i Bibeln. Gud vill att vi ska känna till den. Sök, o sök i den värdefulla Bibeln, och gör det med hunger i hjärtat. Granska Guds Ord på samma sätt som en gruvarbetare gräver i marken efter en guldåder. Ge aldrig upp ditt sökande förrän du är förvissad om din gemenskap med Gud och hans vilja angående dig. Kristus förklarade: "Vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra, så att Fadern blir förhärligad genom Sonen. Om ni ber om någonting i mitt namn, skall jag göra det." Joh 14:13, 14.

Fromma och begåvade människor upptäcker de eviga verkligheterna, men ibland förstår man dem inte, och det beror på att det man ser förmörkar det man inte ser. Den som vill lyckas i sitt sökande efter den gömda skatten måste ha en strävan som når högre än begäret efter världsliga ägodelar. All förmåga och tillgivenhet måste koncentreras i detta sökande.

Den obegränsade mängd kunskap som man kunnat få genom Bibeln har gått förlorad på grund av olydnad. Förståelse innebär att man lyder Guds bud. Man ska inte anpassa Bibeln

så att den tillfredsställer människans fördomar och avundsjuka. Ingen annan kan förstå den än de som i ödmjukhet söker kunskap om sanningen för att sedan lyda den.

Ställer du dig frågan: "Vad ska jag göra för att bli frälst?" Du måste undersöka dina förutfattade meningar, nedärvda och invanda uppfattningar. Om du läser Bibeln för att få stöd för dina uppfattningar kommer du aldrig att hitta sanningen. Du ska söka på ett sådant sätt att du lär dig vad Herren säger. Om du, när du söker, upptäcker att de uppfattningar du försvarar inte stämmer överens med sanningen, ska du inte misstolka sanningen så att den ska passa din uppfattning, utan acceptera det ljus du fått. Du kommer att få se underbara saker i Guds Ord om du öppnar dina sinnen och ditt hjärta för dem.

Tron på Kristus som världens Återlösare kräver ett erkännande från det upplysta intellekt som styrs av ett hjärta som kan urskilja och uppskatta den himmelska skatten. Att ha tro betyder att hitta och acceptera den evangeliska skatten, med alla de förpliktelser det kräver.

"Den som inte blir född på nytt kan inte se Guds rike." Joh 3:3. Människan kan gissa och fantisera, men utan den insyn som tron ger kan hon inte se skatten. Kristus gav sitt liv för att trygga denna ovärderliga skatt åt oss. Men om vi inte föds på nytt, genom tron på hans blod, finns det ingen förlåtelse för synder och ingen skatt för den som förgås.

Om vi ska kunna upptäcka sanningarna i Guds Ord behöver vi få ljus över det genom den helige Ande. Vi kan inte se det underbara som finns i naturen, om inte solen skingrar mörkret och låter sitt ljus flöda över den. Det är likadant med skatterna i Guds Ord: vi kan inte uppskatta dem förrän rättfärdighetens sol lyser upp dem.

Detta kommer att uppenbaras genom den helige Ande för var och en som har en oförbehållsam tro på Kristus, som den oändliga Kärleken i sin ynnest har sänt från himlen. Genom hans kraft kommer de väsentliga sanningarna, som frälsningen är beroende av, att prägla sinnet, och vägen till livet bli så solklar att ingen behöver missta sig. När vi studerar Bibeln ska vi be om att Guds helige Ande ska lysa upp Guds Ord så att vi kan sätta värde på skatterna som finns där.

Ingen borde ha tanken att de inte har mer kunskap att hämta. Man kan ha mätt omfattningen av det mänskliga intellektet, man kan kanske behärska det människan skapat, men hur hög, djup eller omfattande fantasin än är, kan den inte förklara Gud. Det finns en oändlighet som vi inte kan förstå. Vi har inte sett mer än en glimt av den gudomliga härligheten och av den oändliga kunskapen och visdomen. Vi har bara skrapat lite på ytan av den gruva där den stora guldådern finns. Den finns där som belöning för den som vill gräva efter den. Gruvschaktet måste gå djupt ner i marken, och där nere finns belöningen, den underbara skatten. Gudomlig kunskap blir, genom rätt tro, mänsklig kunskap.

Belöningen uteblir aldrig för den som studerar Bibeln i Kristi Ande. När människan frivilligt överlåter sig helt åt Gud för att låta sig undervisas som ett barn hittar hon sanningarna i hans Ord. Om människan vore lydig skulle hon förstå planen med Guds sätt att styra. Himmelrikets kamrar, som innehåller nåd och härlighet, skulle öppnas för att

kunna studeras. Hela mänskligheten skulle vara helt annorlunda jämfört med vad den är nu, för genom att studera sanningens gruvor blir människan förädlad. Hemligheten med återlösningen – Kristi förkroppsligande, hans försoningsoffer – skulle inte vara något oklart, som det är nu. Det skulle inte bara vara så att man förstod dem bättre, utan de skulle uppskattas mycket mer.

I sin bön till Fadern gav Kristus världen en undervisning som borde etsas in i vårt sinne. "Detta är det eviga livet," sade han, "att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus." Joh 17:3. Detta är sann undervisning som ger kraft. Den kunskap om Gud och Jesus Kristus som han har sänt och som man fått genom erfarenhet förändrar människan till Guds avbild. De ger människan självkontroll, och alla låga begär i den mänskliga naturen kommer att kontrolleras av de goda egenskaperna i sinnet. Den som har detta blir Guds son och arvtagare till himlen. Det medför att han får förbindelse med den Oändliges tankar och tillgång till universums skatter.

Det är denna kunskap man får då man söker i Guds Ord. Var och en som är beredd att offra allt kommer att hitta den.

"Om du ropar efter förståndet och höjer din röst för att kalla på klokheten, om du söker efter henne som efter silver och letar efter henne som efter en skatt, då skall du förstå Herrens fruktan, och Guds kunskap skall du då finna." Ords 2:3-5.

Kapitel 9. - Pärlan

Vår Frälsare jämförde välsignelsen av den återlösande kärleken med en pärla. Den här undervisningen illustrerade han med berättelsen om köpmannen som letade efter vackra pärlor. "Och om han hittar en dyrbar pärla, går han och säljer allt han äger och köper den." Matt 13:45. Den värdefulla pärlan är Kristus själv. I honom finns hela den härlighet som Fadern har, den fullkomliga gudomen. Han är återskenet av Faderns härlighet och den uppenbarade avbilden av hans person. Härligheten i Guds egenskaper återspeglas i hans karaktär. Varje sida i Skriften strålar av hans ljus. Kristi rättfärdighet är som en ren vit pärla, felfri och utan fläckar. Ingen kan förbättra Guds stora och värdefulla gåva. I Kristus finns "vishetens och kunskapens alla skatter gömda". Kol 2:3. Han är "vår vishet från Gud, vår rättfärdighet, vår helighet och vår frihet". 1 Kor. 1:30. Allt som kan tillfredsställa behoven och längtan i människans själ, i denna världen och den kommande, finns i Kristus. Vår Återlösare är pärlan som är så värdefull att allt i jämförelse måste ses som en förlust.

Kristus "kom till det som var hans, men världen kände honom inte". Joh 1:11. Guds ljus lyste upp världens mörker, men "mörkret har inte övervunnit det". Joh 1:5. Men alla var inte likgiltiga för himlens gåva. Köpmannen i liknelsen representerar en grupp som innerligt längtade efter sanningen. I olika länder fanns det ärliga och eftertänksamma män som, i litteratur och vetenskap, i den hedniska världens religioner, sökt efter det som de kunde ta emot som själens skatt. Bland Kristi samtida fanns det många som sökte efter det som de inte hade. De var missnöjda med den formella religionen, de längtade efter det som var andligt och uppbyggande. Kristi utvalda lärjungar tillhörde den senare gruppen, Kornelius och den etiopiske hovmannen den tidigare. De hade längtat och bett om himmelskt ljus. Och när Kristus uppenbarades för dem, tog de med glädje emot honom.

I liknelsen är inte pärlan framställd som en gåva. Köpmannen köpte den till priset av allt han ägde. Det finns de som ställer sig frågande inför detta, eftersom Skriften framställer Kristus som en gåva. Han är en gåva, men bara för dem som utan reservationer ger sig själva till honom med själ, kropp och ande. Vi ska överlåta oss till Jesus och leva vårt liv i villig lydnad för alla hans krav. Allt det vi är och har, alla talanger och förmågor, tillhör Herren och ska avskiljas till hans tjänst. När vi på så sätt överlämnar oss helt åt Jesus, ger han oss sig själv med alla himlens skatter. Vi får den dyrbara pärlan. Frälsningen är en gåva, men ändå kan den köpas och säljas. På den marknad där Guds nåd styr representeras den dyrbara pärlan som något som köps utan pengar. På den här marknaden kan alla få av himlens goda.

Skatten, sanningens juveler, har alla tillgång till. "Se, jag har ställt en dörr öppen för dig som ingen kan stänga", säger Herren. Inga svärd vaktar den här dörren. Bakom och vid dörren hörs röster som säger: Kom. Ivrigt och kärleksfullt bjuder oss Frälsarens röst: "Jag råder dig att hos mig köpa guld som har renats i eld, så att du blir rik" Upp 3:8, 18.

Kristi evangelium är en välsignelse som alla kan få. Både de fattigaste och rikaste har möjlighet att bli frälsta; ingen världslig rikedom kan garantera den. Man får den genom villig lydnad, genom att ge sig själv till Kristus, som en egendom han betalt. Oavsett kvalitén på undervisningen kan den i sig själv inte föra oss närmare Gud. Fariséerna gynnades av varenda världslig och andlig fördel och sade med skrytsam stolthet: "Jag är rik, jag har vunnit rikedom och saknar ingenting." Ändå var de "eländiga och ömkansvärda och fattiga och blinda och nakna". Upp 3:17. Kristus erbjöd dem den värdefulla pärlan. Föraktfullt vägrade de att acceptera den, och han sade till dem: "Sannerligen, tullindrivare och horor skall komma före er till Guds rike." Matt. 21:31.

Vi kan inte förtjäna frälsningen, utan vi måste söka efter den med samma intresse och uthållighet som om vi var beredda att offra hela världen för den.

Vi måste leta efter den värdefulla pärlan, men inte i det världsliga utbudet eller med världsliga metoder. Våra betalningsmedel är inte guld eller silver, eftersom den tillhör Gud. Du måste överge tanken på att världsliga och andliga fördelar leder till frälsning. Gud vill att du villigt lyder honom. Han ber dig överge dina synder. "Den som segrar", säger Kristus, "skall jag låta sitta hos mig på min tron, liksom jag har segrat och sitter hos min fader på hans tron." Upp. 3:21.

Det verkar som om det finns de som alltid letar efter den himmelska pärlan. Men de misslyckas med att helt överge sina dåliga vanor. De dör inte bort från sig själva så att Kristus kan leva i dem. Därför hittar de inte den dyrbara pärlan. De har inte övervunnit sina oheliga strävanden och kärleken till världsliga lockelser. De tar inte upp korset och följer Kristus på självförnekelsens och offrets väg. De verkar vara nära det himmelska riket men kan inte komma in, eftersom de bara är nästan kristna, inte helt överlåtna. Nästan men inte helt räddad betyder att inte vara nästan, utan helt förlorad.

Liknelsen om köpmannen som letade efter vackra pärlor har dubbel innebörd. Den tillämpas inte bara på dem som söker det himmelska riket, utan också på Kristus som söker sitt förlorade arv. I den värdefulla pärlan såg Kristus, den himmelska köpmannen som söker efter vackra pärlor, den förlorade mänskligheten. Han såg möjligheterna till försoning för människan, som var orenad och förstörd av synd. Hjärtan som varit slagfält i konflikten med Satan och som blivit räddade genom kärlekens makt är mer värdefulla för Återlösaren än de som aldrig fallit. Gud såg inte människan som eländig och värdelös. Han såg henne i Kristus, såg vad hon kunde bli genom återlösande kärlek. Han samlade ihop universums rikedomar för att med dem köpa pärlan. Jesus, som hittat den, sätter tillbaka den i sin egen krona. "Ja, ädelstenar är de i en krona, strålande över hans land". Sak 9:16. "Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag ha som min egendom på den dag då jag utför mitt verk." Mal 3:17.

Kapitel 10. - Nätet

(88)

Det ämne vi mest bör hålla oss till är Kristus som den dyrbara pärlan och vår förmån att få äga denna himmelska skatt. Det är den helige Ande som uppenbarar värdet av denna anmärkningsvärda pärla. Det är när man söker efter de himmelska gåvorna som den helige Andes kraft är märkbar. Det var många på Kristi tid som hörde evangeliet. Men deras sinnen förblindades av falska lärdomar, och då kunde de inte se att den ödmjuke Läraren från Galileen var Guds utsände. Men efter det att Kristus lyfts upp till himlen blev tronbestigningen i hans fredsrike signalen till att den helige Ande skulle utgjutas. Vid pingsten blev den helige Ande utgjuten, och de som var Kristi vittnen upplyste om den uppståndne Frälsarens makt. Det himmelska ljuset trängde in i sinnena på dem som blivit förda in i mörkret och bedragna av Kristi fiender. Nu såg de att han var "upphöjd till hövding och frälsare för att Israel skall kunna omvända sig och få förlåtelse för sina synder". Apg 5:31. De såg att han var omgiven av himlens härlighet, och i sin hand hade han oändliga skatter som han skulle skänka till alla som tog avstånd från sitt uppror. Tre tusen människor blev övertygade när apostlarna framställde den Enföddes härlighet från Fadern. De fick möjlighet att se sig själva så som de var, syndfulla och orena, och Kristus som deras vän och återlösare. Genom kraften hos den helige Ande i människan blev Kristus upphöjd och förhärligad. Genom tron såg dessa troende att de inte behövde gå under utan få evigt liv eftersom han burit förödmjukelsen, lidandet och döden. Genom att Anden uppenbarade Kristus för dem förstod de hans makt och majestät, och de sträckte sig mot honom och sade: "Jag tror."rätt

Sedan spriddes nyheten om en uppstånden Frälsare ut över hela den bebodda världen. Församlingen fick ta emot mängder av omvända från alla väderstreck. De troende fick en ny tro. Syndare förenade sig med kristna för att söka efter den värdefulla pärlan. Profetian uppfylldes, de svaga ska "vara som David, och Davids hus skall vara som ett gudaväsen, som Herrens ängel framför dem". Sak 12:8. De kristna såg samma gudomliga godhet och kärlek i sina trosbröder. Ett intresse överskuggade allt annat. Allas hjärtan slog i överensstämmelse med varandra. De troende hade ingen annan målsättning än att uppenbara likheten med Kristi karaktär och att arbeta för att hans rike skulle växa. "Alla de många som hade kommit till tro var ett hjärta och en själ... Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om att herren Jesus hade uppstått, och de fick alla riklig del av Guds nåd." Apg 4:32, 33. "Och Herren lät var dag nya människor bli frälsta." Apg 2:47. Kristi Ande gav liv åt hela församlingen, eftersom den funnit den dyrbara pärlan.

Allt detta kommer att upprepas. Utgjutandet av den helige Ande på pingstdagen var det tidiga regnet, men det sena regnet kommer att bli betydligt mer överflödande. Anden väntar på vår begäran och att vi tar emot. Genom den helige Andes kraft kommer Kristus än en gång att uppenbaras. Människan kommer att upptäcka pärlans värde och tillsammans med apostlarna säger de: "Men allt sådant som var en vinst för mig har jag för Kristi skull

kommit att räkna som ren förlust. Ja, jag räknar faktiskt allt som en förlust jämfört med det som är långt mera värt, kunskapen om min Herre Kristus Jesus." Fil 3:7, 8.

"Med himmelriket är det också som när man lägger ut ett nät i sjön och får fisk av alla slag i det. När det är fullt drar man upp det på stranden och sätter sig ner och samlar den goda fisken i korgar och kastar bort den dåliga. Så skall det bli vid världens slut. Änglarna skall gå ut och skilja de onda från de rättfärdiga och kasta dem i den brinnande ugnen. Där skall man gråta och skära tänder." Matt 13:47-50.

Att lägga ut nätet betyder att predika evangelium, vilket för med sig att både goda och onda samlas i församlingen. När sedan arbetet med evangeliet är avslutat, blir domen det som skiljer dem åt. Kristus såg att på grund av de falska brödernas närvaro skulle man tala illa om sanningens väg. Världen skulle komma att håna evangeliet på grund av de falska bekännarnas inkonsekventa liv. I och med att de såg hur de som till namnet var kristna inte leddes av Anden, blev de som var kristna osäkra. Det fanns en fara i att dessa syndare fanns i församlingen. Det skulle kunna leda till att man trodde att Gud hade överseende med deras synder. Därför klargjorde Kristus framtiden och vädjade till alla att förstå att det är karaktären, inte samhällsställningen som är avgörande för människans öde.

Både liknelsen om ogräset och liknelsen om nätet säger klart och tydligt att det aldrig blir en sådan situation att alla syndiga människor vänder sig till Gud. Vetet och ogräset växer tillsammans fram till skörden. Både god och dålig fisk dras upp tillsammans för att till slut bli åtskilda.

Det bör påpekas igen att det inte ges någon prövotid efter domen. När evangeliet har fullbordat sin uppgift kommer avskiljandet av de onda från de goda att ske omedelbart, och vars och ens öde är för alltid bestämt.

Gud vill inte att någon ska gå förlorad. "Så sant jag lever, säger Herren, jag har ingen lust till den ogudaktiges död, utan tvärtom till att den ogudaktige vänder om från sin väg och får leva. Så vänd då om, ja, vänd om från era onda vägar, ty inte vill ni väl dö?" Hes 33:11. Under hela prövotiden bönfaller hans Ande att människan ska ta emot livets gåva. Det är bara de som förkastar hans vädjanden som kommer att gå förlorade. Gud har förklarat att synden måste förintas, eftersom den är en ondska som kan fördärva hela universum. De som håller fast vid synden kommer att förgås tillsammans med den.

Kapitel 11. - Nytt och gammalt

När Kristus undervisade folket gav han också lärjungarna kunskaper för det arbete som de skulle utföra i framtiden. I allt det Kristus sade fick de lära sig något. När han hade berättat liknelsen om nätet frågade han: "Har ni förstått allt detta?" "Ja", svarade de honom. Då berättade han en annan liknelse för dem. Den talade om deras ansvar med tanke på de sanningar de fått. "Varje skriftlärd som har blivit himmelrikets lärjunge är alltså som en välbärgad man som ur sitt förråd kan ta fram både nytt och gammalt." Matt 13:51, 52

Husbonden lagrar inte de skatter han fått. Han tar fram dem för att andra ska kunna ta del av dem, och skatten växer genom att man använder den. Husbonden har både nytt och gammalt som är värdefullt. Här undervisar Kristus om att sanningen, som lärjungarna blivit anförtrodda, ska spridas över världen. Och ju mer kunskapen om sanningen sprids, desto mer kommer den att öka.

Var och en som förstår evangeliet kommer att längta efter att få dela med sig av det. Den himmelska kärleken som Kristus gett oss måste få visa sig. De som har klätt sig i Kristus vill berätta sin erfarenhet, där man steg för steg ser den helige Andes ledning. De vill berätta hur de har hungrat och törstat efter kunskapen om Gud och Jesus Kristus som han har sänt.

Resultatet av deras sökande i Bibeln, deras böner och ångest, har blivit att Kristus har sagt till dem: "Dina synder är förlåtna." Matt 9:2. Oavsett vem som har hört dessa hemligheter är det onaturligt för dem att hålla tyst om dem, och de som är fyllda av Kristi kärlek kommer inte att göra det. I samma mån som Herren har låtit dem ta del av de heliga sanningarna blir det deras längtan att andra ska få samma välsignelse. I och med att de nu sprider ut Guds nåds stora skatter, blir de mer och mer fyllda av Kristi nåd. De kommer att ha ett lika anspråkslöst sinnelag som ett barn, och lika helhjärtat kommer de att lyda. De kommer att längta efter helighet och sanningens skatter, och nåd kommer att uppenbaras för dem mer och mer, för att sedan delas ut i världen.

Guds Ord är sanningens stora förrådshus, det skrivna Ordet, naturens bok, och boken där det står om hur Gud tar hand om människans liv. Det är härifrån som Kristi medarbetare ska hämta sina skatter. De måste lita på Gud när de söker efter sanningen, inte på mänsklig visdom som är dårskap inför Gud. Genom de kanaler som Gud själv bestämt skänker han kunskapen om sig själv till var och en som söker.

Om de som följer Kristus tror på hans Ord och tillämpar dem finns det ingen kunskap i naturen som de inte kan förstå och uppskatta. Ur allt detta får de medel till att berätta sanningen till andra. Kunskapen i naturen är en kunskapens skattkammare, och därifrån borde var och en som går i Kristi skola skaffa sig den. När vi begrundar skönheten i naturen och lär oss av att bruka jorden, ser träden växa, alla under på marken och i luften, kommer vi att kunna se sanningen på ett nytt sätt. Guds gåtfulla sätt att behandla människan och djupet i hans visdom och dom har visat sig vara förrådshus med stora rikedomar.

Men det är i det skrivna Ordet som den fallna människan kan hämta den bästa kunskapen om Gud. Det innehåller Kristi ofattbara skatter.

Guds Ord omfattar såväl Gamla som Nya testamentet, och de är ofullständiga utan varandra. Kristus påpekar att sanningarna i Gamla testamentet är lika värdefulla som sanningarna i det nya.

Kristus var lika mycket människans Återlösare i tidens början som han är det i dag. Innan han kom till denna värld som människa var det Adam, Set, Henok, Metushelach och Noa som förde ut evangeliet. Abraham gjorde det i Kanaan, Lot i Sodom och från generation till generation har trogna budbärare förkunnat honom som skulle komma. Ceremonierna kring den judiska gudstjänsten hade Kristus själv instiftat. Han var själva grunden till deras offersystem, förebilden för all religiös tjänst hos dem. Blodet som utgöts vid offerceremonierna pekade på offret av Guds Lamm. Alla offren uppfylldes i Kristus.

Kristus framställdes för patriarkerna och symboliserades i offerceremonierna, framställdes i lagen och uppenbarades av profeterna. Detta är rikedomarna i Gamla testamentet. Nya testamentets skatter är Kristi liv, död och uppståndelse, och så som den helige Ande framställde honom. Vår Frälsare, han som utstrålar Faderns härlighet, är både det Gamla och det Nya.

Profeterna förutsade Kristi liv och medlartjänst. Det var vad apostlarna skulle vittna om. De skulle tala om hur Kristus blev förödmjukad, om hans renhet och helighet, om hans ojämförliga kärlek. För att kunna predika evangeliet var de tvungna att framställa Frälsaren så som han var förutsagd i Gamla testamentet, och att han var den som offerceremonierna symboliserade, inte bara hans liv och undervisning.

I sin undervisning gav Kristus nytt ljus åt de gamla sanningar han själv var upphov till och som han talat genom patriarker och profeter. De uppenbarade en helt ny mening! Ur hans förklaringar strömmade det en flod av ljus och andlighet. Dessutom lovade han att den helige Ande skulle upplysa lärjungarna om att Guds Ord alltid skulle uppenbaras för dem, så att de skulle kunna återge sanningen på ett nytt, underbart sätt.

Ända sedan löftet om återlösningen för första gången gavs i Eden har människan studerat Kristi liv, karaktär och medlartjänst. Ändå har alla som tillåtit den helige Ande att verka framställt detta i ett ljus som gör ämnet nytt och fräscht. Sanningarna om återlösningen har egenskapen att alltid utvecklas och utökas. Trots sin ålder är de alltid nya och uppenbarar alltid en större härlighet och kraft för den som söker sanningen.

Varje tidsålder har haft sin utveckling av sanningen. Gud har gett budskap som passat den generationen. De gamla sanningarna är nödvändiga, men de nya är inte beroende av dem utan de är en utveckling av de gamla. Förstår vi inte de gamla sanningarna så kan vi inte tillgodogöra oss de nya. När Kristus undervisade om sanningen om sin uppståndelse började han "hos Mose och alla profeterna" och "förklarade för dem vad som står om honom överallt i skrifterna". Luk 24:27. De gamla sanningarna förhärligas av det ljus som skiner

genom de nya uppenbarelserna av sanningen. De som motsätter sig eller inte bryr sig om det nya är faktiskt också okunniga om det gamla. Det förlorar sin livskraft hos dem och blir inget annat än en livlös form.

(96)

Det finns de som påstår att de både tror och lär ut sanningarna ut Gamla testamentet, samtidigt som de motsätter sig det Nya testamentet. Men genom att motsätta sig Kristi undervisning visar de sig inte tro på det som patriarkerna och profeterna sagt. "Om ni trodde på Mose", sade Kristus, "skulle ni tro på mig, ty det var om mig han skrev." Joh 5:46. Följaktligen finns det inte heller någon verklig kraft i deras undervisning ur Gamla testamentet.

Många av dem som påstår sig undervisa om evangelium gör samma misstag. De lägger Gamla testamentet åt sidan trots att Jesus sade om det: "Just dessa vittnar om mig." Joh 5:39. När de motsätter sig Gamla testamentet motsätter de sig i realiteten det Nya, eftersom de två är en odelbar enhet. Ingen klarar av att återge Guds lag på rätt sätt utan evangeliet eller att återge evangeliet utan lagen. Lagen fullkomnas av evangeliet och evangeliet uppenbarar lagen. Lagen är roten och evangeliet är lagens väldoftande blomma.

Gamla testamentet kastar ljus över Nya testamentet och det Nya kastar ljus över det Gamla, eftersom båda uppenbarar Guds härlighet i Kristus. I båda finns sanningar som hela tiden uppenbarar nya dimensioner för den som är en ärlig sökare.

Vi kan inte mäta sanningen som finns i Kristus och som kommer genom honom. Den som studerar Bibeln kommer att upptäcka att ju mer hon ser desto djupare och bredare blir sanningen. Även om vi ägnar hela vårt liv här på jorden till att studera mysteriet om Guds kärlek, genom att han gav sin Son till försoning för våra synder, så kommer vi inte att kunna förstå det. Det som vår Förlossare utförde här på jorden kommer i all evighet att övergå vår vildaste fantasi. Människan kan lägga ner hur mycket energi som helst på att försöka förstå detta mysterium, men det kommer ändå alltid att vara diffust för henne. Den ivrigaste sökaren kommer inte att se annat än ett gränslöst, oöverskådligt hav.

Man kan uppleva kärleken som den är i Jesus, men den kan aldrig förklaras. Höjden och bredden av den övergår vår fattningsförmåga. Även om vi tänjer vår fantasi till det yttersta kommer vi aldrig att se annat än diffusa konturer av en oförklarlig kärlek, den kärlek som sänkte sig ner till jorden för att människan skulle bli Guds avbild.

Ändå har vi möjlighet att se allt det vi kan uthärda av Guds nåd och kärlek. Det uppenbaras för den som är ödmjuk och förkrossad. I samma grad som vi värdesätter hans offer för oss kommer vi att förstå hans nåd och kärlek. Guds Ord kommer att uppenbara återlösningens underbara hemlighet om vi söker med ett ödmjukt hjärta. Ju mer vi ser på den desto klarare blir den, och när vi gör vårt yttersta för att förstå den kommer dess höjd och bredd alltid att öka.

Vårt liv måste vara nära förbundet med Kristi liv. Vi måste ha del i honom, det levande brödet som kom ner från himlen. Vi måste dricka från den klara källa som alltid ger oss sina överflödande skatter. Om vi hela tiden koncentrerar oss på Kristus, tackar och prisar honom av hela vårt hjärta, kommer vårt andliga liv alltid att vara friskt och sunt. Våra böner blir som ett samtal med Gud, precis som när vi samtalar med en vän, och han kommer att berätta sina hemligheter för oss personligen. Ibland händer det att vi upplever den härliga känslan av Jesu närvaro, och våra hjärtan brinner när han drar oss till sig som han gjorde med Henok. När den kristne har fått denna erfarenhet upplever han en enkelhet i sitt liv, en ödmjukhet och ett milt hjärta så att alla han umgås med förstår att han varit tillsammans med Jesus och undervisats av honom.

Kristi religion kommer att uppenbaras som en stimulerande och genomsyrande princip, en levande, verksam andlig kraft hos dem som är fyllda av den. Man kommer att upptäcka en ofördärvad, glädjerik och evig ungdom. Det hjärta som tar emot Guds Ord är inte som en damm där vattnet dunstar bort eller som en trasig cistern varifrån allt värdefullt läcker ut. Det är som en frisk bergsbäck som fylls på från en aldrig sinande källa, vars vatten porlar från klippa till klippa och ger dem att dricka som är trötta och törstiga och som känner sig pressade av sina uppgifter.

Varje lärare som undervisar om sanningen får genom denna erfarenhet alla de kvalifikationer som behövs för att representera Kristus. Den ande som genomsyrar Kristi undervisning kommer att vägleda honom i kontakten med andra och i hans böner, och då blir inte hans vittnesbörd om Kristus bara något inskränkt och livlöst. Predikanten kommer inte gång på gång att predika över samma ämne, utan hans sinne kommer ständigt att vara öppet för den helige Andes ljus.

Kristus sade: "Den som äter mitt kött och dricker mitt blod har evigt liv... Liksom den levande Fadern har sänt mig och jag lever genom Fadern, skall också den som äter mig leva genom mig... Det är Anden som ger liv... De ord jag har talat till er är Ande och liv." Joh 6:54-63.

När vi äter Kristi kropp och dricker hans blod kommer varje del av det eviga livets principer att finnas i förkunnelsen. Man kommer inte att upprepa en mängd utslitna idéer. De trista och sömngångaraktiga ceremonierna kommer att upphöra och de gamla sanningarna visa sig i ett nytt ljus. Sanningen kommer att uppfattas så klart och med sådan kraft att alla kommer att kunna förstå den. De som har förmånen att få lyssna till sådana förkunnelser kommer, om de är påverkbara av den helige Ande, att känna det nya livets energigivande kraft. Guds kärlekseld kommer att tändas i dem, och deras förstånd kommer att öppnas så att de kan förstå sanningens skönhet och kraft.

En trofast husbonde är en bild av det som varje lärare av barn och ungdomar borde vara. Om han har Guds Ord till skattkammare hittar han hela tiden nya skatter och sanningar. Kristi Ande kommer att vila över läraren när han i bön litar på Gud, och genom läraren påverkar Gud andras sinnen med den helige Ande. Anden fyller sinnet och hjärtat med

glädjefyllt hopp och mod. Och av allt detta delar han med sig till de ungdomar han undervisar.

Den ström av himmelsk glädje som man klart kan se hos den som undervisar ur Guds inspirerade Ord kommer att vara som en mäktig flod som har en välsignande inverkan på alla han kommer i kontakt med. Eleven kommer inte att uppleva Bibeln som en långtråkig bok, utan genom den kloke lärarens undervisning blir den mer och mer åtråvärd och blir som livets bröd som aldrig blir för gammalt. De unga kommer att älska den mer och mer genom att de upptäcker den klara skönheten i den. Den är som solen som hela tiden sprider sitt ljus och sin värme över jorden utan att bli förbrukad.

I Guds Ord finns den helige Ande som undervisar och visar oss det underbara ljus som skiner från varje sida, och där uppenbaras sanningen. När Guds röst talar till själen får varje ord och mening en klar betydelse som passar för varje tillfälle.

Den helige Ande älskar att tala med ungdomen och uppenbara allt det underbara och visa på alla skatter som finns i Guds Ord. Den store Lärarens löften kommer att fascinera sinnena och ge liv åt själen med en gudomlig andlig kraft. De kommer att få mer kunskap om det som hör till Guds rike, och det fyller dem med en gudomlighet som är som en mur mot frestelsen.

Betydelsen av sanningarna i Ordet kommer hela tiden att öka, och det kommer att visa sig att de innehåller ett djup av visdom och kunskap som vi aldrig ens vågat drömma om. All den skönhet och rikedom som finns i Ordet påverkar våra sinnen och vår karaktär så att vi förvandlas. För att få inspiration strömmar den himmelska kärlekens ljus in i våra hjärtan.

Ju mer vi läser Bibeln desto mer kommer vi att uppskatta den. Den som studerar Bibeln kan vända sig åt vilket väderstreck som helst och alltid upptäcka Guds fullkomliga visdom och kärlek.

Vi har ännu inte helt förstått innebörden av den judiska gudstjänsten. I den hittar vi sanningar av en enorm omfattning och betydelse som bildligt framställts i alla ceremonier och symboler. Evangeliet är den nyckel som uppenbarar mysterierna i dem. Genom kunskapen om återlösningsplanen öppnas vårt förstånd för sanningarna i dem. Vi har förmånen att förstå mycket mer av dessa underbara ämnen än vi gör nu. Vi måste sträva efter att lära oss förstå Guds djupheter. Änglarna längtar efter att få se in i de sanningar som uppenbarats för dem som med ett förkrossat hjärta studerar Guds Ord och som ber om mer av längden, bredden, djupet och höjden av kunskapen som bara Gud kan ge.

När vi nu ser att vi närmar oss historiens slut, borde vi lägga ner ännu mer energi på att studera profetiorna för denna tid. Nya testamentets allra sista bok innehåller sanningar som vi behöver förstå. Satan har lyckats förblinda sinnet på många, så att de är tacksamma för varje ursäkt att slippa studera Uppenbarelseboken. Men genom sin tjänare Johannes har Kristus uppenbarat vad som ska ske under de sista dagarna. Han säger: "Salig den som läser

upp och saliga de som hör orden i denna profetia och bevarar det som står skrivet i den." Upp 1:3.

"Och detta är det eviga livet," sade Kristus, "att de känner dig, den ende sanne Guden, och honom som du har sänt, Jesus Kristus." Joh 17:3. Hur kommer det sig att vi inte förstår värdet av denna kunskap? Varför bränner inte dessa heliga sanningar i våra hjärtan? Varför strömmar de inte ut över våra läppar och fyller hela vårt sinne?

Då Gud gav oss sitt Ord gav han oss allt som behövs för att vi ska kunna bli frälsta. Trots att tusentals människor har hämtat upp vatten från denna livets källa har vattenståndet aldrig minskat. Tusentals har satt Herren främst i sitt liv, och genom att hålla fast vid det har de förvandlats till hans avbild. Deras ande fullkomligt brinner när de berättar om Guds karaktär och när de berättar om vad Kristus betyder för dem och vad de betyder för Kristus. Men de som forskar i Bibeln har inte tömt det heliga ämnet. Fortfarande kan tusentals människor engagera sig i att granska mysterierna i frälsningen. När vi fördjupar oss i Kristi liv och i karaktären hos hans uppgift, kommer ljuset från Ordet att stråla klarare för oss varje gång vi anstränger oss att upptäcka sanningen. Varje gång man söker kommer man att finna sådant som tidigare inte uppenbarats. Ämnet är outtömligt. Så länge det fortfarande finns tid kommer den ivrige granskaren att studera Kristi människoblivande, hans försoningsoffer och medlargärning. Och när man ser mot himlen och evigheten utbrister man: "Erkänt stor är vår religions hemlighet."

I all evighet kommer vi att lära oss det som skulle ha öppnat vårt förstånd här, om vi bara hade tagit emot all den upplysning som fanns att få. Genom hela evigheten kommer de återlösta att begrunda återlösningens hemlighet. De kommer att förstå de sanningar som Kristus ville lägga fram för sina lärjungar men som de då inte hade tillräcklig tro att begripa. Kristi fullkomlighet och härlighet kommer alltid att uppenbaras i ett nyare och skönare ljus. Genom ändlösa tidsåldrar kommer den trofasta Husbonden att ta fram både nytt och gammalt ur sin skattkammare.

Kapitel 12. - Att be för att ge

För att Kristus skulle kunna undervisa oss stod han i ständig kontakt med Fadern. "Ordet som ni har hört," sade han, "kommer inte från mig utan från Fadern som har sänt mig." Joh 14:24. "Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad utan för att tjäna." Matt 20:28. Det var inte för sig själv han levde, tänkte och bad utan för andra. Efter att ha tillbringat timmar tillsammans med Gud kom han varje morgon för att skänka himlens ljus till människan. Varje dag blev han döpt med den helige Ande. Tidigt om morgnarna väckte Herren honom och smorde hans läppar med nåd som han skulle dela med sig av till andra. De ord han talade fick han från himlen, och han gav dem till de trötta och bekymrade då de bäst behövde dem. Han sade: "Herren har givit mig en tunga med lärdom, så att jag förstår att genom mina ord styrka den trötte. Han väcker var morgon mitt öra, han väcker det till att höra på lärjungesätt." Jes 50:4.

Kristus gjorde ett mycket starkt intryck på sina lärjungar genom sina böner och sin vana att ständigt vara i kontakt med Gud. Vid ett tillfälle när de kom tillbaka efter att ha varit borta från sin Herre ett tag var han helt försjunken i bön. Han fortsatte att be högt och verkade inte alls lägga märke till att de var närvarande. Lärjungarna blev djupt rörda. När han avslutat sin bön sade de: "Herre, lär oss att be."

När Kristus svarade upprepade han Herrens bön som han gett dem i sin bergspredikan. Sedan gav han dem en ny liknelse för att illustrera den lärdom han ville ge dem.

"Tänk er," sade han, "att någon av er går till en vän mitt i natten och säger: 'Käre vän, låna mig tre bröd. En god vän som är på resa har kommit hem till mig och jag har ingenting att bjuda på.' Då kanske han där inne säger: 'Lämna mig i fred.

Dörren är redan låst och jag har barnen hos mig i sängen. Jag kan inte stiga upp och ge dig något.' Men jag säger er: även om han inte stiger upp och ger honom något för vänskaps skull, så gör han det därför att den andre är så påträngande, och han ger honom allt vad han behöver." Luk 11:5-8.

Här framställer Kristus sig som den som vädjar om något för att han i sin tur ska kunna dela med sig. Han måste ha tag i bröd, annars kan han inte tillfredsställa behoven hos den trötta vandraren som kommit till honom så sent. Trots att hans granne inte vill bli störd upphör han inte med sin vädjan. Vännen måste få bröd och till slut belönas hans envishet, han får det han behöver.

På samma sätt skulle lärjungarna söka Guds välsignelser. När Kristus gav folket bröd och predikade om brödet från himlen gjorde han klart för lärjungarna att de var hans medarbetare. Deras uppgift skulle vara att ge livets bröd till folket. Han som gett dem deras arbetsuppgifter såg hur ofta deras tro skulle bli utsatt för prövningar. De skulle ofta komma att hamna i oväntade situationer, och då skulle de förstå sin mänskliga otillräcklighet. När de som kände hunger efter livets bröd kom till dem skulle de själva känna sig fattiga och

hjälplösa. Om de inte fick andlig mat skulle de inte ha någonting att dela med sig av, och de fick inte visa iväg någon utan att de fått föda. Kristus visar dem vägen till matförrådet. Mannen vars vän kom till honom vid en sådan olämplig tid på dygnet visade inte bort honom. Han hade ingenting att bjuda på, så då gick han till den som han visste hade mat och vädjade tills grannen gav honom det han behövde. Skulle då inte Gud, som har sänt sina tjänare att ge bröd till de hungriga, se till att det finns proviant som täcker behovet för hans eget arbete?

Men den själviske grannen i liknelsen visar inte Guds karaktär. Den här liknelsen gavs inte för att användas som en jämförelse utan för att vara en kontrast. Den som är självisk svarar på en vädjan gör det bara för att bli av med ett störande moment. Men Gud älskar att ge. Han är full av medlidande och längtar efter att få svara på vädjandena från dem som kommer till honom i tro. Han ger till oss för att vi ska kunna ge till andra och på det sättet bli lika honom.

Kristus säger: "Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall dörren öppnas." Luk 11:9, 10.

Så fortsätter Frälsaren: "Finns det någon far ibland er som ger sin son en orm, när han ber om en fisk, eller ger honom en skorpion, när han ber om ett ägg? Om nu redan ni, som är onda, förstår att ge era barn goda gåvor, skall då inte Fadern i himlen ge helig Ande åt dem som ber honom?" Luk 11:11-13.

För att stärka vår tillit till Gud lär Kristus oss att tilltala honom med ett nytt namn, ett namn som är sammanflätat med människohjärtats innerligaste känslor. Genom honom har vi fått förmånen att kalla den oändlige Guden för vår Fader. När vi använder det namnet om honom och när vi tilltalar honom är det ett tecken på att vi älskar och litar på honom. Det är också en garanti på hans intresse och hans släktskap med oss. Det är som musik i hans öron när vi använder det namnet i våra böner om hans hjälp och välsignelser. För att vi inte ska se det som något förmätet att använda hans namn då vi tilltalar honom, har han upprepat det gång på gång. Han vill att vi ska vänja oss vid den benämningen.

Gud ser på oss som sina barn. Han har räddat oss ur en värld som inte bryr sig om oss, och han har valt ut oss till att vara medlemmar av den kungliga familjen, den himmelske Konungens söner och döttrar. Han vill att vi ska lita på honom mer än vad ett barn litar på sin jordiske far. Visst älskar föräldrar sina barn, men Guds kärlek är större, bredare och djupare än mänsklig kärlek över huvud taget kan vara, eftersom den inte går att mäta. Om då våra jordiska föräldrar förstår att ge goda gåvor åt sina barn, hur mycket mer ska då inte vår himmelske Fader ge av den helige Ande till dem som ber honom om det?

Vi måste noggrant ta hänsyn till Kristi undervisning om bönen. Bönen innehåller en gudomlig kunskap och hans förklaringar uppenbarar principer som alla behöver förstå. Han visar bönens sanna anda och lär oss att det är viktigt att vi är uthålliga när vi ber till Gud. Han vill försäkra oss om sin villighet att lyssna och svara på bön.

Vi ska undvika självviska böner som bara går ut på att få fördelar. Vi ska be att få så att vi kan dela med oss. Principerna i Kristi liv måste bli principer i våra liv. "För deras skull," sade han och menade sin lärjungar, "helgar jag mig till ett offer, så att också de skall helgas." Joh 17:19. Hans tjänare måste ha samma hängivenhet och självuppoffring, samma underkastelse för kraven i Guds Ord som vi kan upptäcka hos Kristus. Vår uppgift här i världen är inte att tillfredsställa oss själva, utan vi ska ära Gud genom att samarbeta med honom för att rädda syndare, och vi ska be om välsignelse så att vi kan få kontakt med andra. Förmågan att ta emot är direkt beroende av vår vilja och uthållighet att dela med oss. Vi kan inte fortsätta att ta emot himmelska skatter om vi inte har kontakt med dem omkring oss.

I liknelsen fick mannen gång på gång avslag på sin begäran, men han gav inte upp. Det kan verka som om våra böner inte får ett omedelbart svar, men Kristus lär oss att inte sluta upp att be. Vi ber inte för att få Gud att ändra sig, utan för att vi ska komma i harmoni med honom. När vi ber om något kanske han ser att vi behöver rannsaka våra hjärtan och ångra våra synder. Därför låter han oss gå genom olika svårigheter, han låter oss uppleva förödmjukelser för att vi ska förstå vad det är som hindrar den helige Ande att verka genom oss.

Guds löften är inte villkorslösa och bönen kan aldrig ersätta vårt ansvar. "Om ni älskar mig," säger Kristus, "kommer ni att hålla mina bud." "Den som har mina bud och håller dem, han älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och visa mig för honom" Joh 14:15, 21. Herren blir förolämpad av dem som vädjar till honom genom att åberopa hans löften samtidigt som de inte rättar sig efter villkoren. De använder Kristi namn som garanti för att få löftet uppfyllt samtidigt som de inte gör något som visar att de litar på honom och älskar honom.

Många kommer till korta när det gäller uppfyllandet av kraven för att bli godtagen av Fadern. Vi måste göra en noggrann undersökning av de trosgärningar som för oss närmare Gud. Trots att vi är olydiga kräver vi att Gud ska betala ut ersättning fast vi ännu inte har uppfyllt kraven för att få ut den. Vi åberopar Guds löften och ber honom om att uppfylla dem, men om han gjorde det skulle han vanära sitt eget namn.

Löftet är: "Om ni blir kvar i mig och mina ord blir kvar i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det." Joh 15:7. Johannes säger också: "Att vi har lärt känna honom förstår vi av att vi håller hans bud. Den som säger: 'Jag känner honom' men inte håller hans bud är en lögnare, och sanningen finns inte i honom. Men hos den som bevarar hans ord har Guds kärlek nått sin fullhet." 1 Joh 2:3-5.

En av Kristi sista befallningar till sina lärjungar var att de skulle älska varandra så som han hade älskat dem. Joh 13:34. Lyder vi detta bud, eller ger vi efter för skarpa karaktärsdrag som inte är Kristuslika? Om vi har skadat eller gjort någon ledsen, är det vår plikt att bekänna att vi har handlat fel och söka försoning. Detta är en nödvändig förberedelse för att vi ska kunna komma inför Gud i tro och be om hans välsignelse.

Det finns en annan sak som de som söker Gud i bön inte bryr sig om. Har du varit ärlig mot Gud? Genom profeten Malaki säger Gud: "Allt ifrån era fäders dagar har ni vikit av från mina stadgar och inte hållit dem. Vänd om till mig, så vill jag vända om till er, säger Herren Sebaot. Men nu frågar ni: 'På vad sätt skall vi vända om?' Menar ni då att en människa får röva från Gud? Ty ni rövar ju från mig. Åter frågar ni: 'På vad sätt har vi rövat från dig?' Jo, i fråga om tionden och offergåvan." Mal 3:7, 8.

Eftersom Gud är den som ger välsignelser gör han anspråk på en viss del av det vi äger. Det är hans arvode för att underhålla spridandet av evangeliet. Genom att ge tillbaka den här delen till Gud visar vi vår tacksamhet för de gåvor han ger oss. Hur kan vi förvänta oss någon välsignelse om vi undanhåller det som tillhör honom? Om vi är otrogna tjänare när det gäller jordiska ting, hur kan vi då förvänta oss att han ska anförtro oss något av de himmelska tingen? Det kanske är här som svaret på obesvarade böner finns.

Men i sin stora nåd är Gud beredd att förlåta och han säger: "För fullt tionde till förrådshuset, så att i mitt hus finns mat, och pröva så hurdan jag sedan blir... förvisso skall jag då öppna himlens fönster över er och utgjuta över er riklig välsignelse. Och jag skall tukta gräshopporna för er, så att de inte mer fördärvar er frukt på marken... Och alla folk skall prisa er lyckliga, ty ert land skall vara ljuvligt, säger Herren Sebaot." Mal 3:1-12.

Detta gäller också alla andra anspråk som Gud gör. Han har lovat oss alla sina gåvor förutsatt att vi lyder honom. Hela himlen är full av skatter som han ger till dem som samarbetar med honom. Var och en som lyder honom kan med förtröstan åberopa uppfyllandet av hans löften.

Vi måste ha en stadig och orubblig tillit till Gud. Det händer ofta att han inte ger ett omedelbart svar på våra böner för att pröva vår tro eller pröva hur äkta vår längtan egentligen är. När vi har bett enligt hans Ord ska vi tro på hans löfte och fortsätta be med samma beslutsamhet, och då blir inte bönen obesvarad.

Gud säger inte att ni ska be en gång och så ska ni få, utan han vill att vi ska vara outtröttliga i bönen. Den som ber ihärdigt hamnar i en sådan sinnesstämning att hans längtan ökar efter det han ber om. Vid Lasaros grav sade Jesus till Marta: "Har jag inte sagt dig att om du tror, skall du få se Guds härlighet?" Joh 11:40.

Många har inte en levande tro och det är orsaken till att de inte får uppleva mer av Guds kraft. Deras svaghet beror på otro. De har en större tilltro till sin egen förmåga än till det Gud gör för dem. De vill sköta sig själva, de planerar och funderar men ber lite och har ingen större tro på Gud. De upplever att de har tro, men det är bara tillfälliga impulser. Eftersom de inte inser sitt eget behov eller hur villig Gud är att ge, fortsätter de inte att lägga fram sina böner för Herren.

Våra böner måste vara lika ärliga och ihärdiga som mannens som bad om bröd mitt i natten. Vår gemenskap med Kristus kommer att vara mer intim ju allvarligare och mer uthålliga våra böner är. Vartefter vår tro växer så ökar också måttet av välsignelser.

Vår uppgift är att be och tro. Vaka under bön, vaka och samarbeta med den Gud som hör våra böner. Vi ska komma ihåg att vi är "Guds medhjälpare". 1 Kor 3:9. Det du säger och gör ska vara i harmoni med dina böner. Det är en oändlig skillnad om dina prövningar visar att du har en äkta tro eller att den bara är en formsak.

När problem och svårigheter dyker upp ska du inte söka hjälp hos människor utan lita helt på Gud. Att berätta om våra problem för andra gör oss bara svaga och ger inte dem någon styrka. Våra andliga svagheter blir bara en extra börda för dem som de inte kan hantera. Vi söker styrka från felande och begränsade människor när vi kan få det från den felfrie och oändlige Guden.

Eftersom Gud är nära behöver du inte gå till världens ände för att få visdom. Det är inte det du har eller det du får som ger dig framgång, utan det beror på vad Gud gör för dig. Vi borde ha mycket mindre förtroende för vad människan kan göra och mycket större för vad Gud kan göra för varje troende. Han längtar efter att du i tro sträcker dig efter honom och förväntar dig stora ting från honom. Han längtar efter att få ge dig förstånd i både världsliga och andliga angelägenheter. Han kan ge dig ett skarpare intellekt, finkänslighet och skicklighet. Använd dina talanger och be Gud om visdom och du kommer att få det.

Ta Kristus på orden, bättre garantier kan du inte få. Har han kanske inte själv bjudit dig att komma till honom? Låt inte ditt tal ha en anda av hopplöshet och missmod. Om du ger efter för det gör du stora förluster. Om du låter skenet bedra dig och klagar så fort det blir svårigheter, visar du upp en sjuk och kraftlös tro. Tala och uppför dig som om din tro är oövervinnelig. Herren har gränslösa resurser. Han äger hela världen. Se upp mot himlen i tro. Se på honom som har ljuset, kraften och förmågan.

I den äkta tron finns det friskt mod, fasta principer och en beslutsamhet som varken tid eller arbete kan försvaga. "Ynglingar kan bli trötta och utmattas, och unga män kan falla, men de som väntar efter Herren hämtar ny kraft, de får nya vingfjädrar som örnarna. Så skyndar de iväg utan att mattas, de färdas framåt utan att bli trötta." Jes 40:30, 31.

Det finns många som längtar efter att få hjälpa andra, men de upplever att de saknar både andlig styrka och ljus för det. Uppmana dem att lägga fram sin begäran inför nådens tron och att de vädjar om den helige Ande. Gud står fast vid varje löfte han givit. Med Bibeln i hand kan du säga: Jag har gjort det du bett mig om. Nu åberopar jag ditt löfte: "Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas". Matt 7:7.

Vi ska inte bara be i Jesu namn, utan vi ska ha den helige Ande som inspirationskälla. Detta förklarar vad det betyder när det sägs att "Anden vädjar för oss med rop utan ord". Rom 8:26. En sådan bön besvarar Gud med glädje. När vi med allvar suckar en bön i Jesu namn, ligger det i själva intensiteten en garanti från Gud att han ska besvara bönen "långt mer än vi kan begära eller tänka". Ef 3:20.

Kristus sade: "Tro att ni skall få allt det ni ber om i er bön, då blir det så." Mark 11:24. "Vad ni än ber om i mitt namn, skall jag göra, så att Fadern blir förhärligad genom Sonen."

Joh 14:13. Under inspiration av den helige Ande talar den älskade Johannes tydligt och full av tillförsikt: "Om vi ber honom om något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi vet att han hör oss vad vi än ber om, så vet vi också att vi får vad vi ber honom om." 1 Joh 5:14, 15. Lägg sedan outtröttligt fram din vädjan i Jesu namn och Gud kommer att ära det namnet.

Regnbågen kring tronen är försäkran om att Gud är sann och hos vilken "ingen förändring sker och ingen växling mellan ljus och mörker". Jak 1:17. Eftersom vi har syndat mot honom förtjänar vi inte hans välvilja. Ändå har han själv lagt den underbaraste bönen i vår mun: "För ditt namns skull, förkasta oss inte, låt din härlighets tron ej bli föraktad. Kom ihåg ditt förbund med oss, och bryt det inte." Jer 14:21. När vi kommer till honom och bekänner vår ovärdighet kommer han enligt sitt löfte att bry sig om oss när vi ropar till honom. Han har satt sin tron i pant på att han ska hålla sitt Ord till oss.

Aron var en symbol på Kristus. På samma sätt som han bär vår Frälsare sitt folks alla namn i sitt hjärta in i det allra heligaste. Vår store överstepräst kommer ihåg vartenda ord han använt för att uppmuntra oss, och han glömmer aldrig sitt avtal.

Var och en som söker honom kommer att finna honom. För var och en som bultar kommer dörren att öppnas. Det kommer inte att höras några undanflykter som: Stör mig inte, dörren är låst och jag vill inte öppna. Ingen kommer att höra: Jag kan inte hjälpa dig. Den som ber om bröd mitt i natten för att ge till den som är hungrig kommer att få det.

I liknelsen får den som ber om bröd till främlingen "allt vad han behöver". Mark 11:8. Hur mycket får vi då för att vi ska ge det till andra? "Just den nåd som Kristus har velat ge honom." Ef 4:7. Med spänt intresse ser änglarna på hur människan behandlar sina medmänniskor. När de ser en människa som visar medkänsla för den som felar, ställer de sig vid hans sida och påminner honom om att uttala ord som är som livets bröd för själen. "Min Gud skall med sin härliga rikedom i Kristus Jesus fylla alla era behov." Ef 4:19. När ditt vittnesbörd är oförfalskat och ärligt kommer han att göra det mäktigt i det kommande livet och i din mun kommer Herrens Ord att vara som sanning och rättfärdighet.

Det fordras stor visdom att förstå kunskapen om att vinna själar. Därför bör den personliga insatsen för andra föregås av mycket bön i ensamhet. Tala med Kristus innan du talar med människor. Du måste förbereda dig vid den himmelska nådens tron innan du går ut för att tjäna människorna.

Låt ditt hjärta överväldigas av längtan efter Gud, den levande Guden. Genom sitt liv har Kristus visat vad människan kan göra när hon tagit del av gudomlig natur. Vi kan också få allt det Kristus fick av Gud. Be därför, och ta emot. Åberopa allt det Gud har lovat genom att ha Jakobs uthålliga tro och samma orubbliga ihärdighet som Elia.

Låt den underbara bild du har av Gud fylla dina sinnen och låt osynliga länkar binda samman ditt liv med Jesu liv. Han som befallde ljuset att lysa i mörkret vill också lysa upp ditt hjärta för att ge ljus över kunskapen om Guds härlighet i Jesus Kristus. Den helige Ande för fram sådant som hör Gud till och visar dig det och förmedlar det som en levande kraft

till det lydiga hjärtat. Kristus kommer att leda dig fram till evighetens tröskel. Du kommer att få se härligheten bakom förhänget, och den fullkomlighet som finns hos Honom som lever för evigt och ber för oss får du avslöja för människorna.

Kapitel 13. - Två tillbedjare

Till några som litade på att de själva var rättfärdiga och såg ner på alla andra berättade Jesus liknelsen om farisén och tullindrivaren. Farisén går inte till templet och ber för att han upplever att han syndat och behöver förlåtelse, utan han ser sig själv som rättfärdig och hoppas på beröm. Han ser sin bön som en förtjänst som gör att Gud uppskattar honom, samtidigt som den ger folket höga tankar om hans fromhet. På det sättet hoppas han att få fördelar hos både Gud och människor. Hans bön motiveras av ren självviskhet.

Han är fullständigt självtillräcklig och man kan se det på hans utseende, hans sätt att gå och hans sätt att be. Han håller distans till andra som om han vill säga: "Bort med dig, rör inte vid mig, ty jag är helig för dig" Jes 65:5. Han står där och ber "för sig själv". Han är helt nöjd med sig själv och han är övertygad om att även Gud och människor ser på honom med samma belåtenhet.

"Jag tackar dig, Gud," säger han, "för att jag inte är som andra människor, tjuvar och bedragare och horkarlar, eller som tullindrivaren där." Luk 18:9. Han jämför inte sin karaktär med Guds heliga karaktär, utan med andra människors karaktär. Han vänder sig bort från Gud mot människan, och det är detta som är hemligheten bakom hans självtillfredsställelse.

Han fortsätter att räkna upp sina goda gärningar: "Jag fastar två gånger i veckan, jag lämnar tionde av allt jag köper." Fariséns religion når aldrig fram till själen. Han försöker inte få en karaktär som är som den Gud har, ett hjärta som är fyllt med kärlek och nåd, utan är nöjd med en religion som bara har med det yttre att göra. Hans rättfärdighet är hans egen – resultatet av hans egen förmåga – och bedömd med mänskliga mått.

Var och en som ser sig själv som rättfärdig känner bara förakt för andra. Eftersom farisén dömer sig själv efter andra, dömer han också andra efter sig själv. Hans rättfärdighet värderas efter deras, och ju sämre de är desto rättfärdigare verkar han vara. Hans rättfärdighet leder till att han anklagar andra. Han fördömer "andra människor" för att överträda Guds lag. På det sättet ger han alltså uttryck för Satans ande, han som anklagar bröderna. Genom att han är fylld med denna ande är det omöjligt för honom att få gemenskap med Gud. Han går hem utan att ha fått någon gudomlig välsignelse.

Tullindrivaren gick till templet tillsammans med de andra tillbedjarna, men han drog sig ifrån dem ganska snart eftersom han var ovärdig att delta i deras andakt. Så bitter var hans ångest och avsky för sig själv, att han ställde sig en bit bort och "vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog med händerna mot bröstet". Luk 18:13. Han upplevde att han uppträtt kränkande mot Gud, att han var syndfull och oren. Han kunde inte räkna med någon som helst medkänsla från dem omkring honom eftersom de såg på honom med förakt. Han visste att han inte hade någon förtjänst som han kunde framhålla inför Gud, och fullständigt förtvivlad ropar han: "Gud, var nådig mot mig syndare." Luk 18:13. Han jämförde inte sig själv med andra utan han var överväldigad av skuldkänsla och stod inför Gud som om han

var helt ensam. Han längtade inte efter något annat än förlåtelse och frid. Det enda han bad om var Guds nåd. Han blev också välsignad. "Jag säger er," sade Kristus, "det var han som gick hem rättfärdig, snarare än den andre." Luk 18:14.

Farisén och tullindrivaren representerar de två stora grupperna av tillbedjare. Redan de första två barnen som föddes i denna värld står som representanter för dessa grupper. Kain upplevde sig själv som rättfärdig och kom inte med något annat än tackoffer. Han bekände inte några synder och kände inget behov av nåd. Men Abel kom med blodet som pekade fram mot Guds Lamm. Han kom som en syndare och erkände sig själv som förlorad,. Hans enda hopp var Guds kärlek som han inte gjort sig förtjänt av. Herren accepterade Abels offer men inte Kains. För att Gud ska acceptera oss måste vi känna behov av honom och förstå hur fattiga och syndiga vi är. "Saliga de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket." Matt 5:3.

I berättelsen om aposteln Petrus finns båda dessa grupper som farisén och tullindrivaren representerade. I början av sitt lärjungaskap upplevde Petrus sig som stark. Med sina egna mått mätt var han "inte som andra", precis som farisén. När Jesus varnade sina lärjungar samma kväll som han blev förrådd: "Ni skall alla komma på fall," sade Petrus självsäkert: "Även om alla andra kommer på fall, så skall inte jag göra det!" Mark 14:27, 29. Petrus kände inte till sin egen svaghet, och hans självförtroende vilseledde honom. Han trodde att han kunde stå emot frestelser, men bara några få timmar senare utsattes han för provet, och med förbannelser och svordomar förnekade han sin Herre.

När sedan tuppen gol kom han ihåg det Kristus sagt, och förvånad och chockad över det han gjort vände han sig till sin Mästare. Just då tittade Kristus på Petrus med en sorgsen blick som var full av medlidande och kärlek, och i den blicken förstod Petrus sig själv. Han gick ut och föll i smärtsam gråt, för Kristi blick hade krossat hans hjärta. Petrus hade kommit till vändpunkten och bittert ångrade han sina synder. I sin ånger var han som tullindrivaren, och liksom denne fick Petrus nåd. Genom Kristi blick fick han försäkran om förlåtelse. Nu var både hans självtillit och hans gamla skrytsamma sätt borta.

Efter sin uppståndelse prövade Kristus Petrus tre gånger. "Simon, Johannes son," sade han, "älskar du mig mer än de andra gör?" Nu upphöjde sig Petrus inte över bröderna utan vädjade till den som kunde läsa hans hjärta. "Herre", sade han, "du vet allt; du vet att jag har dig kär." Joh 21:15, 17.

Så fick han sin uppgift, och den var mer omfattande och känsligare än någon han tidigare haft. Kristus bad honom föda fåren och lammen. I och med att Petrus fick ansvaret över de själar som Frälsaren gett sitt liv för, gav Kristus det starkaste beviset på att han accepterade Petrus omvändelse. Han som tidigare hade varit en så rastlös, skrytsam och självtillräcklig lärjunge, hade nu blivit behärskad och ångerfull. Från och med nu följde han sin Herre i självförnekelse och självuppoffring. Han tog på sig av Kristi lidanden, och när Kristus sitter på sin härlighets tron kommer Petrus att få del av hans härlighet.

Det onda som orsakade Petrus fall och som utestängde farisén från gemenskapen med Gud orsakar tusentals människors undergång i dag. Det mest kränkande för Gud och det farligaste för människans själ är stolthet och självtillräcklighet. Det är den mest hopplösa och obotliga synden.

Petrus fall var inte något som skedde omedelbart, utan det var en successiv utveckling. Hans självförtroende fick honom att tro att han var räddad, och steg för steg gick han nerför den stig som ledde honom till att till slut förneka sin Mästare. Så länge vi befinner oss på denna sida himlen kan vi aldrig lugnt lita på oss själva eller uppleva att vi är skyddade mot frestelse. De som tar emot Frälsaren kan uppleva en omvändelse som är äkta nog, men de ska aldrig undervisas att säga eller ens känna att de är räddade eftersom det är missvisande. Var och en skulle undervisas att hysa hopp och tro, och trots att vi överlåtit oss själva till Kristus och vet att han accepterar oss, kan frestelsen ändå nå oss. Guds Ord säger klart: "Många skall bli renade och tvagna och luttrade." Dan 12:10. Bara den som håller ut då han prövas får det eviga livets segerkrans. Jak 1:12.

De som tagit emot Kristus och redan i början optimistiskt säger: Jag är räddad, utsätter sig för faran att lita på sig själva. De har tappat sin egen svaghet och sitt ständiga behov av gudomlig styrka ut sikte. De är helt oförberedda på Satans förförelser, och när de frestas faller många, precis som Petrus, ner i syndens djup. Vi har blivit varnade: "Därför skall den som tror sig stå stadigt se till att han inte faller." 1 Kor 10:12. Vår enda säkerhet är att aldrig lita på oss själva utan på Kristus.

Petrus behövde lära sig sina egna karaktärsfel och sitt behov av Kristi kraft och nåd. Herren kunde inte hjälpa honom från prövningar, men han kunde hjälpa honom från att bli besegrad. Om Petrus hade accepterat Kristi varning skulle han ha vakat under bön och med fruktan vandrat så att han inte snubblade. Han skulle ha fått gudomlig hjälp så att Satan inte hade kunnat segra över honom.

Petrus föll på grund av självtillit. Det var genom bättring och ödmjukhet som han blev återupprättad. Varje ångerfull syndare kan finna uppmuntran i Petrus erfarenheter. Trots att Petrus syndat på ett så allvarligt sätt var han inte övergiven. Kristi Ord var skrivna i hans själ: "Jag har bett för dig att din tro inte skall ta slut." Luk 22:32. I sin vånda och sitt samvetskval fick han hopp genom den bönen och genom Kristi blick som var fylld av kärlek och medlidande. Efter sin uppståndelse påminde Kristus Petrus om den och genom ängeln gav han budskapet till kvinnorna: "Gå och säg till Petrus och de andra lärjungarna: 'Han går före er till Galileen. Där skall ni få se honom'." Mark 16:7. Den syndaförlåtande Frälsaren accepterade Petrus ånger.

Det medlidande som räcktes ut till Petrus når också varje människa som drabbas av frestelser. Det är Satans specialknep att få människan att synda, för att sedan lämna henne hjälplös och skrämd, för rädd för att be om förlåtelse. Vi behöver inte vara rädda eftersom Gud har sagt att vi kan "söka skydd hos mig [Gud] och sluta fred med mig, ja, fred måste

man sluta med mig". Jes 27:5. Varje nödvändig förberedelse har gjorts med tanke på vår svaghet. Vi har fått all uppmuntran för att komma till Kristus.

Kristus offrade sin sönderslagna kropp för att köpa tillbaka Guds arv och ge människan en chans till. "Så kan han också nu och för all framtid rädda dem som nalkas Gud genom honom, eftersom han alltid lever och kan vädja för dem." Heb 7:25. Kristus medlade för den förlorade mänskligheten genom sitt fläckfria liv, sin lydnad och sin död på Golgata kors. Nu ber han inte för oss bara som vår Frälsare utan som en erövrare som gör anspråk på segern. Han är ett fullkomligt offer, och han fortsätter som vår medlare i det arbete han själv planlagt. Det rökelsekar som innehåller hans egna fläckfria förtjänster och hans folks böner, bekännelser och tacksägelser håller han upp inför Gud. Och med väldoften av hans rättfärdighet stiger de upp till Gud som en skön doft. Offret är fullständigt godkänt och täcker alla överträdelser.

Kristus nonchalerar ingen och har satt sig själv i pant för vår säkerhet. Han som inte kunde se människan gå evigt förlorad utan att utgjuta hela sin själ genom att dö i hennes ställe, ser med medlidande på varje själ som förstår att hon inte klarar av att rädda sig själv. Han ser inte på någon skälvande och innerligt bedjande utan att hjälpa. Han, som genom sin egen försoningsdöd gav människan tillgång till eviga rikedomar, kommer inte att försumma att använda denna kraft för vårt bästa. Vi får ta våra synder och sorger och lägga dem vid hans fötter eftersom han älskar oss. Varje blick och ord från honom gör oss mer förtröstansfulla, och han kommer att forma vår karaktär enligt sin vilja.

Över den som i enkel tro överlåter sig till Kristus har Satans väpnade styrkor ingen makt. "Han ger den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka." Jes 40:29.

"Om vi bekänner våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet." 1 Joh 1:9. Herren säger: "Må du bara besinna din missgärning, att du har varit avfällig från Herren, din Gud." Jer 3:13. "Och jag skall stänka rent vatten på er, så att ni blir rena. Jag skall rena er från all orenhet och från alla era eländiga avgudar." Hes 36:25.

Vi måste skaffa oss kunskap om oss själva, en kunskap som leder till ånger, innan vi kan få förlåtelse och frid. Farisén upplevde inte att han var en syndare. Därför kunde inte den helige Ande nå honom. Guds bitande pilar, som riktats och avlossats av änglarna, kunde inte ta sig igenom den rustning av självrättfärdighet som omgav hans själ. Kristus kan bara rädda den som förstår att han är en syndare. Han kom för "att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet". Luk 4:18. Men "det är inte de friska som behöver läkare." Luk 5:31. För att vi ska kunna uppleva att vi behöver hjälp av Kristus måste vi känna till vårt eget tillstånd. Om vi inte förstår den fara vi befinner oss i kommer vi inte att söka skydd, och vi kommer inte att längta efter att bli botade om vi inte upplever smärtan från våra sår.

Herren säger: "Du säger: jag är rik, jag har vunnit rikedom och saknar ingenting. Och du förstår inte att just du är eländig och ömkansvärd och fattig och blind och naken. Jag råder

dig att hos mig köpa guld som har renats i eld, så att du blir rik, och vita kläder, så att du kan klä dig och dölja din skamliga nakenhet, och salva att smörja dina ögon med, så att du kan se." Upp 3:17, 18. Guldet som renats i eld är den tro som verkar i kärlek. Den är det enda som kan få oss i harmoni med Gud. Vi kan vara aktiva, vi kan göra mycket, men utan en sådan kärlek som Jesus hade kan vi aldrig räknas till familjen i himlen.

Ingen kan själv förstå sina fel. "Ett falskt och fördärvat ting är hjärtat framför allt annat. Vem kan förstå det?" Jer 17:9. Vår mun kan kanske uttrycka en andlig fattigdom som hjärtat inte erkänner. Samtidigt som vi samtalar med Gud om fattigdom i anden kan hjärtat svämma över av egenkärlek till sin egen överlägsna ödmjukhet och upphöjda rättfärdighet. Det finns bara ett sätt att skaffa en sann kunskap om sig själv. Vi måste se på Kristus. Människan upphöjer sin egen rättfärdighet genom att hon nonchalerar honom. När vi begrundar hans renhet och storhet upptäcker vi hurdana våra egna svagheter, vår fattigdom och våra brister i verkligheten är. Vi kommer att se att vi är förlorade och i en hopplös situation. Vi står där klädda i samma självrättfärdighet som alla andra syndare. Vi kommer att upptäcka att om vi någonsin ska kunna bli räddade, blir det inte genom vår egen godhet utan genom Guds oändliga nåd.

Tullindrivarens bön nådde fram eftersom den visade en tillit som sträckte sig fram för att kunna fatta tag i den Allsmäktige. För tullindrivaren var jaget inget annat än skam. Så måste alltså alla som söker Gud se på det. Genom tro, en tro som tar avstånd från all självtillit, ska den behövande hålla fast vid den oändliga makten.

Den enkla tron och det fullständiga avståndstagandet från det egna jaget kan inte ersättas av yttre former. Ingen människa kan utplåna jaget av egen kraft. Det är bara Kristus som med vår tillåtelse kan utföra det. Själens språk kommer då att innehålla: Herre, ta mitt hjärta eftersom jag inte kan ge det. Det är din egendom. Bevara det rent, jag kan inte göra det åt dig. Rädda mig trots att jag är sådan jag är, trots min svaghet och brist på Kristuslikhet. Stöp om mig, forma mig, lyft upp mig till en ren och helig atmosfär där din rika kärlek kan strömma genom min själ.

Att ta avstånd från det egna jaget är inte något som bara ska ske i början av det kristna livet. Det måste förnyas varje steg på vägen till himlen. Allt det goda vi gör är beroende av en kraft utanför oss. Därför måste hjärtat ständigt sträcka sig mot Gud. Det måste hela tiden finnas en allvarlig, ärlig och hjärtslitande bekännelse av synd och själen måste ödmjuka sig inför honom. Bara genom att alltid ta avstånd från jaget och att lita på Kristus kan vi vandra säkert.

Ju närmare Jesus vi kommer desto tydligare kan vi urskilja renheten i hans karaktär. Desto tydligare kan vi också urskilja syndens gränslösa syndfullhet, och desto mindre känner vi behov av att upphöja oss själva. De som upplever att det sista de skulle göra är att skryta om sin egen godhet är de som himlen bedömer som heliga. Aposteln Petrus blev en av Kristi trogna tjänare och fick den stora äran att få gudomligt ljus och kraft. Han var med och byggde upp Kristi kyrka, men han glömde aldrig erfarenheten av sin förnedring. Hans

synd var förlåten, men han visste mycket väl att mot karaktärssvaghet fanns bara ett botemedel, Kristi nåd. Han kunde inte hitta något hos sig själv som var värt att jubla över.

Ingen av apostlarna eller profeterna påstod någonsin att de var utan synd. Och detta var män som hade levt nära Gud, män som hellre skulle offrat livet än att medvetet göra något fel, män som av Gud fått äran av gudomligt ljus och kraft. Dessa män hade bekänt att de var syndfulla i sin egen natur. De litade inte på sig själva. De påstod inte att de hade någon egen rättfärdighet utan litade helt och fullt på Kristi rättfärdighet. Det är vad som kommer att ske med alla som fäster blicken på Kristus.

Vid varje framsteg i det kristna livet kommer vår bättring att fördjupas. Till dem som Herren har förlåtit, till dem som han erkänner som sitt folk, säger han: "Då skall ni tänka på era onda vägar och på era gärningar, som inte var goda. Och ni skall känna leda vid er själva för era missgärningars och styggelsers skull." Hes 36:31. Han säger också: "Men jag skall upprätta mitt förbund med dig, och du skall erfara att jag är Herren, och så skall du tänka på det och blygas, så att du av skam inte mer kan öppna din mun, då när jag förlåter dig allt vad du har gjort, säger Herren." Hes 16:61, 62. Då kommer vi inte att öppna vår mun till självhävdelse. Vi kommer att förstå att endast Kristus kan göra oss passande. Därför ska vi göra apostelns bekännelse till vår egen: "Jag vet att det inte bor något gott i mig, det vill säga min köttsliga natur." Rom 7:18. "Men jag vill aldrig någonsin berömma mig av annat än vår Herre Jesu Kristi kors, genom vilket världen är korsfäst och död för mig och jag för världen." Gal 6:14.

Följande befallning harmonierar med den erfarenheten: "Arbeta med fruktan och bävan på er frälsning... Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte." Fil 2:12, 13. Gud vill inte att du ska vara rädd för att han inte uppfyller sina löften, att hans tålamod och barmhärtighet tar slut. Var hellre rädd för att din vilja inte underkastar sig Kristi vilja, annars kommer dina nedärvda och förvärvade karaktärsegenskaper att styra ditt liv. "Ty det är Gud som verkar i er så att ni både i vilja och gärning förverkligar hans syfte." Fil 2:13. Var hellre rädd för att självviskheten kommer att hindra din kontakt med den store Mästaren, och att din självviskhet ska störa det höga syfte som Gud vill förverkliga genom dig. Känn fruktan för att lita på din egen styrka, frukta för att släppa taget om Kristi hand för att försöka vandra livets stig utan hans ständiga närvaro.

Vi måste undvika allt som uppmuntrar stolthet och självtillräcklighet, och därför måste vi även undvika att smickra och ta emot smicker eller lovord. Det är Satan som smickrar. Han ägnar sig åt både smicker, anklaganden och fördömanden och på det sättet försöker han förgöra själen. De som lovordar människan är Satans tjänare. Kristi medarbetare ska mota bort allt som lovordar dem själva och vända bort blicken från sig själva. Det är bara Kristus som ska upphöjas. Låt varje öga och ära riktas mot honom "som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod". Upp 1:5.

Det liv som hyser Gudsfruktan blir inte dystert och sorgligt. Det är frånvaron av Kristus som gör att man ser ledsen ut och gör livet till en suckarnas pilgrimsfärd. De som är fyllda

av självaktning och egenkärlek upplever inte något behov av en levande, personlig kontakt med Kristus.

Det hjärta som inte fallit på Klippan känner stolthet för sin fullkomlighet. Människan vill ha en för henne värdig religion. Hon vill vandra på en stig som är tillräckligt bred för att hon ska kunna ta med sig sin egen natur. Genom sin egenkärlek samt sin önskan att vara populär och bli lovordad utesluter hon Kristus ur sitt hjärta, och utan honom finns inget annat än dysterhet och sorg. Men när Kristus får bo i själen blir Gudsfruktan en glädjekälla. För alla som tar emot honom blir glädjen själva grundtonen i Guds Ord.

"Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter 'Den helige': Jag bor i helighet uppe i höjden, men också hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande. Ty jag vill ge liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan." Jes 57:15.

Moses såg Guds härlighet då han var gömd i klippan. Det är när vi gömmer oss i den losslitna klippan som Kristus kommer att skydda oss med sin egen genomstungna hand, och vi kommer då att få höra vad Herren har sagt till sina tjänare. Gud kommer att uppenbara sig för oss som han gjorde för Moses som "en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd". 2 Mos 34:5, 6.

Det är svårt för människan att ha någon uppfattning om de konsekvenser som finns i återlösningen. "Vad inget öga har sett och inget öra har hört och vad ingen människa har anat, det som Gud har berett åt dem som älskar honom." 1 Kor 2:9. När syndaren dras till det upplyfta korset genom Kristi kraft och böjer sig inför det blir han en ny skapelse. Han får ett nytt hjärta. Han blir en ny skapelse i Jesus Kristus. De krav som heligheten ställer har blivit uppfyllda. Gud är den som "är rättfärdig och gör den rättfärdig som tror på Jesus", Rom 3:26, och "som skall göra de omskurna rättfärdiga av tro och de oomskurna rättfärdiga genom tro". Rom 3:30. Oavsett hur stor skammen och förringandet är, så är äran och upprättelsen genom den återlösande kärleken större. De som strävar efter att likna den gudomliga avbilden har fått tillgång till himlens skatter, en utomordentlig makt som placerar dem högre än de änglar som inte har fallit.

"Så säger Herren, Israels förlossare, hans Helige, till den djupt föraktade, som är en styggelse för människor... Konungar skall se det och stå upp, furstar skall se det och buga sig, för Herrens skull, som har bevisat sig trofast, för Israels heliges skull, som har utvalt dig." Jes 49:7.

"Den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, och den som ödmjukar sig skall bli upphöjd." Matt 23:12.

Kapitel 14. - Skulle då inte Gud låta sina utvalda få rätt?

Kristus hade talat om tiden strax före sin återkomst och de faror som hans efterföljare måste gå igenom. Och med tanke på den tiden ville han i liknelsen lära dem att alltid be och inte ge upp". Luk 18:1.

"I en stad", sade han, "fanns det en domare som varken fruktade Gud eller brydde sig om människor. I samma stad fanns en änka, och hon kom gång på gång till honom och sade: 'Låt mig få ut av min motpart vad jag har rätt till.' Till en början ville han inte, men sedan tänkte han: 'Inte för att jag fruktar Gud eller bryr mig om människor, men så besvärlig som den där änkan är skall jag låta henne få vad hon har rätt till, annars pinar hon livet ur mig med sitt springande.' Och Herren sade: 'Där hör ni vad en orättfärdig domare säger. Skulle då inte Gud låta sina utvalda få rätt, när de ropar till honom dag och natt? Skulle han låta dem vänta? Jag säger er: han skall snart nog låta dem få sin rätt'." Luk 18:3-8.

Den domare som omtalas här hade ingen respekt för det som var rätt eller medömkan för dem som led. Kvinnan som enträget lade fram sin sak för honom blev ständigt avvisad. Gång på gång kom hon till honom bara för att bli behandlad med förakt och utslängd från rättssalen. Domaren visste mycket väl att hon hade rätt och han kunde ha hjälpt henne omedelbart, men det ville han inte. Han kände sig tillfredsställd med att få visa sitt godtyckliga maktutövande genom att låta henne böna och be alldeles förgäves. Men hon gav inte upp och var inte missmodig för det. Trots domarens hårdhjärtade likgiltighet envisades hon med sin begäran tills han gav efter för henne. "Inte för att jag fruktar Gud eller bryr mig om människor", sade han" men så besvärlig som den där änkan är skall jag låta henne få vad hon har rätt till, annars pinar hon livet ur mig med sitt springande". Luk 18:5. Det gällde att rädda sitt goda namn och rykte och hindra att folk fick reda på hans partiska och ensidiga sätt att döma. Därför hjälpte han den uthålliga kvinnan.

"Och Herren sade: 'Där hör ni vad en orättfärdig domare säger. Skulle då inte Gud låta sina utvalda få rätt, när de ropar till honom dag och natt? Skulle han låta dem vänta? Jag säger er: han skall snart nog låta dem få sin rätt'." Luk 18:6-8. Här pekar Kristus på den skarpa kontrasten mellan den orättfärdige domaren och Gud. Det var ren självviskhet som fick domaren att ge efter för kvinnans begäran. Han ville helt enkelt slippa hennes efterhängsenhet. Han kände inget som helst medlidande med henne, och hennes elände betydde ingenting för honom. Tänk vilken skillnad det är på Guds inställning till dem som söker honom. Han har ett oändligt medlidande med de behövande och nödställda som vädjar till honom.

Kvinnan som bönföll domaren hade förlorat sin man. Hon var fattig och utan vänner, och hon hade inga möjligheter att få tillbaka det hon hade förlorat. På det sättet, genom synden, har människan blivit skild från Gud. Människan äger ingenting som kan rädda henne. Men i Kristus har vi kommit närmare Fadern. Dem han har utvalt älskar Gud av hela sitt hjärta. Det är dem han har kallat ut ur mörkret in i sitt underbara ljus, för att de ska vittna om hans

ära och för att skina som ljus mitt i världens mörker. Den orättfärdige domaren hade inget intresse av kvinnan som besvärade honom med sin vädjan. Men för att slippa änkans envishet lyssnade han på henne så att hon blev befriad från sin motståndare. Men Gud älskar sina barn med en gränslös kärlek. Av allt på jorden är församlingen det käraste han har.

"Ty Herrens folk är hans del, Jakob är hans arvedels lott. Han fann honom i öknens land, i ödsligheten, där ökendjuren tjöt. Då tog han honom i sitt beskydd och sin vård, han bevarade honom som sin ögonsten." 5 Mos 32:9, 10. "Ty så säger Herren Sebaot, han som har sänt mig för att förhärliga sig, så säger han om hednafolken, vilka plundrade er (ty den som rör vid er, han rör vid hans ögonsten)." Sak 2:8.

Änkans bön: "Ge mig rättvisa mot min motståndare", representerar Guds barns bön. Satan är deras store motståndare. Han är "våra bröders anklagare", som anklagar dem inför Gud dag och natt. Upp 12:10. Hela hans tid går åt till att förvränga och anklaga, att förvilla och fördärva Guds folk. I den här liknelsen lär Kristus lärjungarna att be för att de ska bli befriade ur Satans makt.

I Sakarjas profetia framställs Satans anklagande verksamhet och hur Kristus går emot sitt folks anklagare. Profeten säger: "Sedan lät han mig se översteprästen Josua stående inför Herrens ängel, och Åklagaren stod vid hans högra sida för att anklaga honom. Men Herren sade till Åklagaren: 'Herren skall straffa dig, du åklagare, ja, Herren skall straffa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då inte denne en brand, ryckt ur elden?' Och Josua var klädd i orena kläder, där han stod inför ängeln." Sak 3:1-3.

Här framställs Guds folk som kriminella som ställts inför rätta. Som överstepräst försöker Josua få välsignelse för sitt folk som befinner sig i största nöd. Medan han vädjar till Gud står Satan till höger om honom som hans motståndare. Han anklagar Guds barn så att deras sak ska verka vara så hopplös som möjligt. Han lägger fram alla deras onda och felaktiga handlingar inför Herren. På det sättet hoppas han att Kristus ska se deras karaktärer på ett sådant sätt att det hindrar dem från att få hjälp i sin stora nöd. Josua är där som representant för Guds folk. Han står under fördömelsen, klädd i orena kläder. Han är medveten om sitt folks synder och känner sig nedtyngd av modlöshet. Och Satan plågar hans själ med en syndaskuld som får honom att uppleva sin situation som nästan hopplös. Ändå står han där bönfallande, med Satans makt emot sig.

Satan började sin verksamhet som åklagare redan i himlen, och det har han ägnat sig åt ända sedan människans fall. Hans ansträngningar kommer att öka ju närmare historiens slut vi kommer. När han ser att tiden närmar sig sitt slut kommer han att förvilla och fördärva med ännu större ihärdighet. Han ser ett folk på jorden, som trots sin svaghet och syndfullhet respekterar Jehovas lag, och det gör honom rasande. Han har bestämt att de inte ska lyda Gud. Han gläder sig över deras ovärdighet, och han har planer för hur varje själ ska snärjas och skiljas från Gud. Han gör allt för att anklaga och fördöma Gud och även alla dem som med kärlek och barmhärtighet, medlidande och förlåtande sinnelag strävar efter att förverkliga Guds planer.

Varje gång Gud använder sin makt att hjälpa sitt folk väcker det Satans fiendskap. Varje gång Gud gör något för människan kommer Satan och hans änglar att med förnyade krafter försöka ödelägga dem. Alla som gör Kristus till sin styrka väcker hans avund. Hans syfte är att provocera till ondska, och när han har lyckats med det skyller han allt på dem som frestats. Han pekar på deras smutsiga kläder, deras bristfälliga karaktärer. Han visar fram deras svagheter och dårskap, deras syndiga otacksamhet, deras olikhet med Kristus som har vanärat deras återlösare. Allt detta ställer han fram som ett argument mot dem, eftersom han med det vill bevisa att han är i sin fulla rätt när han vill förgöra dem. Han anstränger sig att skrämma dem, att få dem att tro att deras fall är hopplöst, att de är så orenade av synd att de aldrig kan bli rena. På det sättet hoppas han kunna undergräva deras tro till den grad att de ger efter för hans frestelser och vänder sig bort från Gud.

Herrens folk kan inte av egen kraft stå emot Satans anklagelser. När de ser på sig själva känner de inget annat än förtvivlan och vädjar till sin gudomlige Försvarare. De gör anspråk på Återlösarens kvalifikationer. Gud är "rättfärdig och gör den rättfärdig som tror på Jesus". Rom 3:26. Herrens barn ropar till honom att tysta Satans anklagelser. De litar på att han gör det och att han tillintetgör Satans onda avsikter. "Låt mig få ut av min motpart vad jag har rätt till," ber de, och de fräcka anklagelserna tystas av ett mäktigt argument: korset.

"Men Herren sade till åklagaren: 'Herren skall straffa dig, du åklagare, ja, Herren skall straffa dig, han som har utvalt Jerusalem. Är då inte denne en brand, ryckt ur elden'?" Sak 3:2. Kristus ingriper när Satan försöker omsluta Guds folk med mörker och fördärva dem. Visst har de syndat, men Kristus har tagit deras synd på sig själv. Han har ryckt ut människan som en flamma ur elden. Genom sin mänskliga natur är han bunden till människan, medan han genom sin gudomliga natur är bunden till den oändlige Guden. Hjälpen har kommit inom räckhåll för den själ som håller på att gå under. Så blir vår anklagare tillrättavisad.

"Och Josua var klädd i orena kläder, där han stod inför ängeln. Och denne tog till orda och sade till dem som stod där som hans tjänare: 'Ta av honom de orena kläderna.' Och till honom själv sade han: 'Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu klä dig i högtidskläder.' Då sade jag: 'Må man också sätta en ren bindel på hans huvud.' Och de satte en ren bindel på hans huvud och klädde på honom andra kläder, medan Herrens ängel stod där bredvid." Med auktoriteten från härskarornas Herre gav sedan ängeln ett högtidligt löfte till Josua, som representerade Guds folk: "Om du vandrar på mina vägar och håller vad jag har befallt dig att hålla, så skall du också få styra mitt hus och vakta mina gårdar, och jag skall låta dig ha din gång bland dessa som här gör tjänst" – även bland änglarna som omger Guds tron. Sak 3:3-7.

Trots alla fel som Guds folk har vänder sig inte Kristus bort utan har omsorg om dem. Han har makt att byta ut deras orena klädnad, han gör det och han lägger sin rättfärdighets klädnad på dem som gör bättring genom tro. Mitt emot deras namn, i det himmelska registret, skriver han: "Förlåten". Inför hela universum bekänner han dem som sin egendom. Nu är det bevisat att Satan är en anklagare och bedragare. Gud ger sina utvalda rätt.

Bönen: "Låt mig få ut av min motpart vad jag har rätt till", hänvisar inte bara till Satan utan även till de redskap som han eggar till att förtala, fresta och förgöra Guds folk. De som bestämt sig för att lyda Guds bud kommer att upptäcka att de har motståndare som behärskas av underjordens makter. Det var sådana motståndare som plågade Jesus för varje steg han tog, och den beslutsamheten och outtröttligheten kan ingen människa förstå. Liksom sin Mästare är Kristi lärjungar ständigt utsatta för samma frestelser.

I Skriften framställs hurdant tillståndet i världen är strax före Kristi återkomst. Aposteln Jakob beskriver den girighet och det förtryck som kommer att härska. "Ni har samlat skatter i dessa sista dagar. Lönen till arbetarna som bärgade skörden på era ägor har ni undanhållit. Den skriar till himlen, och skördefolkets rop har nått till Herren Sebaots öron. Ni har levt i lyx och överflöd här på jorden. Ni har gött er på slaktdagen. Ni har dömt, ni har dödat den rättfärdige, och han gör inte motstånd mot er." Jak 5:1-6. Det är denna bild vi ser omkring oss i dag. Man använder alla former av förtryck och utpressning för att skaffa sig enorma rikedomar, samtidigt som de svältandes rop når upp till Gud.

"Rätten trängs tillbaka, och rättfärdigheten står långt borta, ja, sanningen vacklar på torget, och vad rätt är kan ej komma fram. Så måste sanningen hålla sig undan, och den som vände sig ifrån det onda blev plundrad." Jes 59:14, 15. Detta uppfylldes i Kristi liv på jorden. Han var lojal mot Guds bud och brydde sig inte om de mänskliga traditioner och krav som hade fått ersätta lagen. Därför hatade och förföljde man honom. Historien återupprepar sig. Människans lagar och traditioner sätts före Guds lag, och de som visar trofasthet mot Guds bud blir skymfade och förföljda. På grund av att Kristus var trogen mot Gud anklagades han för sabbatsbrott och hädelse. Han blev anklagad för att vara ansatt av en ond ande och blev utpekad som Beelsebul. På samma sätt anklagas och skymfas hans efterföljare. På det sättet hoppas Satan att han ska kunna leda in dem i synd och därigenom vanära Gud.

Kristus framställde karaktärsegenskaperna hos domaren som varken respekterade Gud eller människor för att visa hurdan domen skulle vara som snart skulle avkunnas i rättegången mot Kristus. Han önskade att folk i alla tider skulle förstå hur lite man kan lita på världsliga ledare eller domare i motgångens tid. Det har ofta hänt att Guds folk stått inför myndighetspersoner som inte haft Guds Ord som ledstjärna utan följt sina egna ohelgade och okontrollerade nycker.

I liknelsen om den orättfärdige domaren visade Kristus vad vi ska göra. "Skulle då inte Gud låta sina utvalda få rätt, när de ropar till honom dag och natt?" Kristus som är vårt föredöme gjorde ingenting för att försvara eller rädda sig själv utan överlät sin sak till Gud. Hans efterföljare ska inte heller anklaga och fördöma eller ta till våld för att rädda sig själva.

När det uppstår oförklarliga prövningar ska vi inte låta det störa vår frid. Oavsett hur orättvist vi blir behandlade ska vi inte låta det vara orsak till ilska. Vi skadar bara oss själva genom att ge efter för hämndbegär. Vårt förtroende för Gud blir undergrävt och vi sårar den helige Ande. Vi har ett vittne, en budbärare, som står på vår sida och som ställer fram sitt

ideal framför fienden. Han kommer att omsluta oss med de klara strålarna från rättfärdighetens sol. Detta kan Satan inte ta sig igenom. Denna sköld av heligt ljus är för mycket för honom.

Så länge världen fortsätter i sin ondska finns det ingen anledning att smickra oss själva och tro att vi ska slippa undan svårigheter. Det är just dessa svårigheter som för oss in i den Högstes besöksrum. Det är hos Honom som har den oändliga visdomen som vi får söka ledning.

Herren säger: "Åkalla mig i nöden." Ps 50:15. Han vill att vi lägger fram våra problem och behov för honom, och vårt behov av gudomlig hjälp. Han vädjar till oss att be ihärdigt. Så fort det uppstår besvärligheter ska vi komma till honom med våra innerligaste böner. När vi ber ihärdigt bevisar det att vi har en stark tillit till Gud. När vi upplever våra behov leder det till att vi lägger fram så allvarliga böner att det rör vår himmelske Fader.

Det händer ofta att de som får utstå hån och förföljelse för sin tro frestas att tro att Gud har övergivit dem. I människornas ögon är de bara en liten grupp som av allt att döma blir slagna av sina fiender. Måtte dessa bara inte våldföra sig på sitt samvete. Han som har lidit i deras ställe, och som har burit deras sorger och bedrövelser, har inte övergett dem.

Guds barn har inte lämnats ensamma och försvarslösa. Den Allsmäktiges arm rörs av bönen. Med bön "kunde de besegra kungariken, utöva rättfärdighet och få löftena uppfyllda. De kunde täppa till lejonens gap, släcka rasande eld" – vi kommer att få veta vad det betyder, när vi får höra martyrerna berätta, de som dog för sin tro – ”och jagade främmande härar på flykten". Heb 11:33, 34.

Om vi överlämnar våra liv till att tjäna honom, kommer inte Gud att låta oss hamna i en situation han inte planerat. Oavsett vad som händer oss har vi någon som leder oss rätt på vägen. Oavsett vilka svårigheter vi har så har vi en säker rådgivare. Oavsett vilka sorger vi har, smärtsamma förluster eller om vi är ensamma, så har vi en vän som är full av förståelse. Kristus överger oss inte om vi gör felsteg på grund av okunnighet. Med klar och tydlig röst säger han: "Jag är vägen, sanningen och livet." Joh 14:6. "Ty han skall rädda den fattige som ropar och den betryckte och den som ingen hjälpare har." Ps 72:12.

Herren säger att han blir ärad av dem som närmar sig honom och som troget utför hans gärningar. "Den som är fast i sitt sinne bevarar du i frid, i frid, ty på dig förtröstar han." Jes 26:3. Den Allsmäktiges arm är utsträckt för att leda oss framåt, bara framåt. Gå framåt, säger Herren och jag ska se till att du får hjälp. Det är till mitt namns ära som du ber, och du ska därför också få. Jag ska bli ärad framför ögonen på den som väntar på att ni ska drabbas av olycka. De ska få se mitt Ord segra i härlighet. "Allt ni ber om i era böner skall ni få, om ni tror." Matt 21:22.

Alla de som är bedrövade och orättvist utnyttjade ska ropa till Gud. Vänd dig bort från dem som har hjärtan av sten och låt din Skapare få veta vad du vill. Den som kommer till honom med ett ångerfullt hjärta blir aldrig avvisad. Inte en enda uppriktig bön kommer bort.

Gud hör ropen från den svagaste människa mitt i ljudet av den himmelska körens hymn. Om vi utgjuter vårt hjärtas längtan i våra rum, om vi suckar en bön när vi promenerar, kommer våra ord att nå universums Monark. Bönerna kan vara så tysta att ingen människa hör dem, men de kan inte försvinna i tystnaden, inte heller försvinner de i det dagliga arbetet. Det finns ingenting som kan dränka vår hjärtas längtan. Den lyfts upp över gatans larm, förbi mängdens förvirring, upp till de himmelska salarna. Det är till Gud vi talar och han hör våra böner.

Du som känner dig helt ovärdig, var inte rädd att överlämna dig till Gud. När Jesus gav sig själv för världens synd tog han varje människas synd på sig. "Hans som inte skonade sin egen son utan utlämnade honom för att hjälpa oss alla, varför skall han inte skänka oss allt med honom?" Rom 8:32. Ska inte han uppfylla sitt ord att uppmuntra och styrka oss?rätt

Det finns ingenting som Kristus längtar mer efter än att befria sitt arv från Satans herradöme. Men innan vi kan bli befriade från Satans yttre makt måste vi bli befriade från hans inre makt. Herren tillåter prövningar för att vi ska bli renade från det världsliga, det självviska, våra sträva karaktärsdrag som inte är Kristuslika. Han plågas av bedrövelsens djupa vatten som går över våra själar för att vi ska lära känna honom och den som han har sänt, Jesus Kristus. Och detta för att vi ska få en djup längtan efter att bli renade, att komma ut ur prövningarna renare, heligare och lyckligare. Ofta händer det att vi går in i prövningarnas eld med våra själar förmörkade av självviskhet. Men om vi är tålmodiga under det avgörande provet kommer vi ut ur det och avspeglar den gudomliga karaktären. När syftet med bedrövelsen är fullbordat då ska han "låta din rättfärdighet gå fram som ljuset och din rätt som middagens sken". Ps 37:6.

Det är ingen risk att Herren ska nonchalera sitt folks böner. Faran ligger i att de genom frestelser och prövningar blir missmodiga och inte orkar hålla ut i bön.

Frälsaren visade ett gudomligt medlidande med den syrofeniciska kvinnan. Hans hjärta rördes av kvinnans sorg, och han ville gärna svara på hennes bön omedelbart. Men han ville ge sina lärjungar undervisning, så till att börja med verkade han inte bry sig om kvinnans hjärtskärande rop. När hennes tro var uppenbarad, gav han henne råd och sände iväg henne med den välsignelse hon bett om. Lärjungarna glömde aldrig detta, och det har nedtecknats för att visa resultatet av uthållig bön.

Det var Kristus själv som fyllde moderns hjärta med en uthållighet som inte skulle avvisas. Det var Kristus som gav den vädjande kvinnan mod och beslutsamhet inför domaren. Det var Kristus som århundraden tidigare, i den mystiska kampen vid Jabboks vad, hade fyllt Jakob med samma uthålliga tro. Han försummade inte att belöna den förtröstan han själv hade planterat i deras hjärtan.

Han som bor i den himmelska helgedomen dömer rättfärdigt. Han gläder sig mer över de människor som kämpar mot frestelser i en syndig värld än över änglaskaran som omger hans tron.

Hela universum ser med intresse på den lilla punkt som jorden utgör, eftersom Kristus har betalat ett oändligt pris för de människor som bor där. Världens Återlösare har bundit samman himmel och jord med mäktiga band, eftersom Herrens återlösta finns där. Himmelska varelser besöker fortfarande jorden på samma sätt som när de vandrade här och talade med Abraham och Moses. De finns mitt i våra storstäders vimmel, och där mängder av människor fyller de stora huvudgatorna och affärscentrumen, där man dygnet runt ägnar sig åt affärer och idrott. Här lever man som om detta var det enda som är värt något i livet. Här finns det så få som bryr sig om de osynliga värdena. Men till och med här har himlen sina iakttagare och heliga varelser. Det finns osynliga makter som uppfattar allt som sägs och görs av människan. I varje sammankomst, oavsett om det gäller affärer eller nöjen, finns det fler som lyssnar än de vi kan se med våra ögon. De himmelska makterna drar ibland undan ridån som skymmer den osynliga världen, så att våra tankar dras bort från livets jäkt och glam. De vill få oss att förstå att det finns osynliga vittnen till allt vi gör och säger.

Vi måste ha en bättre förståelse av det arbete som de besökande änglarna utför. Vi ska ha klart för oss att i allt vi gör har vi himmelska medarbetare som bryr sig om oss. Mäktiga ljusarméer besöker de ödmjuka och anspråkslösa som tror och åberopar Guds löften. Keruber, serafer och änglar med oöverträffad styrka tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen – står där på hans högra sida, "andar i Guds tjänst, sända till att tjäna dem som skall få sin del av frälsningen". Heb 1:14.

Dessa budskapets änglar har nedtecknat en pålitlig förteckning över människobarnens ord och gärningar. Varje grym och orättfärdig handling mot Guds folk, allt det fått lida på grund av vad de onda makterna gjort mot det, är nedskrivet i himlen.

"Skulle då inte Gud låta sina utvalda få rätt, när de ropar till honom dag och natt? Skulle han låta dem vänta? Jag säger er: han skall snart nog låta dem få sin rätt." Luk 18:7.

"Ge inte upp er frimodighet. Den skall rikligen belönas. Uthållighet är vad ni behöver för att kunna göra Guds vilja och få vad han har lovat, ty: ännu en liten tid, sedan kommer han som skall komma, och han skall inte dröja." Heb 10:35-37. "Jordbrukaren ser fram mot att jorden skall ge sin dyrbara skörd och väntar tålmodigt på höstregn och vårregn. Ha tålamod ni också, och visa fasthet, ty Herrens ankomst är nära." Jak 5:7, 8.

Herrens tålamod är underbart. Rättfärdigheten väntar verkligen länge medan nåden vädjar till syndaren. Men "rättfärdighet och rätt är hans trons fäste". Ps 97:2. "Herren är tålmodig, men han är stor i kraft, och ingalunda låter han någon bli ostraffad. Herren har sin väg i storm och oväder, och molnen är dammet efter hans fötter." Nah 1:3.

Världen har blivit fräck i sin överträdelse av Guds lag. Den har trampat Guds auktoritet under fötterna på grund av hans stora tålamod. Genom förtryck och grymhet mot hans arv har de sporrat varandra och sagt: "Hur skulle Gud kunna veta det? Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste?" Ps 73:11. Men det finns en gräns de inte kan överskrida. Tidpunkten är nära då de har nått den fastställda punkten. De har redan kommit nära gränsen

för Guds tålamod och nåd. Herren kommer att ingripa för att försvara sin heder, rädda sitt folk och kväva den omfattande orättfärdigheten.

På Noas tid nonchalerades lagen till den grad att man nästan helt glömde bort Skaparen. Människans orättfärdighet gick så långt att Herren lät en flod komma över jorden som förgjorde alla onda människor.

Från tidsålder till tidsålder har Herren visat hur han verkar. När det har uppstått kriser har han uppenbarat sig och ingripit för att hindra Satan från att fullfölja sina planer. Han har ofta tillåtit nationer, familjer och enskilda personer att hamna i krislägen, så att de skulle lägga märke till hans ingripanden. På det sättet har han klart och tydligt visat att det finns en Gud i Israel som upprätthåller sin lag och försvarar sitt folk.

När vi nu ser att orättfärdigheten härskar överallt, ska vi veta att den sista stora krisen står för dörren. När det är ett nästan totalt trots mot Guds lag, när hans folk förtrycks och plågas av sina medmänniskor, då kommer Gud att ingripa.

Den stunden är nära när han ska säga: "Nåväl då, mitt folk, gå in i dina kamrar och stäng dörrarna om dig. Göm dig ett litet ögonblick, till dess att vreden har gått förbi. Ty se, Herren träder ut ur sin boning, för att hemsöka jordens inbyggare för deras missgärning, och jorden skall låta komma i dagen allt blod som där har blivit utgjutet, och skall inte längre dölja dem som där har blivit dräpta." Jes 26:20, 21. Människor som påstår sig vara kristna har nu möjlighet att bedra och förtrycka de fattiga. De kan råna änkor och faderlösa; de kan tillfredsställa sitt sataniska hat, eftersom de inte har kontroll över Guds folks samveten. Men allt detta kommer de att få stå till svars för inför Gud. "Domen blir obarmhärtig över den som inte har varit barmhärtig." Jak 2:13. Därför dröjer det inte länge förrän de ska stå inför Honom som dömer hela jorden och få avlägga räkenskap för den smärta de har orsakat kropp och själ hos dem som är hans arv. Nu kan de hänge sig åt falska anklagelser och håna dem som Gud valt att utföra hans verk. De kan sätta hans troende i fängelse och kedja dem, förvisa dem eller döda dem. Men de kommer att få stå till svars för varje sting av smärta och varje tår som fälls. Gud kommer att ge dubbelt igen för deras synder. Till sina nämndemän säger han, angående Babylon: "Hennes synder har tornat upp sig ända till himlen, och Gud har inte glömt det onda hon har gjort. Ge henne lika för lika, ge henne dubbelt igen för hennes gärningar. Häll upp dubbelt åt henne i den bägare där hon har blandat sin dryck." Upp 18:5, 6.

Ropen från människors lidande kommer att nå upp till Gud, oavsett om de kommer från Indien eller Afrika, Kina eller öarna i havet, från de miljoner förtryckta i de så kallade kristna länderna. Gud kommer att rena jorden från dess ruttna moral, inte genom ett vatten som på Noas tid, utan genom ett hav av eld som ingen mänsklig makt kan släcka.

"Då kommer en tid av nöd, vars like inte har funnits, allt ifrån den dag då människor blev till och ända till den tiden. Men på den tiden skall av ditt folk alla de bli frälsta, som finns skrivna i boken." Dan 12:1.

Kristus kommer att samla in sina barn från vindar, skjul, fängelsehålor, schavotter, från berg och öknar, från grottor och från havens djup. På jorden har de blivit utblottade, plågade och torterade. Miljoner har gått i graven, överösta med skam, eftersom de inte ville ge efter för Satans bedrägliga krav. Guds barn har blivit dömda som de mest avskyvärda brottslingar av människans domstolar. Men dagen närmar sig då Gud själv ska döma. Då kommer de jordiska domarna att upphävas. "Herren skall ta bort sitt folks vanära överallt på jorden." Jes 25:8. Var och en av dem kommer att få vita kläder. Upp 6:11. "Och man skall kalla dem 'det heliga folket', 'Herrens förlossade'." Jes 62:12.

Oavsett vilket kors de burit, vilka förluster de har lidit, vilka förföljelser de upplevt, till och med förlusten av det jordiska livet, kommer Guds barn att bli rikligen ersatta. "De skall se hans ansikte, och de skall bära hans namn på sin panna." Upp 22:4.

Kapitel 15. - Den mannen umgås med syndare

Rabbinerna blev förargade när de såg "tullindrivare och syndare" samla sig omkring Kristus. "Den mannen umgås med syndare," sade de, "och äter med dem." Luk 15:2.

Genom den anklagelsen antydde de att Kristus tyckte om att umgås med de syndfulla och avskyvärda, och att han var okänslig för deras synd. Rabbinerna var besvikna på Jesus. Hur kunde det komma sig att han, som gjorde anspråk på att ha en så hög karaktär, inte umgicks med dem och använde deras undervisningsmetoder? Varför gick han omkring så anspråkslöst och verkade bland alla samhällsklasser? Om han var en sann profet, sade de, skulle han vara i harmoni med dem, och han skulle behandla tullindrivare och syndare som de förtjänade. Dessa samhällets upprätthållare retade sig på att han, som de ständigt var i konfrontation med och vars rena levnadssätt skrämde och fördömde dem, visade en sådan sympati för dem som var utstötta ur samhället. De kunde inte godkänna hans metoder eftersom de såg sig själva som utbildade, förfinade och överlägset religiösa. Men Kristi exempel avslöjade deras självviskhet.

De retade sig också på att dessa människor, som bara visade förakt för rabbinerna och som aldrig besökte synagogan, flockade sig kring Jesus och spänt lyssnade på det han sade. Bara hans närvaro fick de skriftlärda och fariséerna att känna sig fördömda, och hur kunde det då komma sig att tullindrivare och syndare drogs till Jesus?

De visste inte att förklaringen låg i de anklagande orden de så hånfullt uttalat: "Den mannen umgås med syndare." De som kom till Jesus upplevde att de också kunde komma undan syndens fallgropar. Fariséerna hade inget annat till övers för dem än förakt och fördömanden, men Kristus tog emot dem som Guds barn. Visst var de utstötta ur Faderns hus, men Faderns hjärta hade inte glömt bort dem. Deras elände gjorde bara hans medlidande ännu större. Ju längre bort de vandrat ifrån honom desto starkare blev hans längtan och desto större blev offret för deras räddning.

Allt detta kunde Israels lärare ha känt till om de studerat skriftrullarna, som de så stolt upplevde att de var satta till att bevaka och uttolka. När David begått en dödssynd, skrev han: "Om jag far vilse, så uppsök din tjänare som ett förlorat får." Ps 119:176. Mika hade uppenbarat Guds kärlek för syndaren genom att säga: "Vem är en sådan Gud som du? – du som förlåter kvarlevan av din arvedel dess missgärning och förlåter den dess överträdelse, du som inte behåller vrede evinnerligen, ty du har lust till nåd." Mika 7:18.

Vid det här tillfället påminde inte Kristus sina åhörare om det som stod i Skriften utan vädjade till deras erfarenheter. På kullarna vid Jordan fanns det gott om bete för fåren, och i ravinerna och på de skogsklädda höjderna hade många bortsprungna får vandrat omkring. Sedan hade den omtänksamme herden letat upp dem och tagit dem med sig hem. Det fanns en hel del herdar bland dem som fanns omkring Jesus. Där fanns också män som hade investerat pengar i fåren och herdarna. Så alla som var där kunde förstå vad han menade:

"Om en man har hundra får och ett av dem kommer bort, lämnar han då inte de nittionio kvar i bergen och ger sig ut och letar efter det som är borta?" Matt 18:12.

Dessa själar som ni föraktar är Guds egendom, sade Jesus. Genom skapelsen och återlösningen är de hans, och i hans ögon har de ett högt värde. På samma sätt som herden, som älskar sina får och inte vilar så länge ett enda saknas, fast i en oändligt högre grad, älskar Gud var och en som är utstött. Människor kan förneka hans kärlek. De kan gå bort från honom och de kan välja en annan herre. Ändå tillhör de Gud och han längtar efter att få dem tillbaka. Han säger: "Liksom en herde letar tillsammans sin hjord, när hans får är spridda omkring honom, så skall också jag leta tillsammans mina får och rädda dem från alla de orter till vilka de förskingrades på en dag av moln och töcken." Hes 34:12.

I liknelsen går herden ut för att leta efter ett enda får – det lägsta antal som kan nämnas. Om det så bara hade varit för en enda förlorad själ skulle Kristus dött för den.

Ett får som kommer bort från flocken är den mest hjälplösa av alla varelser. Herden måste hitta det eftersom det inte kan hitta tillbaka själv. Likadant är det med den människa som vandrat bort från Gud. Hon är lika hjälplös som det vilsekomna fåret, och om inte gudomlig kärlek kommer till undsättning kan hon aldrig hitta tillbaka till Gud.

Den herde som upptäcker att ett av hans får fattas från flocken står inte bara där och ser på fåren som är i säkerhet och säger: "Jag har nittionio får kvar, och det är inte värt besväret att leta efter det som kommit bort. Kommer det tillbaka så ska jag öppna grinden till fållan och släppa in det". Nej, så fort ett får kommer bort fylls han av ängslan och oro och han räknar flocken gång på gång. När han övertygat sig om att ett saknas lägger han sig inte till vila utan lämnar de nittionio i fållan och ger sig av för att leta efter fåret som kommit bort. Ju mörkare och stormigare natten är, desto farligare blir vägen och desto ivrigare söker herden. Han anstränger sig till det yttersta för att hitta fåret.

Han känner lättnad när han på avstånd hör ett svagt jämmer. När han letar sig mot ljudet måste han, med risk för sitt liv, ta sig över de högsta klipporna och fram till själva avgrundens kant. Han letar och letar samtidigt som ljudet blir allt svagare, och han förstår att fåret håller på att dö. Han gör en sista kraftansträngning och den lönar sig, han hittar fåret. Trots att fåret orsakat honom så mycket besvär så grälar han inte på det eller driver det med piskan. Han leder det inte heller hem utan i sin glädje lyfter han upp det på sina axlar, och om det är skadat tar han det i sina armar och håller det mot sitt bröst för att ge det av sin värme. Med tacksamhet över att hans sökande inte var förgäves bär han fåret tillbaka till fållan.

Gud vare tack, han har inte visat oss en sorgsen och besviken herde som kommer hem utan fåret. Liknelsen handlar inte om nederlag utan om framgång och glädje i återupprättelsen. Detta är den gudomliga försäkran att inte ett enda får som kommit bort ur Guds hjord blir bortglömt, inte ett enda blir förbigånget. Var och en som går med på att bli återlöst kommer Kristus att rädda från lastbarhetens fallgrop och syndens törnbuske.

Du misströstande människa, fatta mod även om du har gjort någon synd. Säg inte till dig själv att Gud kanske förlåter dig dina överträdelser och tillåter dig att komma till honom. Gud har tagit första steget. Han gick ut för att leta efter dig medan du gjorde uppror mot honom. Med herdens ömma hjärta lämnade han de nittionio och gav sig av ut i vildmarken för att leta rätt på det som kommit bort. Kärleksfullt omfamnar han den människa som är skadad och som håller på att gå under, och i glädje bär han den med sig hem till fållan, till säkerheten.

Judarna undervisade att innan man kunde ta emot Guds kärlek måste man göra bättring. Enligt deras sätt att se var bättring det sätt genom vilket människan kunde förtjäna att komma till himlen. Och det var på grund av denna uppfattning som fariséerna med förvåning och ilska sade: "Den mannen umgås med syndare." Luk 15:11. Enligt deras uppfattning fick ingen närma sig honom som inte gjort bättring. Men i liknelsen om det förlorade fåret förklarar Kristus att räddningen inte kommer av att vi letar efter Gud, utan att Gud letar efter oss. Det finns "ingen som förstår, ingen som söker Gud. Alla har vikit av". Rom 3:11, 12. Vi gör inte bättring för att få Gud att älska oss, utan han uppenbarar sin kärlek för att vi ska göra bättring.

När det bortkomna fåret kommit hem igen, uttrycker herden sin tacksamhet i melodiska glädjesånger. Han ropar på sina vänner och grannar och säger till dem: "Gläd er med mig, jag har hittat fåret som var förlorat." Luk 15:6. När den store Fåraherden hittar vandraren, förenas hela himlen i tacksägelse och glädje.

"På samma sätt blir det blir det större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvända sig." Luk 15:7. Ni fariseer tror att ni är himlens älsklingar, och känner er säkra i er rättfärdighet, sade Kristus. Men det ska ni veta att om ni inte behöver göra bättring, så är mitt budskap inte till er. Dessa arma själar, som verkligen upplever sin fattigdom och syndfullhet, är precis de som jag har kommit för att rädda. Himlens änglar intresserar sig för de förlorade som ni föraktar. Ni klagar och hånler när dessa människor kommer till mig. Men det ska ni veta: i himlen gläder sig änglarna och segersånger hörs överallt.

Det fanns ett ordspråk bland rabbinerna som sade att det var glädje i himlen när någon som syndade mot Gud blev förgjord, men Jesu undervisning sade att Gud inte fann något behag i förgörelse. Det som himlen fröjdar sig över är återupprättandet av Guds avbild i de människor han skapat.

När en människa som har vandrat långt i synd vill vända tillbaka till Gud, kommer hon att stöta på kritik och misstro. Så finns det de som tvivlar på att bättringen är äkta eller också viskar de sinsemellan: "Hon är osäker, jag tror inte att hon klarar av det." Dessa människor arbetar inte för Gud utan de tjänar Satan, som är brödernas åklagare. Genom sin kritik hoppas den Onde att kunna göra den människan missmodig och driva henne längre bort från Gud, bort från det enda hoppet. Låt den som gör bättring få möjlighet att begrunda glädjen i

himlen över att den förlorade kommit tillbaka. Låt henne vila i Guds kärlek och under inga omständigheter känna sig modfälld av hån och misstro från fariséerna.

Rabbinerna förstod att liknelsen Kristus berättade handlade om tullindrivare och syndare, men den hade också en betydligt mer omfattande betydelse. I det förlorade fåret pekar Kristus inte bara på den enskilde syndaren, utan på den enda värld som avfallit och som synden ödelagt. Denna värld är inget annat än en atom i Guds oändliga herravälde, ändå är denna lilla fallna värld – det enda förlorade fåret – mer värd i hans ögon än de nittionio som inte kommit bort från flocken. Kristus, himlens älskade ledare, steg ner från sin höga ställning. Han lade åt sidan den härlighet han hade hos Fadern för att rädda en förlorad värld. Detta var orsaken till att han lämnade den syndfria världen, de nittionio som älskade honom, och kom till denna värld, för att bli" sargad för våra överträdelser" och" slagen för våra missgärningars skull". Jes 53:5. I sin Son gav Gud sig själv så att han skulle kunna glädja sig över det förlorade fåret som kommit tillbaka.

"Vilken kärlek har inte Fadern skänkt oss när vi får heta Guds barn." 1 Joh 3:1. Kristus säger: "Liksom du har sänt mig till världen, har jag sänt dem till världen." Joh 17:18. "Vad som ännu fattas i Kristi lidanden... för hans kropp, som är kyrkan." Koll 1:24. Alla som Kristus har räddat kallar han till att arbeta i hans namn för att rädda de förlorade. Detta brydde sig Israel inte om. Hur är det med den saken bland dem som påstår sig vara Kristi efterföljare i dag? Hur många av dem som vandrat bort har du, käre läsare, sökt upp och lett tillbaka till fållan? Vet du om att när du vänder dig bort från dem som verkar hopplösa och inte särskilt attraktiva, så nonchalerar du dem som Kristus söker? Du kanske vänder dig ifrån dem just som de behöver ditt medlidande som mest. I varje grupp som samlats till bön finns det själar som längtar efter frid och ro. Det kan verka som om de lever ett bekymmerslöst liv, men de är inte okänsliga för den helige Andes påverkan, och många av dem kan vinnas för Kristus.

Om man inte ser till att det bortkomna fåret kommer tillbaka till fållan kommer det att gå under. Många själar går under helt enkelt av den anledningen att ingen räcker ut en hjälpande hand för att rädda dem. Dessa felande kan verka hårda och oansvariga, men om de fått samma möjligheter som andra skulle de kanske ha visat större värdighet och deras förmågor skulle kunna ha använts i Guds verk. Änglarna gråter medan människornas ögon är torra och deras hjärtan inte visar någon barmhärtighet.

O, denna brist på djupt medlidande för dem som är frestade och som felar! O, om vi hade mer av Kristi Ande och mindre, mycket mindre självviskhet!

Fariséerna förstod att Kristus berättade liknelsen för att tillrättavisa dem. I stället för att acceptera deras kritik av hans arbete hade Kristus tillrättavisat dem för deras hänsynslöshet mot tullindrivare och syndare. Han hade inte gjort det öppet. Då skulle de ha stängt sina hjärtan för honom. I stället pekade han på deras försummelser och vilka anspråk Gud hade på dem. Israels ledare skulle ha gjort en herdes verk om de varit sanna herdar. De skulle ha tillkännagivit Kristi nåd och kärlek och samarbetat med honom i hans verk. Genom att vägra

göra detta hade de visat att deras påståenden om sin egen fromhet var falska. Visserligen fanns det många som motsatte sig Kristi tillrättavisning, men det fanns människor som blev övertygade av hans ord. Efter Kristi himmelsfärd kom den helige Ande över dem, och de förenade sig med lärjungarna i det arbete som framställdes i liknelsen om det förlorade fåret.

Efter att ha berättat liknelsen om det förlorade fåret berättade Kristus en till: "Om en kvinna har tio silvermynt och tappar bort ett av dem, tänder hon då inte en lampa och sopar hela huset och letar överallt tills hon hittar det?" Luk 15:8.

I Österlandet bestod de fattigas hus oftast av ett enda rum, vanligtvis mörkt och utan fönster. Man sopade inte så ofta, så om man tappade ett mynt på golvet så täcktes det snabbt av damm och smuts. För att över huvud taget kunna hitta myntet måste man tända ett ljus även under dagen och dessutom sopa ordentligt.

Kvinnans hemgift bestod oftast av mynt, och hon bevarade dem som sina käraste ägodelar för att sedan ge dem till sina döttrar. Det ansågs som en katastrof om ett av dem kom bort, och när man sedan hittade det var det orsak till glädje som till och med grannkvinnorna delade.

"Och när hon har hittat det," sade Kristus, "samlar hon väninnor och grannkvinnor och säger: Gläd er med mig, jag har hittat myntet som jag hade förlorat. På samma sätt, säger jag er, gläder sig Guds änglar över en enda syndare som omvänder sig." Luk 15:9, 10.

Båda dessa liknelser berättar om hur något som gått förlorat och som genom ihärdigt sökande kommer tillrätta igen är orsak till stor glädje. Men liknelserna illustrerar två olika grupper. Fåret som kommit bort vet att det har kommit bort. Det har lämnat herden och flocken och kan inte klara sig självt. Det är en bild på dem som förstår att de kommit bort från Gud. De befinner sig i ett moln av förvirring och förödmjukelse, och de är utsatta för svåra frestelser. Det förlorade myntet är en bild på dem som är förlorade i överträdelser och synd, men de vet inte om sin egen situation. De har blivit främlingar för Gud, men det vet de inte. Deras själar svävar i livsfara, men de är omedvetna om det och de bryr sig inte heller om det. I denna liknelse undervisar Kristus att Gud älskar även dem som är likgiltiga för de anspråk Gud ställer. De måste sökas upp för att om möjligt få dem tillbaka till Gud.

Fåret vandrade bort från flocken och gick vilse i vildmarken eller på bergen. Myntet tappades bort inomhus. Trots att det låg alldeles nära kunde man inte hitta det utan att söka noggrant.

Hela familjer kan ta undervisning av denna liknelse. I familjen råder det ofta en stor ansvarslöshet angående medlemmarnas själar. Bland dessa kan det finnas någon som står främmande inför Gud, men i familjegemenskapen känner man ingen oro för risken att en av Guds anförtrodda gåvor kommer bort.

Trots att silvermyntet ligger i dammet består det ändå av silver. Ägaren letar efter det för att det är värdefullt. I Guds ögon är varje själ värdefull, oavsett hur djupt i synd den sjunkit. Lik som myntet bär bilden av den regerande makten bär också människan Guds bild och

signatur. Trots att hans signatur numera är fördärvad och svår att se finns det fortfarande spår av den i varje människor. Gud vill återvinna den människan och åter ställa sin bild, sin rättfärdighet och helighet i den.

Kvinnan i liknelsen söker ivrigt efter myntet. Hon tänder ljuset och sopar rent i huset och flyttar undan allt som står i vägen för henne. Trots att det bara är ett enda mynt som fattas, ger hon inte upp förrän hon hittat det. Detta gäller även inom familjen. Om en medlem är förlorad för Gud ska alla till buds stående medel användas för att få honom tillbaka. Resten av familjen borde också göra en ivrig, omsorgsfull självrannsakan. Även det dagliga livet bör undersökas för att undersöka om man behandlat någon på ett sådant sätt att han blivit ännu mer obotfärdig.

Om det finns ett barn i familjen som är omedvetet om sin syndfullhet, får föräldrarna inte ge sig till ro. Tänd ett ljus genom att söka i Guds Ord, och i ljuset av Ordet tar ni noggrant reda på vad i hemmet som är orsak till att barnet kommit på avvägar. Föräldrarna måste söka i sina egna hjärtan, undersöka sina vanor och gärningar. Vi kommer att få stå till svars inför Herren för hur vi har behandlat hans egendom - barnen är ju hans arv.

Det finns föräldrar som längtar efter att få arbeta på missionsfält i fjärran länder. Det finns många som utför kristet arbete utanför hemmet samtidigt som deras egna barn är främmande för Frälsaren och hans kärlek. När det gäller att vinna sina egna barn för Kristus förlitar sig många föräldrar sig till barngruppsledaren. De nonchalerar det ansvar Gud gett dem genom att handla så. Det viktigaste arbete man kan göra för Gud är att ge sina barn en kristen undervisning och fostran.

Det är en uppgift som fordrar tålamod. Det handlar om en ansträngning som varar hela livet. Genom att inte ta det ansvaret på allvar visar vi att vi är otrogna tjänare, och Gud kommer inte att acceptera några ursäkter för sådan likgiltighet.

Men de som nu gjort sig skyldiga till denna likgiltighet ska inte misströsta. Kvinnan som tappade bort myntet letade tills hon hittade det. I kärlek, tro och bön kan föräldrarna verka i sin familj, tills de med glädje kan komma till Gud och säga: "Se, jag och barnen som Herren har gett mig." Jes 8:18.

Det är så här sant missionsarbete i hemmet ska gå till. Det är till hjälp för den som utför arbetet likaväl som för den som är målet för arbetet. Det är genom ett trofast arbete inom familjen som vi blir lämpliga att ta hand om medlemmarna i Herrens familj. Om vi är lojala mot Kristus kommer vi att få leva tillsammans med den i evighet. Vi ska visa samma intresse för våra syskon i Kristus som för våra egna familjer.

Det är Guds plan att allt detta ska göra oss lämpliga att arbeta med ännu fler människor. Samtidigt som vår medkänsla blir mer omfattande, kommer vi att upptäcka att det finns arbete att utföra överallt. Guds mänskliga familj omfattar hela jorden, och därför får ingen av dess medlemmar behandlas med likgiltighet.

Oavsett var vi befinner oss finns det alltid ett silvermynt som väntar på att bli upphittat. Letar vi efter det? Varenda dag träffar vi människor som inte har något intresse i religiösa ting. Vi samtalar med 'dem, vi besöker dem, men visar vi något intresse för deras andliga välfärd? Framställer vi Kristus för dem som en syndaförlåtande Frälsare? Är våra hjärtan så uppvärmda av Kristi kärlek att vi längtar efter att berätta om den för andra? Om vi inte gör det, hur ska vi kunna se dem i ögonen - dessa som är förlorade, för evigt förlorade - när vi står tillsammans med dem framför Guds tron?

Vem kan uppskatta en människas värde? Om du vill veta hur mycket hon är värd ska du gå till Getsemane, sitta där och vaka tillsammans med Kristus i timmar av ångest, när han svettades stora droppar som var som blod. Se upp på Frälsaren uppe på korset. Lyssna till det förtvivlade ropet; "Min Gud, min Gud, varför har du övergett mig?" Mark 15,:34. Se på hans sårade huvud, hans uppskurna sida och de fördärvade fötterna. Kom ihåg att Kristus satte allt på spel. Hela himlen var i fara för att vi skulle återlösas. När vi står där framför korset ska vi komma ihåg att Kristus skulle ha offrat sitt liv om det så bara gällde en enda syndare. Nu kanske du bättre kan förstå hur mycket en människa är värd.

Om du är förenad med Kristus kommer du att värdera varje människa som han gjorde. Du kommer att känna samma djupa kärlek för andra som Kristus känner för dig. Då kommer du att kunna vinna dem i stället för att du avvisar dem som Kristus dog för. Om Kristus inte personligen ansträngt sig, skulle inte en enda människa någonsin ha kunnat komma tillbaka till Gud.

Det är bara genom personliga ansträngningar som vi kan rädda människor. Du kommer inte att kunna vara likgiltig när du ser på dem som är på väg mot döden. Ju större synd och ju djupare de sjunkit i elände, desto ivrigare och ömmare kommer du att anstränga dig för deras räddning. Du kommer att inse behovet hos dem som lider, som har syndat mot Gud och som är tyngda av skuldbördor. Ditt hjärta kommer att brinna av medkänsla för dem, och du kommer att sträcka ut en hjälpande hand. Du kommer att föra dem till Kristus i dina trosarmar och din kärlek. Du kommer att vaka över dem, du kommer att uppmuntra dem. Den medkänsla och tillit du visar dem gör det svårt för dem att falla, och på det sättet hjälper du dem att stå stadigt.

Himlens änglar är beredda att samarbeta i det arbetet. De som letar efter de förlorade har tillgång till alla resurser som finns i himlen. Änglarna kommer att hjälpa dig att nå de mest ansvarslösa och hårdhjärtade, och när en av dem har förts tillbaka till Gud gläder sig hela himlen. Serafer och keruber spelar på sina gyllene harpor. De sjunger lovsånger till Gud och Lammet för deras nåd och kärlek mot människobarnen.

Kapitel 16. - Förlorad och återfunnen

Liknelserna om det förlorade fåret, det förlorade myntet och den förlorade sonen ger en klar bild av Guds barmhärtiga kärlek till dem som avlägsnat sig från honom. Därför lämnar han dem inte i deras elände. Han har en gränslöst öm barmhärtighet mot dem som den listige fienden utsätter för frestelser.

Liknelsen om den förlorade sonen handlar om hur Herren behandlar dem som en gång har känt Faderns kärlek, men som har tillåtit Frestaren att fånga dem och ställa dem under hans vilja.

"En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett främmande land." Luk 15:11-13.

Den yngste sonen hade tröttnat på alla restriktioner hemma hos sin far. Han upplevde att hans frihet var alldeles för begränsad. Han hade helt misstolkat sin fars kärlek och omsorg om honom och bestämde sig för att följa rättesnöret för sina egna böjelser.

Den unge sonen upplevde inte att han hade några plikter mot sin far och visade därför ingen tacksamhet. Ändå krävde han de rättigheter han som son hade till sin fars egendom. Den del av arvet som skulle tillkomma honom ville han ha med det samma. Han ville ägna sig åt tillfällig njutning och brydde sig inte alls om framtiden.

När han hade fått sin del av arvet gav han sig av från sitt föräldrahem till "ett främmande land". Luk 15:13. När han nu hade mycket pengar och den frihet han önskade, smickrade han sig med att han nått det mål han så hett hade längtat efter. Det fanns ingen som sade till honom: Gör inte det för det kommer att skada dig, eller: Gör så här, för det är det rätta. Onda vänner hjälpte honom att kasta sig ännu djupare in i synden, och" där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar". Luk 15:13.

Bibeln berättar om att personer som "ville gälla för visa', "blev dårar," Rom 1:22, och det är vad liknelsen om den unge mannen handlar om. Hela den förmögenhet han så självisk hade krävt av sin far slösade han bort på prostituerade. Sin ungdom slösade han bort till ingen nytta. Allt det värdefulla i livet, styrka och intelligens, ungdomens ljusa framtidsdrömmar och den andliga världens ideal, blev ödelagt i lustans eld.

Så utbryter en stor svältkatastrof i landet. Han blir utblottad och slår sig samman med en man som bor på landsbygden, och där får han till uppgift att vakta svinen. Detta var det mest simpla och förnedrande arbete som en jude kunde tänka sig. Den unge mannen hade skrutit om sin frihet och nu sitter han själv som en slav. Han har hamnat i det värsta slaveri, han har fastnat "i sin egen synds snaror". Ords 5:22. Allt det glitter och den glans som han lockades av är borta, och det enda han känner är tyngden av sina bojor. Med inget annat sällskap än svinen sitter han där i ödemarken i ett svältdrabbat land, där han till och med är frestad att

äta av svinmaten. Han får ingen hjälp av dem som åt och drack på hans bekostnad då han fortfarande var välbeställd. Vart har hans lössläppta passionerade glädje tagit vägen? Genom att döva sitt samvete och förlama sitt känsloliv trodde han att han var lycklig. Men nu när han sitter där utan pengar, utsvulten och med krossad stolthet, med sin moraliska kraft försvagad, med svag och opålitlig vilja och alla ädla känslor till synes döda, är han den eländigaste av människor.

Vilken bild på en syndares tillstånd! Trots att syndaren är omsluten av Guds kärleksfulla välsignelser så är hans största önskan att komma bort från Gud, eftersom han har böjelsen att tillfredsställa sig själv och ägna sig åt syndiga njutningar. Den förlorade sonen är likadan. Han kräver det goda av Gud som han anser sig ha rätt till. Han ser det som en självklarhet och visar ingen tacksamhet och inte heller någon kärleksfull hjälpsamhet. På samma sätt som Kain gick bort från Herrens ansikte för att hitta någonstans att bo, gav sig den förlorade sonen av till ett "främmande land". Det är på det sättet syndare försöker hitta lycka genom att förakta Gud. Rom 1 :28.

Oavsett vad det ger sken av så är ett självcentrerat liv helt bortkastat. Vem som än försöker leva ett liv utan Gud slarvar bort allt av värde. Han slösar bort sina bästa år, ödelägger både kropp och själ och kastar bort allt som har evighetsvärde. Den som skiljer sig från Gud för att följa sin egen vilja är slav under Mammon. Gud skapade människan värdig att umgås med änglar, men hon har vanärat sig själv genom att tjäna det som är lågt och djuriskt. Det är självviskhetens slut.

Om du har valt ett sådant liv ska du veta att du inte lägger ned pengar på bröd och du arbetar för sådant som inte ger någon tillfredsställelse. Det kommer en tidpunkt i ditt liv då du inser hur du förnedrat dig själv. Långt där borta, ensam i ett främmande land, upplever du ditt elände och ropar i vånda: "Jag arma människa, vem skall befria mig från denna dödens kropp?" Rom 7:24. Det är ett konstaterande aven universell sanning som finns i profetens ord: "Förbannad är den man som förtröstar på människor och sätter kött till arm åt sig och med sitt hjärta viker av från Herren. Han skall bli som en torr buske på hedmarken och skall inte få se något gott komma, utan skall bo på förbrända platser i öknen, i ett land med salthedar, där ingen bor." Jer 17:5, 6. Gud "låter sin sol gå upp över onda och goda och låter det regna över rättfärdiga och orättfärdiga". Matt 5:45. Men människan har möjlighet att själv hålla sig gömd för både sol och regn. Medan rättfärdighetens sol skiner och nådens skurar flödar fritt över alla, så kan vi skilja oss från Gud och "bo på förbrända platser i öknen".

Guds kärlek ömmar fortfarande för den som valt att gå bort ifrån honom, och då sätter han sitt inflytande i verksamhet för att förmå honom att komma tillbaka till Fadershuset. Den förlorade sonen satt där i sitt elände och "kom till besinning". Satans förförande makt över honom var bruten. Han upptäckte att hans lidande var ett resultat av hans egen dumhet, och han sade: "Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far." Luk 15:17. Trots sitt ömkliga tillstånd fann han hopp i övertygelsen om sin faders kärlek, och det var den kärleken som drog honom hemåt. Det är

alltså övertygelsen om Guds kärlek som tvingar syndaren tillbaka till Gud. "Hans godhet vill föra dig till omvändelse." Rom 2:4. Den gudomliga nådens och medlidandets kärlek är som en gyllene kedja som omsluter varje själ som befinner sig i fara. Herren säger: "Med evig kärlek har jag älskat dig, därför låter jag min nåd förbli över dig." Jer 31 :3.

Sonen bestämmer sig för att erkänna sin skuld. Han ska gå tillbaka till sin far och säga: "Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son." Luk 15: 18, 19. Men så lägger han till och visar på det sättet hur inskränkt hans uppfattning om sin faders kärlek är: "Låt mig få gå som en av dina daglönare." Luk 15:19.

Den unge mannen ger sig av från svinen och ärtskidorna och går hemåt. Darrande av hunger och svaghet släpar han sig fram. Han har inget att dra över sina trasiga kläder, men stoltheten har kuvats av allt elände. Han skyndar sig hem för att be om en tjänares plats där han en gång var barn i huset.

Den glade och tanklöse ynglingen hade inte haft en aning om vilken sorg och smärta han orsakat sin far då han lämnade hemmet. Han ägnade inte många tankar åt den skugga som fallit över hemmet då han roade sig med sina vilda vänner. Och nu, när han går hemåt med trötta och smärtsamma steg, känner han inte till att det är någon som väntar på att han ska komma tillbaka. "Redan på långt håll fick fadern syn på honom." Luk 15:20. Kärleken är synnerligen skarpsynt. Inte ens det förfall som synden har orsakat honom genom åren kan hindra fadern från att se honom. "Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade honom" länge och innerligt. Luk 15:20. Fadern tillät inga föraktfulla blickar som kunde håna sonen på grund av dennes elände och trasiga kläder. Han tar av sig sin egen fina mantel och lägger den om den utmärglade sonen. "Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son," snyftar han fram. Fadern håller honom tätt intill sig och tar honom med sig hem. Han får ingen möjlighet att be om en tjänares plats. Han är son i huset, och han ska äras med det bästa huset förmår. Det är honom som tjänarna ska betjäna och respektera.

Fadern sade till tjänarna: "Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest." Luk 15:22, 23.

När han var ung och otålig upplevde han sin far som sträng och hård. Tänk vilken skillnad det var på hans uppfattning nu! Det är likadant med dem som är förförda av Satan, de ser Gud som hård och krävande. De anser att han vaktar på dem för att kunna kritisera och döma, att han inte vill ta emot och hjälpa syndaren så länge det finns en anledning att inte göra det. De upplever att hans lag hindrar människan från att bli lycklig, ett tungt ok som de vill bli av med. Men den som fått sina ögon öppnade av Kristi kärlek ser Gud som den som är full av medlidande. Man upplever honom inte som en tyrannisk och obarmhärtig varelse, utan som en far som längtar efter att få lägga armarna om sin ångerfulle son. Syndaren kommer att säga med psalmisten: "Som en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som fruktar honom." Ps 103:3.

I liknelsen finns ingen atmosfär av hån eller förakt mot den förlorade sonen på grund av det onda han gjort. Sonen upplever att det förgångna är förlåtet och glömt, utraderat för alltid. Och det är vad Gud säger till syndaren: "Jag utplånar dina överträdelser som ett moln och dina synder som en sky." Jes 44:22. "Jag skall förlåta deras missgärning, och deras synd skall jag inte mer komma ihåg." Jer 31:34. "Må den ogudaktige överge sin väg och den orättfärdige sina tankar och vända om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall skänka mycken förlåtelse." Jes 55:7. "I de dagarna och på den tiden, säger Herren, skall man söka efter Israels missgärning, och den skall inte mer vara till." Jer 50:20.

Tänk vilken försäkran, att Gud är villig att ta emot den ångerfulle syndaren! Du läsare, har du valt din egen väg? Har du vandrat långt bort från Gud? Har du försökt njuta av den förbjudna frukten, bara för att upptäcka att den förvandlats till aska på dina läppar? Och nu när du har slösat bort allt du ägde, dina framtidsplaner är omintetgjorda, allt du hoppats på är borta, sitter du där ensam och övergiven? Nu kommer rösten till dig, den som så länge har talat till ditt hjärta, men som du inte har lyssnat till, den kommer klar och tydlig, "Stå upp och gå er väg! Här skall ni inte ha någon vilostad, för er orenhets skull, som drar i fördärv, ja, i gruvligt fördärv." Mika 2: l O. Gå tillbaka till din Faders hus. Han bjuder in dig genom att säga: "Vänd om till mig, ty jag frälser dig." Jes 44:22.

Lyssna inte till fiendens uppmaning om att du ska hålla dig borta från Kristus tills du gjort dig själv bättre, tills du är god nog att få komma till Gud. Om du väntar tills dess, kommer du aldrig dit. När Satan pekar på dina fläckade kläder ska du upprepa Jesu löfte: "Den som kommer till mig skall jag inte visa bort." Joh 6:37. Tala om för fienden att Jesu Kristi blod renar från all synd. Gör Davids bön till din egen: "Rena mig med isop, så att jag blir ren, två mig, så att jag blir vitare än snö." Ps 51:9.

Res dig upp och gå till din Fader. Han möter dig medan du fortfarande är långt borta. Om du så bara tar ett enda steg i ånger mot honom, skyndar han sig för att slå sina oändligt kärleksfulla armar om dig. Han är lyhörd för ropet från den förkrossade själen. Han upptäcker hjärtats första tafatta ansträngning att nå honom. En bön kan vara aldrig så famlande, en tår kan fällas i hemlighet, en uppriktig längtan efter Gud kan vara aldrig så svag så kommer Guds Ande och möter den. Ja, redan innan ett enda ord i bönen är uttalat eller hjärtats längtan blivit känd, går nåden ut från Kristus för att verka på människans själ.

(162)Din himmelske Fader vill ta av dig kläderna som är befläckade av synd. I Sakarja kan vi läsa en underbar profetisk liknelse om översteprästen Josua, som står klädd i fläckiga kläder framför Herrens ängel och representerar syndaren. Då säger Herren följande: "Ta av honom de orena kläderna. Och till honom själv sade han: Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu klä dig i högtidskläder... Och de satte en ren bindel på hans huvud och klädde på honom andra kläder." Sak 3:4,5. Gud vill också klä dig i "frälsningens klädnad", och täcka dig med "rättfärdighetens mantel". Jes 61:10. "Vill ni då ligga stilla inom era inhägnader? Duvans vingar är höljda i silver, och hennes fjärdar skimrar av guld." Ps 68:14.

"I vinsalen har han fört mig in, och kärleken är hans baner över mig." Höga V 2:4. "Om du vandrar på mina vägar," säger han, så "skall [jag] låta dig ha din gång bland dessa som här gör tjänst." Sak 3:7.

"Som en brudgum fröjdar sig över sin brud, så skall din Gud fröjda sig över dig." Jes 62:5. "Han gläder sig över dig med lust, han tiger stilla i sin kärlek, han fröjdas över dig med jubel." Sef 3: 17. Och himlen och jorden ska förena sig i Faderns glädjesång: "Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen." Luk 15:24.

Det finns ,alltså inget missljud i Frälsarens liknelse som stör harmonin i glädjescenen. Men så lyfter Kristus fram ytterligare en ingrediens. När den förlorade sonen kom hem, var den äldre sonen "ute på fälten. När han på vägen hem närmade sig huset, hörde han musik och dans. Han kallade på en av tjänarna och frågade vad som stod på. Tjänaren svarade: 'Din bror har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven därför att han har fått tillbaka honom välbehållen.' Då blev han arg och ville inte gå in." Luk 15:25-28. Den här äldre brodern hade inte delat faderns oro och inte tittat efter brodern som var förlorad. Därför upplevde han inte samma glädje som fadern då vandraren återvände. Ljuden av jubel och munterhet väckte ingen glädje i hans hjärta. Han frågar en tjänare vad orsaken är till festligheterna, och svaret fyller honom med avund. Han vill inte ens gå in och välkomna sin förlorade bror. Den förmån som den förlorade sonen får ser han som en förolämpning mot sig själv.

När fadern kommer ut för att tala honom till rätta, visar sig hans stolthet och onda natur. Han påpekar att hans liv i faderns hus har varit fullt av oavlönade tjänster och framställer detta i bjärt kontrast mot de förmåner som fadern visar sonen som justkommit tillbaka. Han gör det också klart för var och en att hans tjänster mer har liknat en tjänares än en sons. När han egentligen skulle ha känt glädje över att få vara tillsammans med sin far, hade hans tankar i stället ägnat sig åt de fördelar han bordehaft av sitt försiktiga liv. Det han säger avslöjar att det är orsaken till att han avstått från syndens nöjen. Om nu brodern ska få av faderns gåvor, upplever den äldre brodern att han själv är orättvist behandlad. Han missunnar brodern de fördelar denne får. Han visar klart och tydligt att om han varit i faderns ställe, skulle han inte ha tagit emot den förlorade. Han erkänner honom inte ens som sin bror, utan kallar honom kallt för" din son".

Trots detta behandlar fadern honom milt. "Mitt barn," säger han, "du är alltid hos mig, och allt mitt är ditt." Luk 15:31. Har inte du under alla dessa år, då din bror har kastat bort sin tid, haft förmånen att få vara hos mig?

Allt som kunde göra hans barn lyckliga fick de till skänks. Sonen behövde inte be om att få gåvor eller lön. "Allt mitt är ditt." Du behöver bara tro på min kärlek, och ta emot den gåva som du får till skänks.

Den ene sonen hade en tid hållit sig borta från hemmet, utan att bry sig om sin faders kärlek. Men nu hade han kommit tillbaka och strömmen av glädje sveper bort alla störande tankar. "Din bror var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen." Luk 15:32.

Lade den äldre brodern märke till sitt eget elaka och otacksamma sinnelag? Förstod han att trots att brodern burit sig illa åt så var han fortfarande hans bror? Kom den äldre brodern bort från sin avund och sitt hårdhjärtade sinnelag? Jesus säger ingenting om det. Liknelsen var ju aktuell och det var de som hörde den som fick bestämma hur den skulle sluta.

Den äldre sonen representerade de obotfärdiga människorna på Kristi tid och fariséerna i varje tidsålder vilka såg med förakt på dem som de ansåg vara tullindrivare och syndare. Eftersom de själva inte hade hängett sig åt ett lastbart liv var de fyllda av självrättfärdighet. Kristus mötte dessa övermodiga män på deras egen mark. På samma sätt som den äldre sonen i liknelsen hade de fått speciella förmåner från Gud. De gjorde anspråk på att vara söner i Guds hus men hade en anställds sinnelag. Det var inte kärleken som drev dem att verka, utan hoppet om belöning. I deras ögon var Gud en krävande arbetsgivare. De såg att Kristus inbjöd tullindrivare och syndare att fritt ta emot nåden - den gåva som rabbinerna hoppades få genom arbete och botgöring - och blev på det sättet förolämpade. Den förlorade sonens återkomst, som fyllde faderns hjärta med glädje, eggade dem bara till avund.

Faderns tillrättavisning av den äldre sonen i liknelsen var himlens vädjan till fariséerna. "Allt mitt är ditt" - inte som en lön utan som en gåva. Precis som den förlorade sonen kan du bara få den som en oförtjänt gåva tack vare Faderns kärlek.

Självrättfärdighet leder inte bara till att man ger Gud dåligt anséende, utan gör dem också kallsinniga och kritiska mot sina bröder. r sin självviskhet och avund stod den äldre brodern och vaktade på sin bror för att kritisera allt han gjorde och anklaga honom för det allra minsta felsteg. Han skulle upptäcka minsta fel och peka på det värsta i varje situation. På det sättet försökte han rättfärdiga sitt eget oförsonliga sinnelag. I dag är det många som gör likadant. Medan själen för första gången kämpar mot frestelsens flod står de bredvid, envisa, hårdnackade, klagande och anklagande. De kan hävda att de är Guds barn, men de visar Satans sinnelag. Genom sin attityd mot sina bröder har dessa anklagare dragit sig undan så att Guds ljus inte når dem.

Många ställer jämt frågan: "Med vad skall jag träda fram inför Herren, och med vad skall jag böja mig ned inför Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Har Herren behag till vädurar i tusental, till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ? Nej, vad gott är har han kungjort för dig, o människa. Ty vad annat begär väl Herren av dig, än att du gör vad rätt är och bemödar dig om kärlek och vandrar i ödmjukhet inför din Gud?" Mika 6:6-8.

Detta är den tjänst som Gud finner behag i: "Nej, detta är den fasta som jag vill ha: att ni lossar orättfärdiga bojor och löser okets band, att ni ger de förtryckta fria och krossar sönder alla ok... och ej drar dig undan för den som är ditt kött och blod." Jes 58:6, 7. När du ser på dig själv som en syndare som enbart är räddad av Guds kärlek kommer du att ha en innerlig medömkan med andra som lider i synd. Du kommer aldrig mer att bemöta elände och ånger med avund och kritik. När självviskhetens is har fått smälta från ditt hjärta kommer du att

vara i harmoni med Gud och tillsammans med honom glädja dig över de förlorades frälsning.

Du gör anspråk på att vara ett Guds barn, men om detta anspråk ska vara äkta så är det" din bror" som var" död och lever igen, som var förlorad men är återfunnen". Luk 15:30. Han är bunden vid dig med de starkaste band, eftersom Gud ser honom som en son. Förnekar du din samhörighet med honom, visar du att du bara är en anställd, inte ett barn i Guds familj.

Även om du inte vill vara med och lyckönska de förlorade fortsätter glädjen, den återupprättade kommer att ha sin plats bredvid Fadern och hans verk. Den som har fått mycket förlåtet älskar också mycket. Men utan det kommer du att befinna dig i mörker. "Men den som inte älskar känner inte Gud, eftersom Gud är kärlek.:' 1 Joh 4:8.

Kapitel 17. - Låt det stå kvar ett år till

I de varningar som fanns i Kristi undervisning fanns också erbjudandet om nåd: "Ty Gud sände inte sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom." Joh 1: 17. I liknelsen om fikonträdet: som inte bar någon frukt kan vi se hut Kristi nåd står i förhållande till Guds rättvisa och dom.

Kristus hade varnat folket för att Guds rike var nära, och han hade i skarpa ordalag tillrättavisat deras okunnighet och likgiltighet. De tecken på himlen som förutsade vädret kunde de tyda utan problem, men tidens tecken, som så klart och tydligt pekade på hans uppgift, kunde de inte förstå.

Människorna på den tiden var likadana som de är i dag. De ansåg sig självskrivna för himlen och att tillrättavisningarna gällde andra. Åhörarna berättade för Jesus om en händelse som hade förorsakat en stor uppståndelse. Pontius Pilatus, som var ståthållare, hade vidtagit åtgärder som hade väckt anstöt bland folket. Det hade blivit uppståndelse i Jerusalem, och Pilatus hade försökt att slå ner oron med våld. Vid ett tillfälle hade soldaterna kommit in på tempelgården och huggit ner galileiska pilgrimer som var i färd med att slakta sina offerdjur. Kristi samtida ansåg att galiléerna drabbades av Guds dom på grund av sina synder. De som berättade om händelsen gjorde det med en inre tillfredsställelse. I sina egna ögon såg de sin egen lycka och framgång som ett bevis på att de var bättre människor än dessa galiléer, och därför var människorna i södra Palestina favoriserade av Gud. De förväntade sig att Jesus skulle fördöma galiléerna, och Kristi samtida tvivlade inte ett ögonblick på att de verkligen förtjänat vad de råkat ut för.

Lärjungarna vågade inte säga vad de tyckte förrän de hört Mästarens åsikt. Jesus hade klart och tydligt undervisat dem när det handlade om att fördöma andras karaktärer och utdöma straff som var grundat på deras begränsade rättsbegrepp. Ändå ville lärjungarna höra Jesus säga att dessa män var större syndare än alla andra. Därför blev de synnerligen överraskade av hans svar.

Frälsaren vände sig mot folkmängden och sade: "Tror ni att de var större syndare än alla andra i Galiléen, eftersom detta kunde hända dem? Nej, säger jag, men om ni inte omvänder er, skall ni alla mista livet som de." Luk 13:2, 3. Det fanns ett syfte med de olyckor som drabbade dem. De skulle leda dem till att ödmjuka sina hjärtan och göra bättring från sina synder. Hämndens storm höll på att torna upp sig och skulle snart drabba alla dem som inte hade funnit tillflykt hos Kristus.

När Jesus talade med lärjungarna och folket såg han in i framtiden med profetisk blick. Han såg Jerusalem omringat av .. fientliga arméer. Han hörde trampet av främmande härar som marscherade mot den utvalda staden, och han såg rusen och åter tusen omkomma under belägringen. Många av judarna blev, precis som galiléerna, nerslagna på tempelgården under offerakten. De olyckor som drabbade dem var varningar från Gud till en nation som var lika skyldig. "Om ni inte omvänder er," sade Jesus, "skall ni alla mista livet, precis som

de." Luk 13:5. Ännu fick de lite tid på sig till prövningens dag. De hade fortfarande tid på sig att lära känna vad som tillhörde deras frid.

"En man," fortsatte han, "hade ett fikonträd i sin vingård, och han kom för att se om det fanns någon frukt på det, men hittade ingen. Då sade han till sin trädgårdsmästare: 'I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon. Hugg bort det! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?"

De som lyssnade på Jesus kunde inte ta miste på vad hans ord syftade på. David hade sjungit om vinträdet som förts ut ur Egypten. Jesaja skrev: "Ty Herren Sebaots vingård, det är Israels hus, och Judas folk är hans älsklingsplantering." Jes 5:7. Den generation i vilken Kristus levde var den som representerades av fikonträdet i Herrens vingård - som omfattades av hans speciella omsorg och välsignelse.

Guds plan med sitt folk, och de underbara möjligheterna de hade, hade framställts i de underbara orden: "Och de skall kallas 'rättfärdighetens terebinter', 'Herrens plantering, som han vill förhärliga sig med'." Jes 61:3. När Jakob låg för döden sade han, under andlig inspiration, om sin älsklingsson: "Ett ungt fruktträd är Josef, ett ungt fruktträd vid källan; dess grenar når upp över muren." Han sade: "Genom din faders Gud - han skall hjälpa dig, genom den Allsmäktige - han skall välsigna dig med välsignelser från himmelen därovan, välsignelser från djupet som utbreder sig därnere." 1 Mos 49:22,25. Gud hade alltsåplanterat Israel som ett gott vinträd vid livets källa. Han hade planterat sin vingård "på en bördig bergskulle". "Han hackade upp den och rensade den från stenar och planterade där ädla vinträd." Jes 5:1, 2.

"Så väntade han att den skulle bära äkta druvor, men den bar vilddruvor." Jes 5:2. Folket på Kristi tid visade större fromhet än judarna under forna tider. Trots det saknade de Guds Andes underbara nåd. I den judiska nationen kunde man inte se någon av de karaktärs frukter som gjorde Josefs liv så väldoftande och vackert.

Genom sin Son hade Gud sökt efter frukter men inte funnit några. Israel hade blivit en börda för marken. Bara genom sin existens var folket en förbannelse, eftersom det upptog den plats i vingården som fruktbärande träd skulle ha haft. Israel undanhöll de välsignelser som Gud avsett för världen.

I liknelsen protesterar inte trädgårdsmästaren mot att trädet ska huggas ned om det inte bär frukt, men han delar ägarens omsorg om det ofruktbara trädet. Ingenting skulle glädja honom mer än att trädet började växa och ge frukt. Trädgårdsmästaren känner samma längtan när han säger: "Låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla. Kanske bär det frukt nästa år." Luk 13:8, 9. Trädgårdsmästaren vägrar inte att bearbeta en sådan ofruktbar växt. Han är beredd att ge det ännu mer omsorg. Han vill göra omgivningarna ännu fördelaktigare och ge trädet all sin uppmärksamhet.

Ägaren av vingården och trädgårdsmästaren hyser samma intresse för fikonträdet. På samma sätt är Fadern och Sonen ett i sin kärlek till det utvalda folket. Kristus talade om för

sina lyssnare att de skulle få ännu större möjligheter. Allt som finns i Guds kärlek skulle verka för att de skulle kunna bli rättfärdiga träd, som bar frukt som skulle bli till välsignelse för världen.

I liknelsen berättar inte Jesus om resultatet av trädgårdsmästarens arbete utan slutar sin berättelse här. Resultatet skulle visa sig i det släkte som lyssnade till hans ord. Det hade fått den allvarliga varningen: "Om inte, kan du hugga bort det." Luk 13:9. Det berodde på folket självt om de oåterkalleliga orden skulle uttalas över dem. I dessa olyckor som redan drabbat Israel förvarnades folket kärleksfullt av ägaren till vingården om att det ofruktbara trädet skulle gå under.

Denna varning ljuder genom tidsåldrarna fram till vår tid. Är du, o sorglösa hjärta, ett fruktlöst träd i Herrens vingård? Ska dessa ord inom kort uttalas över dig? Hur länge har du tagit emot hans gåvor? Hur länge har Gud väntat på att få sin kärlek besvarad? Tänk vilken förmån du har - att vara planterad i Guds vingård under trädgårdsmästarens ömma omsorg. Hur ofta har inte evangeliets kärleksbudskap glatt ditt hjärta! Du kallar dig kristen, till det yttre är du medlem i församlingen som är Kristi kropp, och ändå upplever du ingen levande gemenskap med Guds kärleksfulla hjärta. Hans livsström flyter inte genom dig. I ditt liv kan man inte upptäcka Guds karaktär, som visar sig i "Andens frukter".

Det ofruktbara trädet får ta emot regn, solsken och trädgårdsmästarens omsorg. Det får näring från jorden. Men dess grenar, som är tomma på frukt, skuggar bara marken och där kan inte de fruktbärande växterna blomma. De gåvor som Gud så rikligt har gett dig blir inte till välsignelse för världen. Du berövar andra de förmåner de skulle haft.

Som i en dimma kanske du inser att du är en belastning för jorden. Men i sin nåd har Gud ändå inte huggit ner dig. Han har inte en kylig inställning till dig, och han vänder sig inte likgiltigt ifrån dig och låter dig gå under. Han ser på dig och gråter, liksom han gjorde för många århundraden sedan angående Israel: "Men hur skall jag kunna prisge dig, Efraim, och låta dig fara, Israel?.. Jag vill inte låta dig känna min vredes glöd, jag skall inte vidare fördärva Efraim. Ty jag är Gud och inte en människa." Hos 11:8, 9. Den barmhärtige Frälsaren säger angående dig: "Låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla." Luk 13:8.

Vilken outtröttlig kärlek visade inte Kristus Israel under dess prövotid! På korset bad han: "Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör." Luk 23:34. Efter Kristi himmelsfärd predikades evangeliet först i Jerusalem och där utgöts den helige Ande. Det var där som den första evangeliska församlingen tog emot kraften från den uppståndne Frälsaren. Det var där som Stefanos, vars "ansikte var som en ängels", Apg 6:15, bar fram sitt vittnesbörd och det var där han offrade sitt liv. Allt som himlen över huvudtaget kunde ge, blev givet. "Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort för den?" sade Kristus. Jes 5:4. Hans omsorg om dig har inte minskat utan ökat. Fortfarande säger han: "Jag, Herren, är dess vaktare, åter och åter vattnar jag den. För att ingen skall skada den, vaktar jag den natt och dag." Jes 27:3.

"Kanske bär det frukt nästa år. Om inte, kan du hugga bort det."rätt

Det hjärta som inte reagerar på gudomlig påverkan blir mer och mer förhärdat, tills den helige Andes inflytande inte längre har någon verkan på det. Det är då som orden uttalas: "Hugg bort det! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?" Luk 13:7.

Han inbjuder dig i dag: "Vänd om, o Israel, till Herren... Ja, deras avfällighet vill jag hela, jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat... Jag skall bli för Israel som dagg, han skall blomstra som en lilja, och som Libanons skog skall han skjuta rötter... De som bor i hans skugga skall åter få odla säd och skall grönska som vinträd. Hans namn skall vara som Libanons vin... Hos mig skall finnas frukt att hämta för dig." Hos 14:2-9.

Kapitel 18. - Gå ut på vägarna och stigarna

Frälsaren var gäst vid en fest hos en farisé. Han accepterade inbjudningar från både rika och fattiga, och sin vana trogen använde han händelserna omkring sig i undervisningen om sanningen. Hos Kristi samtida var de heliga högtiderna sammanbundna med alla deras nationella och religiösa fester. För dem var de symboler på det eviga livets välsignelser, den stora festen där de skulle få sitta tillsammans med Abraham, Isak och Jakob, medan hedningarna fick stå utanför och se på med längtande blickar. Detta var ett ämne som människorna på Kristi tid gärna uppehöll sig vid. Här ville Kristus ge både varning och undervisning, och det gjorde han med liknelsen om den stora måltiden. Guds välsignelser, både för dåtid och framtid, var något som Kristi samtida trodde bara tillhörde dem. De förnekade att Gud visade barmhärtighet mot hedningarna. Genom liknelsen visade Kristus att de just då förkastade nådens inbjudan från Guds rike. Han visade att den inbjudan de hade avvisat nu erbjöds dem som de föraktade, dem som Kristi samtida hade hållit sig undan från som om de var leprasjuka.

När farisén hade bjudit in gäster till festen, hade han tänkt på sina egna självviska intressen. Kristus sade till honom: "När du bjuder på middag eller någon annan måltid, bjud då inte dina vänner eller bröder eller släktingar eller rika grannar, så att de bjuder tillbaka och det blir din belöning. Nej, när du skall ha en fest, så bjud fattiga och krymplingar, lytta och blinda. Salig är du då, eftersom de inte kan ge dig någon belöning; belöningen får du vid de rättfärdigas uppståndelse." Luk 14:12-14.

Här upprepade Kristus den undervisning han gett genom Moses. Herren hade instruerat dem att de vid sina heliga fester skulle bjuda "främlingen och den faderlöse och änkan som bor inom dina portar. Och de skall äta och bli mätta." 5 Mos 14:29.

Dessa sammankomster skulle vara till undervisning för Israel. På det sättet skulle de lära sig sann gästfrihet och hela året skulle folket sörja för de menlösa och fattiga. Dessa fester hade en ännu större lärdom. De andliga välsignelser som Israel fick var inte bara till för dem själva. Gud hade gett dem livets bröd, och det var meningen att de skulle dela med sig av det till världen.

Detta arbete hade de inte fullgjort. Jesus tillrättavisade dem genom det han sade, och för fariséerna var hans ord förödande. I hopp om att kunna byta ämne sade en av dem med en skenhelig uppsyn: "Salig den som får vara med om måltiden i Guds rike." Luk 14:15. Denne man var självsäker och övertygad om att han själv hade en plats i Guds rike. Hans synsätt liknade deras som gläder sig över att vara frälsta genom Kristus, fast de inte accepterar de krav som ligger bakom löftet om räddning.

Han var fylld av samma ande som Bileam, när denne bad: "Må jag få dö de rättfärdigas död, och må mitt slut bli som deras!" 4 Mos 23: 10. Farisén tänkte inte på om han passade för himlen utan på det han hoppades få uppleva där. Det han sade var ämnat att få gästerna på festen att tänka på något annat än sitt ansvar.

Han ville få dem bortom detta livet, till tiden för de rättfärdigas uppståndelse. Kristus läste denne hycklares tankar. Han fäste blicken på honom och förklarade för de närvarande vilka egenskaper och vilket värde deras nuvarande privilegier hade. Han förklarade att var och en av dem hade en uppgift att fylla vid den tiden, för att få vara med i framtidens välsignelser.

En man, sade Jesus, skulle ha en fest och bjöd många gäster. När festen skulle börja, skickade han sin tjänare att säga till de inbjudna: 'Välkomna, allt är färdigt.' Men alla hade de någon ursäkt att komma med. En lät hälsa: 'Jag har köpt en åker och är tvungen att gå och se på den, förlåt att jag inte kan komma.' En annan sade: 'Jag har köpt fem par oxar och måste ut och se vad de går för, förlåt att jag inte kan komma.' En tredje sade: 'Jag har just gift mig, så jag kan inte komma'. Luk 14:16-20.

Inte en enda av dessa ursäkter var grundad på verkliga nödvändigheter. Mannen som var tvungen att gå och se på den [åkern] hade redan köpt den. Att han hade så bråttom att se den berodde uteslutande på att han var helt uppslukad av sitt köp. Oxarna hade också redan blivit köpta. Att behöva se till dem var bara för att tillfredsställa köparens intresse. Den tredje hade heller ingen tillstymmelse till anledning. Att den tänkte gästen hade gift sig hade inte behövt hindra honom från att gå på festen. Hans hustru skulle också ha varit välkommen. Men han hade egna planer för att roa sig, och det upplevde han som trevligare än att komma till festen som han lovat. Han hade lärt sig att njuta mer av det som världen erbjöd än det som värden kunde bjuda på. Han bad inte ens om ursäkt, det fanns inte ett uns av artighet när han avböjde. Jag kan inte komma, var bara en svepskäl för sanningen - Jag har ingen lust att komma.

Alla dessa ursäkter avslöjar ett sinne som är koncentrerat på annat. De tänkta gästerna hade andra intressen som tog all deras tid i anspråk. Eftersom de var likgiltiga för festen de lovat komma till, blev den generöse vännen förolämpad.

I berättelsen om den stora festen pekar Kristus på de välsignelser som erbjuds genom det glada budskapet. Det som erbjuds på festen är ingenting annat än Kristus själv. Han är brödet som kommer ner från himlen, och det är från honom som frälsningens strömmar flödar. Herrens budbärare hade vittnat för Kristi samtida om Frälsarens ankomst. Han hade pekat på Kristus som "Guds lamm som tar bort världens synd". Joh 1:29. I den fest som Gud arrangerat för dem bjöd han på den största gåva himlen kunde erbjuda - en gåva som har ett värde som är större än vi kan fatta. Borden var dukade med Guds kärlek och fylldes på från en outtömlig källa. "Den som äter av det brödet," sade Kristus, "skallleva i evighet." Joh 6:51.

Men för att de ska kunna tacka ja till inbjudan till festen, måste deras världsliga intressen underordna sig Kristus och hans rättfärdighet. Gud offrade allt för människan, och nu ber han henne att sätta sin tjänst över alla världsliga och självviska överväganden. Gud kan inte acceptera ett delat hjärta. Det hjärta som är fyllt av kärlek till det världsliga kan inte ge sig själv till Gud.

Den här undervisningen gäller alla tider. Vi ska följa Guds Lamm oavsett vart vägen går. Vi ska välja hans ledning, hans vänskap måste värderas högre änden jordiska. Kristus säger: "Den som älskar far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig." Matt 10:37.

I berättelsen om den stora festen pekar Kristus på de välsignelser som erbjuds genom det glada budskapet. Det som erbjuds på festen är ingenting annat än Kristus själv. Han är brödet som kommer ner från himlen, och det är från honom som frälsningens strömmar flödar. Herrens budbärare hade vittnat för Kristi samtida om Frälsarens ankomst. Han hade pekat på Kristus som "Guds lamm som tar bort världens synd". Joh 1:29. I den fest som Gud arrangerat för dem bjöd han på den största gåva himlen kunde erbjuda - en gåva som har ett värde som är större än vi kan fatta. Borden var dukade med Guds kärlek och fylldes på från en outtömlig källa. "Den som äter av det brödet," sade Kristus, "skallleva i evighet." Joh 6:51.

Men för att de ska kunna tacka ja till inbjudan till festen, måste deras världsliga intressen underordna sig Kristus och hans rättfärdighet. Gud offrade allt för människan, och nu ber han henne att sätta sin tjänst över alla världsliga och självviska överväganden. Gud kan inte acceptera ett delat hjärta. Det hjärta som är fyllt av kärlek till det världsliga kan inte ge sig själv till Gud.

Den här undervisningen gäller alla tider. Vi ska följa Guds Lamm oavsett vart vägen går. Vi ska välja hans ledning, hans vänskap måste värderas högre änden jordiska. Kristus säger: "Den som älskar far eller mor mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig, och den som älskar son eller dotter mer än mig, han är inte värd att tillhöra mig." Matt 10:37.

När familjerna samlats kring matbordet sa många på Kristi tid dessa ord: "Salig den som får vara med om måltiden i Guds rike." Luk 14:15. Men Kristus visade hur svårt det är att få gäster till den fest där maten aldrig tar slut. De som lyssnade till hans ord visste att de nonchalerat nådens inbjudan. De var helt uppslukade av världslig framgång, rikedomar och nöjen. Alla hade de en ursäkt.

Det är likadant i dag. De ursäkter som framhålls för att tacka nej till festen är samma ursäkter som framhålls för att tacka nej till den inbjudan som finns i evangeliet. Det människan säger är: Jag kan inte riskera alla de underbara framtidsutsikter som finns i världen genom att ta hänsyn till evangeliets krav. De värderar det tillfälliga högre än det eviga. Det Gud har välsignat dem med blir orsak till att de tar avstånd från sin Skapare och Återlösare. De vill inte bli avbrutna i sin världsliga verksamhet och så säger de till nådens budbärare: "Det räcker för den här gången. Men jag skall kalla på dig när jag får tid." Apg 24:25. Andra gör stort väsen av de sociala svårigheter de skulle drabbas av om de hörsammar Guds kallelse. De påstår att de inte har råd att undvara förhållandet till sina släktingar och vänner. På det här sättet visar de att det är just dem som liknelsen handlar om. Festens herre betraktar deras ursäkter som ett tecken på förakt för hans gudomliga inbjudan.

Det är en stor grupp som säger, liksom mannen i liknelsen: "Jag har just gift mig, så jag kan inte komma." Det är många som låter sin man eller hustru hindra dem från att ta hänsyn till Guds kallelse. Mannen säger: "Jag kan inte följa min övertygelse eftersom min hustru är emot det. Hennes inverkan på mitt liv skulle göra det oerhört svårt att göra det." När hustrun hör kallelsen: "Kom, allt är färdigt," säger hon: "Förlåt att jag inte kan komma, men min man vägrar att acceptera nådens inbjudan. Han säger att hans affärer. tar all hans tid. Jag måste gå med min make, därför kan jag inte komma." Barnens hjärtan påverkas och de vill komma. Men de älskar sina föräldrar och eftersom dessa inte lyssnar till evangeliets kallelse, tror barnen att man inte förväntar sig att de ska komma. Därför säger de också: "Förlåt att jag inte kan komma."

Alla dessa tackar nej till Frälsarens kallelse för att de är rädda att det ska bli splittring i familjen. De tror att genom att vara olydiga mot Gud kommer de att få ett fridfullt och framgångsrikt familjeliv. Men det är bara inbillning. Den som sår självviskhet kommer att få skörda självviskhet. När de förkastar Kristi kärlek, förkastar de också det enda som kan ge renhet och stabilitet i kärleken mellan människor. Det är inte bara himlen de förlorar, utan också den glädje som de offrade himlen för.

Då värden i liknelsen fick veta hur man behandlat hans inbjudan, blev han arg och sade: "Gå genast ut på gator och gränder i staden och hämta hit alla fattiga och krymplingar och blinda och lytta." Luk 14:21.

Värden vände sig då bort från dem som hade avvisat hans gästvänlighet och bjöd in människor från de lägre klasserna i samhället, dem som var fattiga och som varken ägde hus eller land.

Han bjöd in dem som var fattiga och hungriga och som uppskattade hans gästvänlighet. "Tullindrivare och horor," sade Kristus, "skall komma före er till Guds rike." Matt 21:31. Trots att de eländiga är sådana som människor avvisar och vänder sig bort från, står de inte så lågt eller är så eländiga att Gud inte skulle lägga märke till dem och älska dem. Kristus längtar efter att trötta, bekymrade och förtryckta människor ska komma till honom. Han längtar efter att få ge det ljus, den glädje och frid som ingen annan kan ge. Det är syndarna som är föremål för hans djupa, allvarliga medkänsla och kärlek. Han sänder ut sin helige Ande för att omfatta dem med längtansfull ömhet för att, om det är möjligt, dra dem till sig.

Tjänaren som hämtat in de fattiga och blinda sade till sin herre: "Herre, jag har gjort som du befallde, men ännu finns det plats." Då sade mannen till sin tjänare: "Gå ut på vägarna och stigarna och se till att folk kommer hit, så att mitt hus blir fullt." Luk 14:22, 23. Här pekar Kristus på evangeliseringen utanför Palestinas gränser, på gator och gränder i världens utkanter.

Paulus och Barnabas lydde detta bud och sade till judarna: "Det var ni som först skulle få höra Guds ord förkunnas. Men när ni nu visar det ifrån er och dömer er själva ovärdiga det eviga livet, då vänder vi oss till hedningarna. Ty så har Herren befallt oss: Jag har gjort dig till ett ljus för hedningarna, för att du skall bli till frälsning intill jordens yttersta gräns. När

hedningarna hörde detta, blev de glada och prisade ordet om Herren. Alla som var bestämda till evigt liv kom till tro." Apg 13:46-48.

Det evangeliska budskap som Kristi lärjungar förkunnade gällde hans första ankomst till världen. Genom det fick människan det glada budskapet: frälsning genom tro på Kristus. Det pekade också fram mot hans återkomst, då han skulle komma i härlighet för att återlösa sitt folk. Det gav också människorna hoppet att genom tro och lydnad få dela arvet med de heliga i ljusets rike. Detta glada budskap förkunnas i världen i dag, och tillsammans med det förkunnas också att Jesu återkomst är nära. Tecknen han själv gav för sin återkomst har gått i uppfyllelse, och genom undervisningen i Guds Ord förstår vi att Herren står för dörren.

I Uppenbarelseboken förutsäger Johannes att evangeliet ska förkunnas innan Kristus kommer tillbaka. Han såg en "ängel flyga över himlens mitt. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för jordens invånare, för alla länder och stammar och språk och folk, och han sade med hög röst: 'Frukta Gud och ge honom er hyllning, ty stunden för hans dom är inne. Tillbe honom som har skapat himlen och jorden och havet och vattenkällorna'." Upp 14:6,7.

Profetian varnar för domen med de budskap som har med domen att göra, och omedelbart efter det kommer Människosonen på himlens moln. Tillkännagivandet av domen är ett meddelande att Kristi återkomst är nära. Detta tillkännagivande kallas för det eviga evangeliet. Budskapet om Kristi återkomst och att den är nära är alltså en väsentlig del av evangeliet.

Bibeln säger klart och tydligt att i de sista dagarna kommer människor att vara upptagna med att jaga världsliga nöjen och rikedomar. De kommer att vara blinda för de eviga verkligheterna. Kristus sade: "Ty som det var i Noas dagar, så blir det vid Människosonens ankomst. Under tiden före floden åt man och drack, gifte sig och blev bortgift, ända till den dag då Noa gick in i arken, och ingen visste något förrän floden kom och förde bort alla. Så blir det också vid Människosonens ankomst." Matt 24:37-39.

Precis så ser det ut i dag. Människorna rusar omkring i jakten på självtillfredsställelse, som om det inte fanns någon Gud, någon himmel eller något liv efter detta. I Noas dagar förkunnades varningen för floden för att få folk att vakna ur sin ondska och få dem att göra bättring. Budskapet om Kristi återkomst ska verka på samma sätt. Det ska få människor att vakna, få dem att tänka på annat än bara det världsliga. Det är menat att väcka dem och ge dem en känsla för de eviga realiteterna, så att de bryr sig om inbjudan till Herrens bord.

Denna evangeliska inbjudan gäller hela världen: "För alla länder och stammar och språk och folk." Upp 14:6. Hela världen ska upplysas av det sista varningsbudskapets härlighet och nåd. Det är meningen att det ska nå ut till alla människor i alla samhällsklasser, rik eller fattig, hög eller låg. "Gå ut på vägarna och stigarna", säger Kristus, "och se till att folk kommer hit, så att mitt hus blir fullt." Luk 14:23.

Världen går under på grund av brist på evangelium. I världen finns en hunger efter Guds Ord. Det är inte många som predikar Guds Ord utan att föra in mänskliga traditioner. Trots

att människor har Bibeln i sina händer tar de inte emot den välsignelse som Gud har lagt i den åt dem. Herren kallar sina tjänare att bära ut evangeliet till folket. De som håller på att gåunder i sina synder måste få det eviga livets ord.

I uppmaningen att gå ut på vägar och stigar sätter han alla dem i arbete som han kallar att tjänstgöra i hans namn. Kristi tjänare har hela världen till arbetsfält. Deras församling omfattar hela den mänskliga familjen. Herren önskar att varenda människa ska få höra hans nådesord.

Till stor del måste detta genomföras genom personligt arbete. Det var det som var Kristi metod. Hans arbete bestod till väsentlig del av personliga samtal. Han tog stor hänsyn till dessa "privata" samtal. Genom en enda person kunde evangeliet nå ut till tusentals andra.

Vi kan inte bara sitta och vänta på att människor ska komma till oss, utan vi måste söka upp dem där de är. Arbetet har bara börjat när ordet predikats från talarstolen. Massor av människor kommer aldrig att få höra evangeliet om man inte bär ut det till dem.

Kristi samtida var de första som fick inbjudan till festen. De hade blivit utvalda till att undervisa och leda andra människor. Gud hade lagt profetian om Kristi tillkommelse i deras händer och de hade också blivit anförtrodda den tjänst som symboliserade Kristi livsuppgift. Om prästerna och folket hade brytt sig om kallelsen, hade de förenat sig med Guds sändebud i arbetet att föra ut evangeliets inbjudan till världen. De hade fått sanningen för att de skulle dela med sig av den. När man nu inte brydde sig om kallelsen, så gavs den till de fattiga och de lemlästade, till d_ halta och de blinda. Tullindrivarna och syndarna tog emot inbjudan. Det blir inga förändringar i arbetsplanen då den evangeliska kallelsen går ut till hedningarna. Budskapet ska först spridas på "vägarna" - till de människor som har en aktiv del i världshändelserna, till folkets lärare och ledare.

Detta måste Herrens budbärare komma ihåg. För dem som är herdar för hjorden och lärare med gudomligt uppdrag ska evangeliet vara något de tar hänsyn till. Med öm hängivenhet ska man söka dem som tillhör de högre skikten i samhället. De som först borde få höra kallelsen är människor i affärslivet, de som har stort samhällsansvar, de som har initiativförmåga, vetenskapligt kunnande, de som har kunnande och evangeliska ledare som ännu inte känner till de särskilda sanningarna för vår tid. Inbjudan måste ges till dem.

De välbärgade har en uppgift att utföra. De måste vakna och bli varse sitt ansvar, eftersom de har blivit betrodda med himlens gåvor. De måste bli påminda om att de är tvungna att göra räkenskap inför honom som ska döma levande och döda. Den välbärgade behöver din hjälp med att arbeta i kärlek och gudsfruktan. Alldeles för ofta litar han på sina rikedomar och upplever inte att han befinner sig i fara. Han måste få blicken på det som har bestående värde och behöver dessutom upptäcka auktoriteten hos den sanna godheten, som säger: "Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett milt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt." Matt 11 :28-30.

De som har en hög ställning i världen på grund av sin utbildning, sin rikedom eller sitt yrke har sällan något personligt intresse för själen, och därför drar sig många kristna för att närma sig dem. Men så får det inte vara. Om någon höll på att drunkna skulle vi väl inte stå bredvid och titta på bara för att personen är advokat, affärsman eller åklagare. Om vi ser någon som är på väg att springa utför ett stup skulle vi väl inte tveka att ropa honom tillbaka oavsett vilken samhällsställning personen har. Alltså ska vi heller inte tveka att varna de människor vars själ är i fara.

Ingen får bli nonchalerad på grund av att de verkar älska det världsliga. Många som har hög ställning i samhället är bedrövade och trötta på all meningslöshet. De längtar efter en frid som de inte har. Det finns människor som befinner sig högst upp på samhällsskalan som hungrar och törstar efter frälsning. Många skulle ta emot hjälp om Herrens tjänare tog personlig kontakt med dem. Och det ska göras med mildhet och med ett hjärta som Kristi kärlek gjort ömt.

Evangeliets framgång är inte beroende av lärda tal, uttrycksfulla vittnesbörd eller djupsinniga argument. Det bygger på enkelhet och hur det anpassats till de själar som hungrar efter livets bröd. "Vad ska jag gör för att bli frälst?" - på det här sättet ropar själen ut sin längtan efter Gud.

Det går att nå tusentals människor på det mest enkla och ödmjuka sätt. De mest intellektuella, de som anses vara begåvade, blir ofta uppmuntrade av de enkla ord som framställs av den som älskar Gud och som talar om hans kärlek på ett lika naturligt sätt som världsliga människor talar om det som intresserar dem mest.

Ofta är det så att väl förberedda och grundligt studerade ord inte har någon inverkan. Men när Guds barn framställer dem på ett sanningsfullt och ärligt sätt, så har ordet i sin enkelhet makt att låsa upp de hjärtedörrar som länge varit stängda för Kristus och hans kärlek.

Låt den som arbetar för Kristus komma ihåg att han inte gör det av egen kraft, utan låt honom i tro komma inför Guds tron fullt förvissad om att Gud kan frälsa. Låt honom kämpa med Gud i bön, och sedan kan han arbeta med de hjälpmedel Gud har gett honom. För att han ska ha framgång i sitt arbete har han fått den helige Ande till sitt förfogande, och änglar arbetar vid hans sida för att påverka hjärtan.

Tänk vilket missions centrum Jerusalem kunde ha blivit om stadens ledare och lärare hade tagit emot den sanning Kristus meddelade! Det avfälliga Israel skulle ha blivit omvänt och en väldig arme hade samlats inför Gud, och tänk med vilken snabbhet de kunde ha burit ur evangeliet till alla världens hörn. Om människor med stort inflytande och kompetens kunde vinnas för Kristus, skulle ett stort arbete kunna utföras genom dem. Fallna skulle resas upp, Utstötta skulle samlas in och evangeliet om frälsningen skulle spridas när och fjärran. Inbjudan skulle snabbt nå ut och gästerna skulle samlas vid Herrens bord.

Man får inte bara tänka på de framstående och kompetenta på bekostnad av de lägre samhällsklasserna. Kristus har sagt till sina budbärare att också gå ut på småvägarna och stigarna, till de fattiga och ödmjuka. I gränder och på bakgator i de stora städerna finns det enskilda och familjer som kanske är främlingar i ett främmande land och som inte har kontakt med någon församling. I sin ensamhet upplever de att Gud glömt bort dem. De förstår inte vad de måste göra för att bli frälsta, och många av den har sjunkit ner i synd. Många är också bedrövade och tyngda av lidanden, brist på det nödvändiga, otro och förtvivlan. De drabbas av alla möjliga själsliga och kroppsliga åkommor. De längtar efter lindring på sina problem och Satan frestar dem att söka den i nöjen och njutningar, vilket bara leder till ruin och död. Han erbjuder dem Sodoms äpple, som kommer att bli aska på deras läppar. De slösar sina pengar på det som inte ger något och sina ansträngningar utan att bli tillfredsställda.

I alla dessa lidanden måste vi se dem som Kristus kom för att frälsa. Hans inbjudan till dem är: "Upp, alla ni som är törstiga, kom hit och få vatten. Och ni som inga pengar har... Hör på mig, så skall ni få äta det gott är och förnöja er med feta rätter. Böj era öron hit, och kom till mig. Hör, så får er själ leva." Jes 55:1-3.

Gud har befallt oss att hysa aktning för främlingarna, de utstötta och fattiga själar som saknar moralisk kraft. Många som verkar helt likgiltiga för det religiösa, längtar av hela sitt hjärta efter frid och ro. Även om de sjunkit aldrig så djupt ner i synden finns det möjlighet att rädda dem.

Kristi tjänare ska följa hans exempel. På sin vandring från den ena platsen till den andra tröstade han de lidande och botade de sjuka. Sedan lade Kristus fram de stora sanningarna beträffande sitt rike. Det är detta hans efterföljare också ska göra. När du lindrar kroppens lidande får du möjligheter till att göra något för själens behov. Du kan peka på den upphöjde Frälsaren och berätta om den store Läkarens kärlek. Han är den ende som har kraft att återupprätta.

Berätta för de fattiga och modfällda som gått vilse att de inte behöver förtvivla. Även om de gjort fel och inte utvecklat rätt karaktär så gläder sig Gud över att kunna återupprätta dem, och han gläder sig också över att han frälser dem. Gud njuter över att kunna ta synbarligen hopplöst material, som Satan har bearbetat, och göra det till föremål för sin nåd. Han fröjdas över att rädda olydiga från den vrede som de kommer att drabbas av. Berätta för dem att varje själ kan bli botad och renad, och att det finns plats för dem vid Herrens bord. Han väntar för att kunna bjuda dem välkomna.

De som ger sig ut på småvägar och stigar kommer att träffa människor med helt annan karaktär och som också behöver hjälp. Det finns de som lever efter det ljus de ratt och tjänar Gud så gott de kan. Men de vet att det finns mycket att göra, inte bara för dem själva utan också för dem som finns omkring dem. De har en stark längtan att lära känna Gud bättre, men de har ännu bara sett en glimt av det större ljuset. Gråtande ber de Gud att få de välsignelser som de genom tro kan urskilja i fjärran. Det är mitt i de stora städerna, bland all

ogudaktighet, som vi kan hitta dessa människor. Många av dem lever under mycket enkla förhållanden, och därför lägger inte världen märke till dem. Det finns många som predikanter eller församlingar över huvud taget inte känner till. Men där de bor, på de simpla och bedrövliga platserna, är de Herrens vittnen. De kanske inte har så mycket ljus och få tillfällen till kristen undervisning. Men där, mitt i fattigdomen, hungern och kylan, försöker de att hjälpa andra. Låt dem som förvaltar Guds rika nåd söka efter dessa människor, besöka dem i deras hem och genom den helige Andes kraft tillfredsställa deras behov. Studera Bibeln och bed med dem, med den enkelhet som den helige Ande inspirerar till. Kristus kommer att ge sina tjänare ett budskap som själen uppfattar som himmelskt bröd, och då kommer de dyrbara välsignelserna att gå från hjärta till hjärta och från familj till familj.

Uppmaningen i liknelsen om att "tvinga dem att komma in" har ofta misstolkats. Man har sett det som en lära som skulle tvinga människan att ta emot evangeliet. Det betecknar snarare hur viktigt evangeliet är och med vilken uthållighet det framställs. Evangeliet använder aldrig våld för att föra människor till Kristus. Budskapet lyder: "Upp, alla ni som är törstiga, kom hit och få vatten." Jes 55:1. "Anden och bruden säger: 'Kom!'... Och den som törstar skall komma. Och den som vill skall fritt få dricka av livets vatten." Upp 22: 17. Kraften i Guds kärlek och nåd tvingar oss att komma.

Frälsaren säger: "Se, jag står vid dörren och bultar. Om någon hör min röst och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och äta med honom och han med mig." Upp 3:20. Kristus ger inte tillbaka för hån och går inte undan när han hotas, utan han fortsätter att söka efter de förlorade, och han säger: "Men hur skall jag kunna prisge dig?" Hos 11 :8. Trots att det envisa hjärtat struntar i Kristi kärlek, kommer han tillbaka och vädjar ännu kraftigare: "Se, jag står vid dörren och bultar." Upp 3:20. Kristi vinnande kärlek tvingar själar att komma in. Och de säger till Kristus: "Ditt saktmod gjorde mig stor." Ps 18:36.

Kristus vill ge sina budbärare samma längtansfulla kärlek att söka efter de förlorade som han själv har. Vi ska inte bara säga "kom". Det finns de som hör kallelsen men som är för tröga för att förstå innebörden. De är för blinda för att kunna se att det finns något gott förvarat åt dem. Många förstår den stora förnedring de befinner sig i. De säger: "Jag är inte värdig att fåhjälp, låt mig vara." Men arbetarna rar inte ge upp. Med öm och medlidande kärlek ska de försöka uppmuntra de missmodiga och hjälplösa. Ge dem ditt mod, ditt hopp och din styrka. Övertala dem att komma på ett vänligt sätt. "Somliga, sådana som tvivlar, skall ni ha förbarmande med och rycka ur elden och rädda." Jud v 22, 23.

Om Guds tjänare är villiga att gå med honom i tro, kommer han att göra deras budskap kraftfullt. De kommer att få förmåga att framställa Guds kärlek och faran i att förkasta Guds nåd på ett sådant sätt att människor blir tvungna att acceptera evangeliet. Om människorna bara ville fullgöra sina gudagivna plikter skulle Kristus utföra underbara mirakel. Människohjärtat kan förvandlas på ett lika fantastiskt sätt i dag som någonsin förr. John Bunyan slutade med sitt världsliga och rumlande liv, John Newton med slavhandel för att förkunna "Jesus Kristus, den korsfäste Kristus". 1 Kor 2:2.

Även i dag har människor som är som Bunyan och Newton möjlighet att bli återlösta. När mänskliga krafter samarbetar med de gudomliga, kommer många fattiga och utstötta att återvinnas, och de i sin tur kommer att arbeta för att återställa Guds avbild i människan. Det finns de som har haft små möjligheter, som har vandrat på felaktiga vägar för att de inte kände till något bättre. Ljusstrålar kommer att nå också dem på samma sätt som Kristi ord kom till Sackaios: "I dag skall jag gästa ditt hem." Luk 19:5. Och de som anses vara förhärdade syndare kommer att ha hjärtan lika milda som ett barns, eftersom Kristus nedlåtit sig att lägga märke till dem. De som har haft alla fördelar och möjligheter men inte sett något värde i dem, kommer att förlora sina platser till många av dem som har gjort sig skyldiga till grova synder. De kommer att räknas till Guds utvalda och värdefulla i hans ögon, och de kommer att stå intill tronen då Kristus kommer i sitt rike.

Men "se till att ni inte avvisar honom som talar". Heb 12:25. "Ingen av alla dem som först blev bjudna skall få vara med på min fest." Luk 14:24. Kristi samtida hade inte brytt sig om inbjudan och därför skulle inte någon av dem bli inbjuden igen. De förhärdade sina hjärtan genom att inte ta emot Kristus. Därför gav de sig själva till Satans makt, och det gjorde det omöjligt för dem att acceptera Kristi nåd. Det är likadant i dag. Om vi inte inser värdet av Guds kärlek och låter den vara den kraft som ödmjukar och övervinner själen, är vi definitivt förlorade. Herren kan inte visa prov på sin kärlek på något större sätt än han har gjort. Om inte Kristi kärlek får övervinna hjärtat finns det inga möjligheter att nå oss.

För varje gång som du vägrar att lyssna på nådens budskap blir din otro bara större. Varje gång du undviker att öppna dörren till ditt hjärta för Kristus blir du mer och mer ovillig att lyssna på honom som talar. Dina möjligheter att svara på nådens sista vädjan blir bara mindre och mindre. Låt inte samma sak bli skrivet om dig som om det forna Israel: "Efraim står i förbund med avgudar, må han då fara!" Hos 4: 17. Låt inte Kristus gråta över dig och säga som över Jerusalem: "Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Nu får ni själva ta hand om ert hus." Luk 13:34, 35.

Vi lever i den tid då människobarnen får höra det sista budskapet om nåd och den sista inbjudan. Befallningen: "Gå genast ut på gator och gränder," håller på att bli uppfylld. Varenda människa kommer att få Kristi inbjudan. Budskapet säger: "Välkomna, allt är färdigt." Heliga änglar samarbetar fortfarande med människorna. Kristus väntar på ett tecken på att du låser upp och öppnar dörren till ditt hjärta så att han kan komma in. Och änglarna väntar på att få föra nyheten till himlen att ytterligare en förlorad syndare har hittats. Himlens härskaror väntar, beredda att spela på sina harpor och sjunga en glädjesång över att ytterligare en människa har accepterat inbjudan till festen.

Kapitel 19. - Hur ofta ska vi förlåta?

Petrus hade ställt en fråga till Kristus: "Hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket s9m sju gånger?" Matt 18:21. Rabbinerna hade begränsat antalet förlåtelser till tre. Petrus, som antog att han bar ut Kristi undervisning, utökade det till sju, antalet som betecknade fulländning. Men Kristus lärde att vi aldrig ska tröttna på att förlåta. Därför sade han: "Inte sju gånger utan sjuttiosju gånger." Matt 18:22.

Sedan talade Kristus om vilken grund sann förlåtelse ska vila på och faran av att nära ett sinnelag som inte vill förlåta sin nästa. I liknelsen berättade han om hur en kung behandlade sina ämbetsmän i statsförvaltningen. En del av dessa ämbetsmän hade hand om ofantliga summor av statens pengar. När kungen undersökte hur de skötte denna förvaltning, visade det sig att en man var skyldig honom den enorma summan tiotusen talenter. Han hade inga möjligheter att betala tillbaka, så enligt gängse regler beordrade kungen att mannen skulle säljas tillsammans med alla sina ägodelar, så att betalning kunde ske. Men den förskräckte mannen föll ner för kungens fötter och sade: "Ge mig tid, så skall jag betala alltsammans." Matt 18:26. Då blev kungen rörd och kände medlidande och efterskänkte mannens hela skuld.

Men när tjänaren gick därifrån, mötte han en tjänare som var skyldig honom hundra dinarer. Han grep honom om strupen och sade: 'Betala tillbaka vad du är skyldig!' Den andre kastade sig ner och bad honom: 'Ge mig tid, så skall jag betala.' Men han ville inte utan gick därifrån och lät sätta honom i fängelse tills skulden var betald. När de andra tjänarna såg vad som hände, tog de mycket illa vid sig och talade om alltsammans för sin herre. Då kallade denne till sig tjänaren och sade: 'Din usling, jag efterskänkte hela din skuld när du bad mig öm det. Borde du inte ha varit lika barmhärtig mot din kamrat som jag mot dig?' Och i sin vrede lät hans herre bödelsdrängarna ta hand om honom tills hela skulden var betald. Matt 18:28-34.

Denna liknelse pekar på detaljer som är nödvändiga för att göra bilden fullständig utan att i övrigt ha någon speciell betydelse för en andlig tolkning. Det är inte dessa som ska fånga vår uppmärksamhet. Stora sanningar blir förkunnade i liknelsen, och det är dem vi ska rikta vår uppmärksamhet mot.

Den förlåtelse denne kung beviljar representerar en gudomlig förlåtelse av synd. Kungen representerar Kristus, som rörd av medlidande efterskänkte skulden till sin tjänare. Människan stod under fördömelsen på grund av överträdelsen av lagen. Hon hade inga möjligheter att rädda sig själv och det var därför som Kristus, som klätt sin gudomlighet med mänsklighet, kom till denna värld för att ge sitt liv, den rättfärdige för den orättfärdige. Han offrade sig själv för våra synder, frivilligt gav han förlåtelse genom sitt blod. Ty hos Herren är nåd, och mycken förlossning är hos honom. Ps 130:7.

Det är på denna grund vi ska visa medlidande för vår medsyndare. "Om Gud har älskat oss så, måste också vi älska varandra." 1 Joh 4: 11. "Ge som gåva," säger Kristus, "vad ni har fått som gåva." Matt 10:8.

I samma ögonblick som gäldenären i liknelsen bad om tid och lovade: "Ge mig tid, så skall jag betala alltsammans," var straffet upphävt. Hela skulden blev avskriven. Och ganska snart fick han själv möjligheten att följa sin herres exempel. När han gick ut mötte han en medtjänare som var skyldig honom en liten summa. Själv hade han fått tiotusen talenter efterskänkta. Men medtjänaren var inte skyldig honom mer än hundra dinarer. Men han som hade fått en sådan nåd behandlade sin medtjänare på ett helt annat sätt. Hans gäldenär vädjade till honom på samma sätt som han själv gjort till kungen, men det gav inte samma resultat. Han som nyligen blivit förlåten var inte alls lika ömsint och medlidsam. Han visade inte alls samma nåd mot sin medtjänare som han själv fått erfara. Han brydde sig inte om mannens vädjan om tålamod. Det enda den otacksamme tjänaren kunde tänka på var denna lilla summa pengar som hans medtjänare var skyldig honom. Han krävde tillbaka hela skulden och såg till att medtjänaren fick det straff som han själv nyligen fått upphävt.

Hur många finns det inte idag som visar samma anda. När gäldenären vädjade om nåd inför sin herre hade han inte en klar uppfattning om hur stor hans skuld egentligen var. Han insåg inte sin hjälplöshet utan hoppades på att kunna klara sig själv. "Ge mig tid," sade han, "så skall jag betala alltsammans." Det finns alltså många som tror att de genom egen kraft ska kunna vinna Guds ynnest. De inser inte sin hjälplöshet. De accepterar inte att Guds nåd är en fri gåva, utan försöker höja sig själva genom självrättfärdighet. De har inte ett förkrossat och ödmjukt hjärta eftersom de inte förstått sitt syndiga tillstånd, och de är krävande och visar inte en förlåtande anda mot andra. Jämfört med deras bröders synder mot dem är deras egna synder mot Gud som att jämföra tiotusen talenter mot hundra dinarer närmare hundra mot ett. Ändå har de mage att visa brist på förlåtelse.

I liknelsen kallade herren till sig den obarmhärtige gäldenären och sade till honom: "Din usling, jag efterskänkte hela, din skuld när du bad mig om det. B9rde du inte ha varit lika barmhärtig mot din kamrat som jag mot dig? Och i sin vrede lät hans herre bödelsdrängarna ta hand om honom tills hela skulden var betald. Så skall min himmelske Fader göra," sade Jesus, "med var och en av er som inte av uppriktigt hjärta förlåter sin broder." Matt 18:32-35. Den som vägrar att förlåta kastar alltså bort sitt eget hopp om att bli förlåten.

I liknelsen kallade herren till sig den obarmhärtige gäldenären och sade till honom: "Din usling, jag efterskänkte hela, din skuld när du bad mig om det. B9rde du inte ha varit lika barmhärtig mot din kamrat som jag mot dig? Och i sin vrede lät hans herre bödelsdrängarna ta hand om honom tills hela skulden var betald. Så skall min himmelske Fader göra," sade Jesus, "med var och en av er som inte av uppriktigt hjärta förlåter sin broder." Matt 18:32-35. Den som vägrar att förlåta kastar alltså bort sitt eget hopp om att bli förlåten.

Lärdomen i denna liknelse får inte tillämpas på fel sätt. Att Gud förlåter oss minskar inte på något sätt vår plikt att lyda honom. Vårt förlåtande sinnelag minskar inte kravet på att vi

ska uppfylla våra skyldigheter. I bönen som Kristus lärde sina lärjungar sade han: "Och förlåt oss våra skulder, liksom vi har förlåtit dem 'som står i skuld till oss." Matt 6:12. Med detta menade han inte att vi inte ska kräva att våra gäldenärer uppfyller sina skyldigheter för att vi ska kunna bli förlåtna. Om de inte kan betala, även om det beror på misshushållning, ska de inte kastas i fängelse, förtryckas eller ens behandlas strängt. Liknelsen uppmanar oss inte på något sätt att vara lata. Guds Ord förklarar att" den som inte vill arbeta får heller inte äta". 2 Thess 3: 10. Herren fordrar inte att en hårt arbetande människa ska gynna dem som är sysslolösa. Många slösar bort sin tid, man anstränger sig inte och detta leder till fattigdom och andra brister. Om de som ägnar sig åt detta inte ändrar sig är allt som görs för dem som att stoppa skatter i en kasse som är full av hål. Men det finns en oundviklig fattigdom, och mot dem som drabbats så olyckligt ska vi visa ömhet och medlidande. Vi ska behandla andra precis som vi vill bli behandlade i liknande situationer. Genom aposteln Paulus uppmanar den helige Ande oss: "Om det alltså finns tröst genom Kristus, uppmuntran från kärleken och gemenskap från Anden, om det finns ömhet och medkänsla, gör då min glädje fullkomlig genom att visa enighet. Lev i samma kärlek, eniga i tanke och sinnelag, fria från självhävdelse och fåfänga. Var ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Tänk inte bara på ert eget bästa utan också på andras. Låt det sinnelag råda hos er som också fanns hos Kristus Jesus." Fil 2: 1-5.

Men vi får inte ta för lätt på synden. Herren har befallt oss att inte bortse från vår broders överträdelser. Han säger: "Ta er i akt! Om din broder gör orätt, så tillrättavisa honom, och om han ångrar sig, så förlåt honom." Luk 17:3. Synden ska kallas vid sitt rätta namn och klart och tydligt läggas fram för överträdaren.

Genom den helige Ande förmanar Paulus Timotheos genom att skriva: "Förkunna ordet, träd upp i tid och otid, vederlägg, tillrättavisa, vädja - tålmodigt och med ständig undervisning." 2 Tim 4:2. Och till Titus skriver han: "Det finns, särskilt bland de omskurna, många som inte vet sin plats, pratmakare som förvrider huvudet på andra... Vederlägg dem därför med kraft, så att de blir sunda i tron." Tit 1:10, 13.

"Om din broder har gjort dig någon orätt," sade Kristus, "så gå och ställ honom till svars i enrum. Lyssnar han på dig, har du vunnit tillbaka din broder. Men om han inte vill lyssna, ta då med dig en eller två till, för på två eller tre vittnesmål skall varje sak avgöras. Om han vägrar lyssna på dem, så tala om det för församlingen. Vill han inte lyssna på församlingen heller, be trakta honom då som en hedning eller en tullindrivare." Matt 18:15-17.

Vår Herre lär oss att dispyter mellan kristna bör avgöras inom församlingen och inte läggas fram för dem som inte fruktar Gud. Om en kristen behandlas illa av sin broder ska han inte söka rättslig hjälp av dem som inte tror utan följa de direktiv som Kristus har gett. I stället för att hämnas ska han försöka rädda sin broder. Gud kommer att försvara dem som älskar och fruktar honom och även deras intressen. Sedan kan vi i fullt förtro ende lägga vårt fall i Guds hand, han som dömer rättvist.

Alldeles för ofta upprepas överträdelserna och överträdaren bekänner sina fel. Den som blivit förorättad tröttnar och tycker att han har förlåtit nog. Men Frälsaren har klart och tydligt sagt till oss hur vi ska behandla överträdaren: "Om din broder gör orätt, så tillrättavisa honom, och om han ångrar sig, så förlåt honom." Luk 17:3. Behandla honom inte som om han vore ovärdig ditt förtroende. "Se till att du inte själv blir frestad." Gal 6: 1.

Om din broder felar så ska du förlåta honom. När han kommer till dig med sin bekännelse ska du inte säga: Jag tycker inte att du är tillräckligt ödmjuk. Jag tror inte han tar sin bekännelse på allvar. Vad har du för rätt att döma honom som om du skulle kunna läsa hans hjärta? Guds Ord säger: "Om han ångrar sig, så förlåt honom. Även om han gör orätt mot dig sju gånger om dagen och sju gånger kommer tillbaka och säger: Jag ångrar mig, så skall du förlåta honom." Luk 17:3,4. Och inte bara sju gånger, Utan sjuttiosju gånger -lika ofta som Gud förlåter dig.

Tack vare Guds nåd står vi i ständig tacksamhetsskuld till honom. Det var nåden i förbundet som fick Gud att adoptera oss. Guds nåd möjliggjorde vår frälsning och vår pånyttfödelse. Den gör oss till arvingar tillsammans med Jesus. Låt oss dela med oss av den nåden till andra.

Låt inte den felande få någon anledning till misströstan. Tillåt heller inte dig själv att visa fariseisk hårdhet som kan såra din broder. Låt ingen bitter eller hånfull tanke fylla ditt sinne eller ditt hjärta. Du ska heller inte färga ditt språk på ett föraktfullt sätt. Om du inte låter Gud styra ditt tal och visar likgiltighet eller misstänksamhet och misstro kan det leda till att en själ går förlorad. Vad han behöver är en äldre bror som har ett hjärta fyllt av medlidande. Låt honom få uppleva en stark och medlidande hand och en röst som viskar. Låt oss be tillsammans. Då kommer ni båda två att få uppleva en värdefull erfarenhet från Gud. Bönen förenar oss med varandra och med Gud. Jesus är nära oss då vi ber, och han ger ny styrka till den svaga och förbryllade själen, en styrka som kan övervinna världen, köttet och den Onde. Bönen förhindrar Satans attacker.

En gudomlig förändring sker med karaktären då man vänder sig bort från den mänskliga ofullkomligheten. När man gör det verkar Kristi Ande på hjärtat så att man formas till hans avbild. Anstränga dig sedan att lyfta fram Jesus. Låt sinnets öga riktas mot "Guds Lamm, som tar bort världens synd". Joh 1:29. När du engagerar dig i detta arbete ska du komma ihåg att "den som återför en syndare från hans villovägar räddar hans liv undan döden och gör att många synder blir förlåtna". Jak 5:20.

Men om ni inte förlåter människorna, skall inte heller er fader förlåta er era överträdelser. Matt 6: 15. Ingenting kan rättfärdiga en oförsonlig anda. Den som inte visar nåd mot sina medmänniskor visar att han själv inte får ta del av Guds förlåtande nåd. I och med Guds förlåtelse dras det felande hjärtat närmare hjärtat hos den Oändlige. När det gudomliga medlidandet flödar in i syndarens själ strömmar den vidare till andra. Den ömhet och nåd som Kristus visat i sitt dyrbara liv kommer också att upptäckas hos dem som får ta

del av hans nåd. Men den som inte har Kristi ande tillhör inte honom. Rom 8:9. Han har avlägsnat sig från Gud och är inte lämplig till annat än evig skilsmässa från honom.

Visst är det sant att han en gång har fått förlåtelse, men hans oförsonliga ande visar att han förkastar Guds förlåtande kärlek. Han har skilt sig själv från Gud och befinner sig i samma tillstånd som innan han blev förlåten. Han förnekar den ånger han tidigare känt och sina gamla synder har han kvar som om han inte hade ångrat sig.

Men den stora lärdomen i liknelsen ligger i kontrasten mellan hur medlidande Gud är och hur hårdhjärtad människan är. Faktum är att Guds förlåtande nåd ska vara måttstocken för vår egen. Borde du inte ha varit lika barmhärtig mot din kamrat som jag mot dig? Matt 18:33.

Vi blir inte förlåtna för att vi förlåter utan på det sätt som vi förlåter. Grunden för all förlåtelse ligger i den oförtjänta kärlek vi far av Gud, men vår attityd mot andra visar om vi har gjort denna kärlek till vår egen. Därför säger Kristus: Ty med den dom som ni dömer med skall ni dömas, och med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er. Matt 7:2.

Kapitel 20. - Vinst som är förlust

Som vanligt när Kristus undervisade fanns det fler än bara hans lärjungar omkring honom. Han hade berättat för lärjungarna om det som skulle hända och som de snart skulle få vara med om. De sanningar han anförtrott dem skulle de föra utomlands och de skulle hamna i konflikt med denna världens ledare. För hans skull skulle de släpas inför domstolar, domare och kungar. Han hade försäkrat dem att de skulle ha en visdom som ingen skulle kunna bestrida. Hans ord, som hade rört massornas hjärtan och förvirrat hans sluga motståndare, vittnade om kraften hos den inneboende Anden som han hade lovat sina efterföljare.

Men det fanns många som ville ha den himmelska nåden enbart för själviska syften. De erkände Kristi underbara makt som klart och tydligt framställde sanningen. De hörde löftena som hans efterföljare fick, löften om visdom då de skulle tala inför regenter och domare. Skulle inte han kunna ge lite av denna makt för att gynna deras världsliga ambitioner?

"Någon i hopen sade till honom: 'Mästare, säg åt min bror att dela arvet med mig'." Luk 12:13. Gud hade gett riktlinjer genom Moses angående överföring av egendom. Den äldste sonen skulle ha dubbla lotten av faderns egendom (3 Mos 21: 17), medan de yngre bröderna skulle dela lika. Denne man upplever att hans bror har lurat honom på arvet. Han har misslyckats med att försäkra sig om det som skulle bli hans, men om Kristus gick emellan skulle utgången säkert bli fördelaktig. Han hade hört Kristi gripande vädjanden och allvarliga fördömanden av de skriftlärda och fariséerna. Om Kristus kunde uttala så hårda ord över hans bror skulle denne säkert inte förneka den kränkte mannen dennes del.

Mitt under denna allvarliga undervisning avslöjade mannen sitt självska sinnelag. Han uppskattade Herrens förmåga, den kunde ju vara till fördel i hans egna världsliga syften. Varken hans hjärta eller sinne hade påverkats av de andliga sanningarna. Det enda han tänkte på var att få arvet. Jesus, härlighetens Herre, som var rik men blev fattig för vår skull öppnade den gudomliga kärlekens skatter för denne man. Den helige Ande vädjade till honom att bli arvtagare "till ett arv som inte kan förstöras, fläckas eller vissna". 1 Pet 1:4. Han hade sett bevisen på Kristi makt och nu hade han fått möjlighet att tala med den store Läraren, att få framföra sitt hjärtas innersta längtan. Men hans blick var fäst vid det jordiska, precis som mannen med gödselgrepen i Bunyans liknelse. Han såg inte kronan ovanför sitt huvud. Han värderade Guds gåva likadant som Simon trollkarlen, ett medel för att nå världslig framgång.

Frälsarens uppgift på jorden närmade sig snabbt sitt slut. Det återstod bara några månader för honom att slutföra det han kommit för att utföra, att upprätta sin nåds rike. Ändå försökte den världsliga girigheten få honom att ta del i en dispyt om en bit mark. Men Jesus avvek inte från sin uppgift. Han svarade: "Vem har satt mig till att döma eller skifta mellan er?" Luk 12: 14.

Jesus kunde ha talat om för den här mannen vad som Var rätt. Han visste mycket väl vad som var rättvist i detta fall, men bröderna var osams för att båda Var giriga. Jesus sade faktiskt att det inte var hans uppgift att lägga sig i den här typen av kontroverser. Han hade kommit för en helt annan saks skull nämligen för att predika evangelium, alltså för att människan skulle få en kännedom om de eviga realiteterna.

I det sätt som Jesus skötte det här fallet finns en lärdom för dem som verkar i hans namn. När han sände iväg de tolv sade han: "Förkunna på er väg att himmelriket är nära: Bota sjuka, väck upp döda, gör spetälska rena och driv ut demoner; ge som gåva vad ni har fått som gåva." Matt 10:7, 8. De skulle inte lägga ner energi på folkets världsliga problem, utan deras uppgift var att förmå människor att försona sig med Gud. Och i denna mission låg deras makt att välsigna mänskligheten. Det är bara Kristus som kan råda bot på människans synder och sorger, och det är bara evangeliet om hans nåd som kan upphäva den förbannelse som vilar över samhället. Den orättvisa som den rike visar den fattige och den fattiges hat mot den rike har sin grund i självviskheten. Det enda som kan utrota detta är att man underkastar sig Kristus. Ingen annan än han kan ge ett nytt, kärleksfullt hjärta till det av synd självviska hjärtat. Må Kristi tjänare predika evangeliet genom den Ande som sänts ner från himlen och arbeta på samma sätt som han för människans bästa. Resultatet av detta kommer att visa sig i välsignelse och upphöjelse av människan av ett slag som mänsklig makt omöjligen kan åstadkomma.

Vår Herre angrep själva roten av den oroade frågeställarens problem och vid liknande dispyter sade han: "Akta er för allt habegär. En människas liv beror inte av överflöd av ägodelar." Luk 12:15.

Sedan gav han dem en liknelse: "En rik man hade fått god skörd på sina jordar. Han tänkte för sig själv: 'Vad skall jag göra? Jag har inte plats för hela skörden.' Han sade: 'Så här skall jag göra. Jag river mina lador och bygger större så att jag får rum med säden och allt annat jag äger. Sedan kan jag säga till mig själv: Nu min vän är du väl försörjd för många år framåt. Du kan vila ut. Ät, drick och roa dig.' Men Gud sade till honom: 'Din dåre, i natt skall ditt liv tas ifrån dig, och allt du har lagt på hög, vem skall få det?' Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud." Luk 12: 15-20.

Genom liknelsen om den oförnuftige rike mannen pekade Kristus på det dåraktiga hos den som gör världen till sitt allt.

Denne man hade fått allt han ägde av Gud. Solen hade fått skina över hans marker, eftersom dess strålar skiner på både rättfärdiga och orättfärdiga. Skurar från himlen faller på både onda och goda. Herren har sett till att växtligheten frodas och att åkrarna ger överflöd. Den rike mannen visste inte riktigt vad han skulle göra med det han skördat. Hans lador var överfulla, och han hade ingenstans att placera överskottet av skörden. Alla hans välsignelser hade kommit från Gud, men det ägnade han inte en tanke. Han förstod inte att Gud hade gjort honom till förvaltare av medel som kunde hjälpa de nödlidande. Här hade han en

välsignad möjlighet att vara Guds allmoseutdelare, men han tänkte bara på sin bekvämlighet.

Den rike mannen gjordes uppmärksam på de fattigas, hemlösas, änkornas, de lidandes och plågades situation. Det fanns många platser där hans rikedom skulle kunna komma till användning. Han kunde lätt ha avvarat en del av sitt överflöd och på så sätt befriat många familjer från bekymmer. Många hungriga hade fått mat, nakna hade fått kläder, det hade glatt många hjärtan, många böner om mat hade blivit besvarade och mycket lovsång hade stigit till himlen. Herren hade hört de behövandes böner, och genom sin godhet hade han sörjt för de fattiga. Ps 68:10. Den rike mannen hade välsignats med ett sådant överflöd att det hade varit tillräckligt för att täcka mångas behov. Men han stängde sitt hjärta för de nödlidandes rop och sade till sina tjänare: "Så här skall jag göra. Jag river mina lador och bygger större så att jag får rum med säden och allt annat jag äger. Sedan skall jag säga till mig själv: Nu min vän är du väl försörjd för många år framåt. Du kan vila ut. Ät, drick och roa dig." Luk 12:18,19.

Denne man hade inte högre mål än djuren som förgås. Han levde som om Gud inte fanns, som om det inte fanns någon himmel, inget framtida liv, som om allt han ägde var hans och han inte var skyldig något till varken Gud eller människor Psalmisten beskrev den rike mannen då han skrev: "Dårarna säger i sina hjärtan: 'Det finns ingen Gud'." Ps 14:1.

Denne man hade levt och planerat enbart för sig själv. Han ser till att framtiden är säkrad. Det enda han har framför sig nu är att spara och njuta av frukterna av sitt arbete. Han ser sig själv som mer gynnad än andra och tar själv åt sig äran för att ha skött det hela så bra. Hans omgivning hedrar honom som en man med gott omdöme och som framgångsrik medborgare. För man "berömmer dig när du gör dig goda dagar". Ps 49:19.

För "denna världens vishet är dårskap i Guds ögon". 1 Kor 3:19. Medan den rike mannen ser njutningsfyllda år framför sig har Herren helt andra planer. Budskapet kommer till denna otrogna tjänare: "Din dåre, i natt skall ditt liv tas ifrån dig." Luk 12:20. Här är ett krav som pengar inte kan ersätta. Han kan inte köpa sig uppskov med det överflöd han samlat på sig. På ett ögonblick blir allt det han arbetat för hela sitt liv fullständigt värdelöst för honom. "Allt du har lagt på hög, vem skall få det?" Luk 12:20. Han skulle förlora alla sina stora fält och fyllda spannmålsmagasin. "De samlar ihop och vet inte vem som skall få det." Ps 39:7.

Det enda som kunde ha varit värdefullt för honom har han förlorat. Genom att leva ett självisk liv har han avvisat den gudomliga kärlek som nåderikt kunde ha' flödat till hans med människor. Han har alltså förkastat livet, eftersom Gud är kärlek och kärlek är liv. Denne man valde hellre det världsliga än det andliga, och liksom det världsliga måste han förgås. "En människa som, mitt i sin härlighet, är utan förstånd, hon är lik boskapen, som förgörs." Ps 49:21.

"Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud." Luk 12:21. Denna bild är sann för alla tider. Du må planera bara för ditt eget goda, du må samla skatter, du må bygga förnäma bostadshus så som man gjorde i det forna Babylon, men du kan inte

bygga murar som är så höga att de kan utestänga domens budbärare. Kung Belsassar hade ett "stort gästabud" och "prisade sina gudar av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten". Dan 5:23. Men den Osynliges finger skrev domens ord på hans vägg, och man kunde höra trampet aven fientlig arme i palatset. "Samma natt blev Belsassar, kaldéernas kung, dödad", och en främmande monark satt på tronen. Dan 5:30.

Så går det för den som samlar skatter åt sig själv men inte är rik inför Gud. Luk 12:21. Denna bild är sann för alla tider. Du må planera bara för ditt eget goda, du må samla skatter, du må bygga förnäma bostadshus så som man gjorde i det forna Babylon, men du kan inte bygga murar som är så höga att de kan utestänga domens budbärare. Kung Belsassar hade ett stort gästabud och prisade sina gudar av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten. Dan 5:23. Men den Osynliges finger skrev domens ord på hans vägg, och man kunde höra trampet aven fientlig arme i palatset. Samma natt blev Belsassar, kaldéernas kung, dödad, och en främmande monark satt på tronen. Dan 5:30.

Att leva ett självisk liv är detsamma som att gå under. Girighet, åtrån att ha förmåner för sig själv, klipper av själen från livet. Det är när man är fylld av Satans ande som man bara tänker på sig själv. Kristi ande är att ge, att offra sig själv för andras bästa. Och detta är vittnesbördet: Gud har gett oss evigt liv, och det livet finns i hans Son. Den som har hans Son har livet. Den som inte har Guds Son har inte livet. 1 joh 5:11,12.

Därför säger han: Akta er för allt habegär. En människas liv beror inte av överflöd på ägodelar. Luk 12:15.

I liknelsen om den rike mannen visar Kristus att det är i detta livet som människan bestämmer sitt öde. Varje själ erbjuds Guds nåd under prövotiden. Men om människan kastar bort möjligheterna genom självbelåtenhet så är hon avskuren från den eviga livet. Det finns ingen senare prövotid för dem. Genom eget val har de skapat en oöverkomlig klyfta mellan sig och Gud.

Denna liknelse visar kontrasten mellan de rika, som inte för litat sig på Gud, och de fattiga som gjort det. Kristus visar att det kommer en tid då situationen är omvänd mellan de två klasserna. De som är fattiga på världsliga ägodelar men ändå litar på

Gud och är tålmodiga i sitt lidande kommer en dag att upphöjas över dem som haft de högsta positioner som världen kan erbjuda men inte överlåtit sina liv till Gud.

Kapitel 21. - En stor klyfta faställd

Det var en rik man, sade Kristus, som klädde sig i purpur och fint linne och levde i fest och glans var dag. Men en tiggare som hette Lasaros låg vid hans port full av sår och önskade att han fick äta sig mätt på resterna från den rike mannens bord. Luk 16:19-21.

Den rike mannen tillhörde inte samma klass som den orättfärdige domaren, som öppet ignorerade både Gud och människor. Han gjorde anspråk på att vara Abrahams son. Han var inte våldsam mot tiggaren och krävde inte att han skulle ge sig av, fast det till och med var otrevligt att se honom. Om det fattiga, äckliga exemplet på människa kunde få tröst genom att se honom inom hans portar var den rike mannen villig att låta honom stanna. Men han var självisk likgiltig för sin lidande broders behov.

På den tiden fanns det inga sjukhus där man kunde ta hand om sjuka. De lidande och behövande fördes fram så att de som Herren hade anförtrott rikedom kunde se dem för att de därigenom skulle få hjälp och medkänsla. Sådan var alltså situationen med tiggaren och den rike mannen. Lasaros hade ett stort behov av hjälp eftersom han saknade vänner, hem, pengar och mat. Trots det lät man honom förbli i den situationen dag efter dag, medalj den välbärgade adelsmannen hade allt han behövde. Den som hade alla möjligheter att lätta sin medbroders lidande levde för sig själv, så som också många gör i dag.

I dag har vi många som är hungriga, nakna och hemlösa, och de finns alldeles intill oss. Om vi nonchalerar att dela med oss av våra tillgångar till dessa nödlidande orsakar det att bördor läggs på oss vilka vi en dag kommer att möta med fruktan. All girighet är lika med avgudadyrkan. All självisk tillfredsställelse väcker anstöt i Guds ögon.

Den rike mannen hade blivit satt att hushålla med Guds tillgångar, och det var hans plikt att uppmärksamma precis sådana fall som tiggarens. Budet hade getts: "Du ska älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft", 5 Mos 6:5, och: "Du skall älska din nästa som dig själv." 3 Mos 19:18. Den rike mannen var jude och kände mycket väl till Guds bud. Men han glömde att han var ansvarig för hur medlen han fått ansvar över användes. Ett överflöd av Herrens välsignelser vilade över honom, men han använde dem på ett självisk sätt till att ära sig själv, inte sin Skapare. Lika stort som hans överflöd var, lika stor blev hans skyldighet att använda det till att hjälpa människor. Detta var Herrens bud, men den rike mannen tänkte inte på sin skyldighet gentemot Gud. Han lånade ut pengar och tog ränta, men han betalade ingen ränta på det han lånat av Gud. Han hade både kunskap och talanger men utvecklade dem inte. Han ägnade inte en tanke åt sitt ansvar inför Gud utan använde allt för egen tillfredsställelse. Allt som omgav honom, ständigt tidsfördriv och vännernas smicker, låg till grund för hans självisk liv. Han var så upptagen av umgänget med sina vänner att han förlorade all känsla för sitt ansvar - att samarbeta med Gud och hans verk för nåden. Han hade alla möjligheter att förstå och praktisera undervisningen i Guds Ord. Men det umgänge han hade, som bara älskade nöjen, upptog hans tid så till den grad att han glömde bort evighetens Gud.

Så kom tidpunkten då förhållandena för de två männen förändrades. Den fattige hade fått lida dag efter dag men hade tålmodigt och stilla stått ut med det. Så småningom dog han och blev begravd. Ingen sörjde honom, men genom sitt tåliga lidande hade han vittnat för Kristus. Han hade klarat provet, och vid hans död framställs det som om änglar bär honom till Abrahams sköte.

Så kom tidpunkten då förhållandena för de två männen förändrades. Den fattige hade fått lida dag efter dag men hade tålmodigt och stilla stått ut med det. Så småningom dog han och blev begravd. Ingen sörjde honom, men genom sitt tåliga lidande hade han vittnat för Kristus. Han hade klarat provet, och vid hans död framställs det som om änglar bär honom till Abrahams sköte.

Lasaros representerar de fattiga som tror på Kristus. När basunen hörs och alla som är i gravarna hör Kristi röst och står upp får de sin belöning, eftersom deras tro på Gud inte bara var en teori, utan en verklighet.

"Den rike dog också han och begravdes. I dödsriket, där han pinades, lyfte han blicken och fick långt borta se Abraham, och Lasaros vid hans sida. Då ropade han: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig och skicka Lasaros att doppa fingerspetsen i vatten och fukta min tunga, jag plågas här i lågorna'." Luk 16:22-24.

I den här liknelsen mötte Kristus folket på deras egen mark. Många av dem som lyssnade på Kristi ord hade uppfattningen att det fanns ett medvetet tillstånd mellan döden och uppståndelsen. Den här uppfattningen kände Frälsaren till och han framställde sin liknelse på ett sådant sätt att viktiga sanningar inpräntades genom dessa förutfattade meningar. Han framställde en spegel för sina åhörare, där de kunde se hurdan deras relation med Gud verkligen var. Han använde sig av den allmänna uppfattning för att förmedla det han ville att alla skulle lägga märke till - att ingen värderas efter ägodelar, eftersom alla ägodelar är ett lån från Gud. Genom att missbruka dessa gåvor placeras man lägre än de fattigaste och mest plågade, vilka älskar och litar på Gud.

Kristus har en innerlig längtan efter att hans åhörare ska förstå att det är omöjligt för människan att tillförsäkra sig frälsning efter döden. Abraham representerar här den som svarar: "Min son, kom ihåg, att du fick ut ditt goda medan du levde, likasom Lasaros sitt onda. Nu har han funnit tröst här, medan du plågas.

Dessutom gapar det en klyfta mellan oss och er, för att de som vill ta sig över från oss till er eller från er till oss inte skall kunna göra det." Luk 16:25,26. Här framställer alltså Kristus det utsiktslösa i att hoppas på en andra prövotid. Människan har inte fritt någon annan tid än detta liv till att förbereda sig för evigheten.

Den rike mannen hade inte övergivit tanken på att han var ett Abrahams barn, och nu när han plågas ropar han till honom för att få hjälp: "Fader Abraham", ropade han, "förbarma dig över mig." Luk 16:24. Han bad inte till Gud utan till Abraham. På det sättet visade han att han satte Abraham över Gud och att han förlitade sig på sin relation till Abraham för att

bli frälst. Rövaren på korset riktade sin bön till Kristus: "Tänk på mig när du kommer med ditt rike." Luk 23:42. Omedelbart fick han svaret: "Sannerligen säger jag dig i dag [då jag hänger på korset, förödmjukad och lidande], du skall vara med mig i paradiset." Luk 23:43. Men den rike mannen bad till Abraham och fick inte sin bön besvarad. Det är bara Kristus som är upphöjd att vara "hövding och frälsare för att Israel skall kunna omvända sig och få förlåtelse för sina synder". Apg 5:31. "Hos ingen annan finns frälsningen." Apg 4: 12.

Hela sitt liv hade den rike mannen ägnat sig åt att tillfredsställa sig själv, och när han upptäckte att han inte hade lagt undan något för evigheten var det för sent. Han insåg sin dårskap och tänkte på sina bröder som skulle fortsätta som han gjort, nämligen att leva för att tillfredsställa sig själva. Då framförde han sin begäran: "Då ber jag dig, fader, att du skickar honom [Lasaros] till min faders hus. Jag har fem bröder, och han måste varna dem, så att inte de också kommer hit till detta plågornas ställe." Luk 16:27, 28. Men "Abraham sade: 'De har Mose och profeterna. De kan lyssna till dem'. Mannen svarade: 'Nej, fader Abraham, men om någon kommer till dem från de döda omvänder de sig'. Men Abraham sade: 'Lyssnar de inte till Mose och profeterna, då låter de inte övertyga sig ens om någon uppstår från de döda'." Luk 16:29-31.

När den rike mannen bad om ytterligare bevis för sina bröder, fick han helt enkelt svaret att det inte skulle leda till att de blev övertygade. Hans begäran kastade skulden på Gud. Det var som om den rike mannen hade sagt: Om du sagt till mig ordentligt, skulle jag inte ha varit här nu. I sitt svar till den rike mannen, säger Abraham: Dina bröder har blivit tillräckligt varnade. De har fått ljus men har inte velat se. Sanningen har framställts för dem, men de har inte velat lyssna.

Lyssnar de inte till Mose och profeterna, då låter de inte övertyga sig ens om någon uppstår från de döda. Luk 16:31. Dessa ord har visat sig stämma i Kristi samtidas historia. Kristi sista mirakel var att han uppväckte Lasaros från döden efter fyra dagar. Kristi samtida fick en underbar bevisning på Frälsarens gudomlighet men avvisade den. Lasaros uppstod från döden och vittnade för dem, men de förhärdade sina hjärtan mot all bevisning, och de till och med ville döda honom. Joh 12:9-11.

Lagen och profeterna är Guds förordnade förmedlare av frälsningen till människan. Kristus sade att de borde ägna sin uppmärksamhet åt dessa vittnesbörd. Om de inte lyssnar till Guds röst, som finns i hans Ord, så skulle de inte heller lyssna till ett vittne som uppstår från de döda.

De som bryr sig om Moses och profeterna kommer inte att få större ljus än det Gud har gett. Men om de förkastar ljuset och inte uppskattar de möjligheter som de fått, skulle de heller inte lyssna till någon som uppstod från de döda, för att ge dem ett budskap. Inte heller dessa bevis skulle övertyga dem, för de som avvisar lagen och profeterna har så förhärdade hjärtan att de skulle förkasta allt ljus.

Samtalet mellan Abraham och den före detta rike mannen är bildligt. Lärdomen i det är att alla har fått tillräckligt med ljus för att kunna fullgöra de plikter som krävs av dem.

Människans ansvar står i proportion till hennes möjligheter och fördelar. För att var och en ska kunna utföra det som de blivit ombedda att göra, har Gud gett dem tillräckligt med ljus och nåd. Om någon misslyckas med att utföra den uppgift som ett litet ljus har visat är hans ansvar, kommer det större ljuset bara att peka på hans otrohet och nonchalans mot de välsignelser han fått. "Den som är trogen i smått är trogen också i stort, och den som är ohederlig i smått är ohederlig också i stort." Luk 16:10. Om de som vägrar att ta emot ljus från Mose och profeterna ber om några underbara underverk, kommer de Inte att bli övertygade om de blir bönhörda.

Liknelsen om den rike mannen och Lasaros representerar två klasser av människor och hur de bedöms i den osynliga världen. Det är ingen synd att vara rik, bara rikedomen inte förvärvats på ett ohederligt sätt. Den rike är inte fördömd för att han är rik, men fördömelsen drabbar honom om de medel som anförtrotts honom enbart används för själviska ändamål. Det är mycket bättre att han lägger sina pengar vid Guds tron genom att använda dem till att göra gott. Döden kan inte göra någon fattig som helgat sig till att söka eviga rikedomar. Men den som samlar på hög för egen skull, får inte med sig någonting av det till himlen. Han har visat sig vara en opålitlig tjänare. Under sin livstid levde han gott, men han glömde sin plikt mot Gud. Han misslyckades med att trygga den himmelska skatten.

Den rike mannen som hade så många privilegier framställs för oss som en man som skulle ha utnyttjat sina gåvor på ett helt annat sätt. Han skulle ha verkat så att resultatet hade nått den eviga världen. Det skulle ha fört med sig andliga fördelar. Meningen med återlösningen är inte bara att utplåna synden, utan också att låta människan få tillbaka de andliga gåvor som gick förlorade på grund av syndens hämmande makt. Det går inte att bära med sig pengar till nästa liv, de behövs inte där, men de goda gärningar som utförts för att vinna människor för Kristus bärs in i de himmelska kamrarna. Men de som självisk använt Herrens gåvor genom att inte bry sig om de behövande eller inte gjort någonting för att föra fram Guds verk på jorden har vanärat sin Skapare. Bredvid deras namn i den himmelska boken, står det: Stulit från Gud.

Den rike mannen hade allt pengar kunde köpa, men han hade inte den rikedom som kunde ha hållit ordning på hans räkenskaper med Gud. Han levde som om han ägde allt han hade. Han hade inte brytt sig om Guds kallelse och den lidande fattiges behov. Men till slut kommer en kallelse han inte kan nonchalera. Denna makt beordrar honom att lämna ifrån sig det han inte längre har ansvar för. Den en gång så rike mannen har hamnat i djupaste fattigdom. Han kommer aldrig att bli klädd i Kristi rättfärdighets mantel, som är vävd i himlens vävstol. Han som en gång var klädd i det finaste purpur, det finaste linne, är nu helt naken. Hans prövotid är över. Han hade ingenting med sig till världen och kan heller inte ta med sig något ut ur den.

Inför präster och regenter, skriftlärde och fariséer, lyfte Kristus förhänget och visade denna bild. Du som är rik på denna världens goda men inte inför Gud, se på den. Blir du inte fundersam? Det som är värdefullt bland människorna är avskyvärt inför Gud. Kristus frågar:

"Vad hjälper det en människa att vinna hela världen om hon får betala med sitt liv? Med vad skall hon köpa tillbaka sitt liv?" Mark 8:36, 37.

När Kristus berättade den här liknelsen om den rike mannen och Lasaros, fanns det många bland hans samtida som befann sig i samma ömkliga tillstånd som den rike mannen genom att de använde Guds goda till självförhärligande. De förberedde sig själva för följande ord: "Du är vägd på en våg och befunnen för lätt." Dan 5:27. Den rike mannen hade det materiellt och andligt välsignat, men vägrade att samarbeta med Gud då det gällde användandet av välsignelserna. Likadant var det med hans samtida. Herren hade satt dem till förvaltare av heliga sanningar. Han hade utnämnt dem till att förvalta hans nåd. Han hade gett dem alla andliga och materiella fördelar, och han kallade dem till att föra välsignelserna vidare. Han hade givit dem särskilda instruktioner om hur de skulle behandla sina bröder som avfallit, främlingen inom deras portar och de fattiga bland dem.

Det var inte meningen att de skulle dra fördel av det som de fått för egen vinning utan komma ihåg de behövande och dela med sig till dem. Och Gud lovade att välsigna dem i överensstämmelse med deras kärleksgärningar och hur mycket nåd de visade. Men liksom den rike mannen sträckte de inte ut någon hjälpande hand för att lätta på det materiella och andliga behovet hos den lidande mänskligheten. De var fyllda av stolthet och ansåg sig vara Guds utvalda folk. Ändå tjänade och dyrkade de inte Gud. De förtröstade sig på det faktum att de var Abrahams barn. "Vi härstammar från Abraham," sade de stolt. Joh 8:33. Men när problemen dök upp visade det sig att de hade skilt sig från Gud och satt sin tillit till Abraham som om denne var Gud.

Kristus längtade efter att få lysa upp sina samtidas förmörkade sinnen. Han sade till dem: "Är ni Abrahams barn, borde ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig – den som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham." Joh 8:39, 40.

Kristus tillstod inte att han hade något släktskap med dem. Han undervisade om att det andliga ursprunget är viktigare än jordiskt ursprung. Hans samtida påstod sig härstamma från Abraham, men de misslyckades med att utföra Abrahams gärningar, vilket bevisade att de inte var hans sanna barn. Det är bara de som står i andlig harmoni med Abraham och följer Guds röst som räknas som äkta avkomlingar. Trots att tiggaren tillhörde en klass som man menade vara underlägsen, såg Kristus honom som en som Abraham skulle ta emot i en mycket nära vänskap.

Men den rike mannen, som var omgiven av all lyx man kan tänka sig, var så okunnig att han placerade Abraham där Gud skulle vara. Hans situation hade varit en helt annan om han hade uppskattat sina fördelar och tillåtit Guds Ande att forma hans sinne och hjärta. Likadant var det med de människor han representerade. Deras framtid hade varit helt annorlunda om de hade svarat på Guds kallelse, och de skulle ha uppvisat en sann andlig särart. Kristi samtida hade förmågor som Gud skulle ha utvidgat tillräckligt för att välsigna och upplysa hela världen. Men så långt hade de avlägsnat sig från Guds plan att hela deras liv var förvrängt. Som Guds tjänare misslyckades de med att använda sina gåvor i

överensstämmelse med sanning och rättfärdighet. De hade inte räknat med evigheten, och deras otrohet ledde till att de förföll. Kristus visste att de skulle komma ihåg hans varning då Jerusalem förstördes. Och så blev det. När katastrofen drabbade Jerusalem och folket svalt och led på alla sätt, påminde man sig det Kristus sagt och förstod liknelsen. Människorna var själva orsak till sitt lidande genom att inte bry sig om att låta sitt gudagivna ljus skina över världen.

Slutet av den rike mannens historia porträtterar de avslutande scenerna av vår jords historia. Den rike mannen gjorde anspråk på att vara Abrahams son, men han var avskuren från Abraham genom en djup klyfta – en felaktigt utvecklad karaktär. Abraham tjänade Gud genom att följa hans Ord och vara lydig. Men den rike mannen funderade inte på Gud eller på behoven hos den lidande mänskligheten. Klyftan som fanns mellan honom och Abraham var olydnadens klyfta. I dag finns det många som går samma väg. De är inte omvända trots att de är församlingsmedlemmar. De medverkar i församlingsarbetet, de till och med sjunger psalmen: "Såsom hjorten trängtar till vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud," Ps 42:1, men vittnar bara falskt.

I Guds ögon är de inte mer rättfärdiga än den värsta syndare. Den som längtar efter spänningen i världsliga nöjen, och som vill vara den som alla ser upp till, kan inte tjäna Gud. Precis som den rike mannen i liknelsen har ingen sådan person lust att kämpa mot köttets begär. Han längtar att ge efter för lidelser och föredrar en syndig atmosfär. Plötsligt rycker döden bort honom, och syndaren går i graven med den karaktär som formats i samarbete med sataniska krafter under hans livstid. I graven har han inga möjligheter att välja någonting, varken gott eller ont, för då människan dör är också hennes tankar borra. Ps 146:4; Ords 9:5, 6.

När Guds röst väcker upp de döda stiger de upp ur graven med samma lidelser och passioner, samma sympatier och antipatier, som de närde då de levde. Gud utför inga mirakel för att omskapa den människa som inte vill bli omskapad, trots att hon har alla möjligheter till att bli det. Hon fann inget välbehag i Gud och såg inte någon glädje i att tjäna honom under sin livstid. Hennes karaktär harmonierar inte med Gud och skulle inte vara lycklig i den himmelska familjen.

I vår värld i dag finns det en grupp människor som är självrättfärdiga. De är inga frossare eller drinkare. De är heller inte trolösa, men de vill leva för sig själva, inte för Gud. De tänker inte på honom, och därför jämställs de med otroende. Om det vore möjligt för dem att komma in i Guds stad skulle de inte ha någon rätt till livets träd, för när de stod inför Guds bud med alla de krav som ställdes sade de nej. Har de inte tjänat Gud här kommer de inte att göra det senare heller. De skulle inte kunna leva i hans närhet, och de skulle uppleva att vilken annan plats som helst vore bättre än himlen.

Att ta lärdom av Kristus betyder att ta emot hans nåd, som är hans karaktär. Men de som inte uppskattar eller drar nytta av de fantastiska möjligheter och den heliga inverkan de haft möjlighet till på jorden, passar inte till att ta del av himlens rena hängivenhet. Deras

karaktärer har inte formats efter gudomligt mönster. Genom sin nonchalans har de orsakat en avgrund som ingenting kan överbrygga. Mellan dem och de rättfärdiga finns en stor klyfta.

Kapitel 22. - Att säga och göra

I Bergspredikan sade Kristus: "Inte alla som säger 'Herre, herre' till mig skall komma in i himmelriket, utan bara de som gör min himmelske Faders vilja." Matt 7:21. Uppriktigheten ligger inte i det man säger, utan i det man gör. Kristus säger inte till någon: "Vad säger ni mer än andra?" Utan: "Gör ni då något märkvärdigt?" Matt 5:47. Det finns mycket i det han säger: "Vet ni detta, är ni saliga om ni också handlar så." Joh 13:17. Det man säger är värdelöst om det inte resulterar i ändamålsenliga handlingar. Det är den lärdomen liknelsen om de två sönerna ger.

Innan han dog, vid sitt sista besök i Jerusalem, berättade Kristus denna liknelse. Han hade kört ut kunderna och försäljarna från templet, och med Guds kraft hade hans röst trängt in i deras hjärtan. Häpna och förskräckta gjorde de som han sade utan ursäkter eller motstånd.

När deras rädsla hade lagt sig återvände prästerna och de äldste till templet, och där hittade de Kristus i färd med att bota de sjuka och döende. De hade hört röster som uttryckte glädje och lovsång. Inne i själva templet stod de barn som blivit botade och svängde med palmblad och sjöng "Hosianna Davids son". Med stapplande ord prisade småbarn den mäktige Läkaren. Men detta var långt ifrån tillräckligt för att prästerna och de äldste skulle övervinna sina fördomar och sin avund.

Dagen därpå, när Kristus undervisade i templet, kom prästerna och folkets äldste fram till honom och sade: "Vad har du för fullmakt att göra detta? Och vem har gett dig den fullmakten?" Matt 21:23.

Prästerna och de äldste hade fått uppenbara bevis på Kristi makt. När han rensade templet hade de sett himlens auktoritet stråla från hans ansikte. De kunde inte motstå den makt som fanns i hans ord. Och även genom att bota människor hade han svarat på deras frågor. Han hade gett dem sådana bevis på sin auktoritet att de inte kunde ifrågasättas. Men det var inte bevis man ville ha. Prästerna och de äldste var angelägna om att Jesus skulle utropa sig till Messias. Då skulle de kunna förvränga hans ord och hetsa folket mot honom. De ville omintetgöra hans inflytande och döda honom.

Jesus visste att om de inte kunde upptäcka Gud i honom, eller om det han gjorde inte bevisade hans gudomliga karaktär för dem, skulle de inte tro på hans eget vittnesbörd om att han var Kristus. När han svarade dem undvek han därför den fråga de ville lyfta fram och vände fördömelsen mot dem själva.

Jag har också en fråga till er, sade han, och om ni svarar på den, skall jag säga er vad jag har för fullmakt att göra detta. Dopet Johannes döpte med, varifrån kom det, från himlen eller från människor? Matt 21:24.

Prästerna och ledarna blev förbryllade. De överlade med varandra: 'Om vi svarar: Från människor, måste vi akta oss för folket. Alla anser ju Johannes vara en profet.' Därför

svarade de: 'Vi vet inte.' Då sade Jesus till dem: 'I så fall talar inte heller jag om vad jag har för fullmakt att göra detta'. Matt 21:25.

Vi vet inte. Svaret var en ren lögn. Prästerna förstod ju sin situation och ljög för att gardera sig. Johannes döparen hade vittnat om Honom, vars auktoritet man nu ifrågasatte. Han hade pekat på honom och sagt: Där är Guds lamm som tar bort världens synd. Joh 1:29. Han hade döpt honom, och efter dopet, då Kristus bad, hade himlen öppnat sig och Guds Ande kommit som en duva och vilat över honom, samtidigt som man hörde en röst från himlen som sade: Detta är min älskade Son, han är min utvalde. Matt 3:17.

Prästerna och ledarna vågade inte säga att Johannes döparens dop var från himlen, eftersom de kom ihåg att han uttalade profetior om Messias, och att de varit med och sett dem ske då Jesus döptes. Om de accepterade Johannes som den profet som de trodde att han var, hur kunde de då förneka hans vittnesbörd att Jesus från Nasaret var Guds Son? De kunde heller inte säga att Johannes dop var från människor, eftersom folket trodde att Johannes var en profet. Så de svarade: Vi vet vi inte.

Sedan berättade Jesus liknelsen om fadern och de två sönerna. När fadern sade till den ene sonen: "Gå ut och arbeta i vingården i dag," svarade han omedelbart: "Nej, det vill jag inte." Matt 21:28. Men senare ångrade han sig och gjorde som fadern ville.

Fadern gick till den andre sonen och bad om samma sak: "Gå ut och arbeta i vingården i dag." Den här sonen svarade: "Jag skall gå herre," men gjorde det inte.

I den här liknelsen representerar fadern Gud och vingården är församlingen. Sönerna representerar två grupper människor. Sonen som vägrade lyda genom att svara: "Nej, det vill jag inte," representerar dem som tydligt levde i synd och inte visade någon som helst fromhet. Helt öppet vägrade de att ta på sig återhållsamhetens och lydnadens ok, som Guds lag föreskriver. Men många av dem ångrar sig sedan och lyder Gud. När de hörde evangeliet genom Johannes Döparen: "Omvänd er. Himmelriket är nära," omvände de sig och bekände sina synder. Matt 3:2.

I sonen som svarade: "Jag skall gå herre," uppenbarades fariséernas karaktär. Precis som den här sonen var de dåtida ledarna oförbätterliga och självtillräckliga. När Guds röst tillkännagav lagen vid Sinai berg förband sig folket att lyda. De sade: "Jag skall gå herre," men gjorde det inte. När sedan Jesus kom personligen för att visa lagens principer för dem, avvisade de honom. Kristus hade gett mängder av bevis på sin auktoritet och gudomlighet till den tidens ledare, men trots att de var övertygade ville de inte acceptera bevisen. Kristus hade visat dem att de inte hade den ande som leder till lydnad, och därför skulle deras misstro fortsätta. Han hade förklarat för dem: "Så sätter ni Guds Ord ur kraft för era reglers skull... Fåfängt dyrkar de mig, ty lärorna de lär ut är människors bud." Matt 15:6, 9.

Bland dem som befann sig omkring Jesus fanns fariséer, präster och ledare, och efter att han berättat liknelsen om de två sönerna ställde Kristus följande fråga till sina åhörare: "Vilken av de båda gjorde som fadern ville?" Fariséerna tänkte inte på sig själva och

svarade: "Den förste." Detta sade de utan att ha en tanke på att de dömde sig själva. Men Kristus uttalade fördömelsen över dem: "Sannerligen, tullindrivare och horor skall komma före er till Guds rike. Johannes kom och han visade er vägen till rättfärdighet, men ni trodde inte på honom. Tullindrivarna och hororna trodde på honom, och ni såg det, men inte heller då ångrade ni er och trodde på honom." Matt 21 :31, 32.

Johannes döparen kom och predikade sanningen, och genom hans predikan blev syndare övertygade och omvända. De kommer att få gå in i kungadömet före dem som i sin självrättfärdighet motstod den allvarliga varningen. Publikanerna och de prostituerade var okunniga, men lärarna lärde andra att känna sanningens väg. Ändå vägrade de att gå på den stig som leder till Guds paradis. Den sanning som skulle ha varit livets väldoft blev till dödens doft. Syndare som tyckte illa om sig själva hade tagit emot dopet genom Johannes händer, men dessa lärare var hycklare. Det som hindrade dem från att ta emot sanningen var deras egna envisa hjärtan. De motstod den helige Andes överbevisning och vägrade rätta sig efter Guds tio bud.

Kristus sade inte till dem att de inte fick komma in i himlen, utan han visade dem att de själva hade satt upp det som stod i vägen. Dörren stod fortfarande öppen för dessa ledare, inbjudan fanns där fortfarande. Kristus längtade efter att de skulle bli övertygade och omvända.

(221)Prästerna och Israels äldste ägnade hela livet åt religiösa ceremonier som de ansåg vara så heliga att dessa inte fick blandas med världsliga angelägenheter. Därför ansåg man att prästernas liv helt skulle omfattas av religionen. Men de utförde alla ceremonier för att bli sedda av människor, så att världen skulle tro att de var fromma och hängivna. Samtidigt som de lät påskina att de var lydiga vägrade de att lyda Gud. Trots att de påstod sig lära ut sanningen praktiserade de inte den i sina liv.

Kristus förklarade att Johannes döparen var den störste av profeterna och visade sina åhörare att de hade tillräckligt med bevis för att Johannes var Guds budbärare. Det var kraft i orden från predikanten i öknen. Utan rädsla tillrättavisade han prästerna och ledarna för deras synder och påpekade himmelrikets verk för dem. Han pekade på att de visade syndfullt bristande respekt för Faderns auktoritet genom att de vägrade att utföra det verk de utsetts till. Han kompromissade inte med synden och därför vände sig många bort från sin orättfärdighet.

Om ledarnas trosbekännelse hade varit äkta skulle de ha tagit emot vittnesbördet från Johannes och accepterat Jesus som Messias. Men i deras liv kunde man inte se bättringens och rättfärdighetens frukter. De skulle få se de människor som de föraktade komma in i Guds rike före dem.

Den son som i liknelse sade: "Jag skall gå, herre," föreföll trogen och lydig, men med tiden visade det sig att hans yttre inte var hans rätta jag. Han älskade inte sin far. På samma sätt var fariséerna stolta över sin helighet. Men när det blev dags för test vägde de för lätt. När det låg i deras intresse var de mycket noga med att uppfylla lagens krav, men när det

krävdes lydnad av dem själva använde de sofistikerade resonemang till att bortförklara själva kärnan i Guds föreskrifter. Om dem sade Kristus: "Gör därför allt vad de lär er och håll fast vid det, men handla inte som de gör, för de säger ett och gör ett annat." Matt 23:3. De älskade varken Gud eller människor. Gud kallade dem till att samarbeta med honom för att välsigna världen. Till det yttre tog de emot kallelsen, men i själva verket vägrade de att följa den. De litade på sig själva och var stolta över sin godhet, men de trotsade Guds bud. De vägrade att utföra det arbete Gud kallat dem till, och på grund av deras överträdelser var Gud beredd att ta avstånd från denna olydiga nation.

Självrättfärdighet är inte detsamma som verklig rättfärdighet, och de som håller sig till den kommer att få stå för konsekvenserna av att hålla fast vid ett dödligt bedrägeri. I dag hävdar många att de följer Guds tio bud, men innerst inne älskar de inte Gud med den kärlek som ska flöda ut till andra. Jesus kallar dem till att förena sig med honom i hans verk att rädda världen från synd, men de nöjer sig med att svara: "Jag skall gå, herre," men de går inte. De samarbetar inte med dem som gör tjänst för Gud. De är helt enkelt lata. De ger falska löften till Gud, precis som den otrogne sonen. Genom att ingå ett heligt avtal med kyrkan har de lovat att lyda Guds Ord och ge sig själva i tjänst för Gud, men de gör inte det. I sin bekännelse påstår de att de är Guds söner, men genom sitt liv och sin karaktär förnekar de den samhörigheten. De överlåter inte sin vilja till Gud, utan lever på en lögn.

Löftet att lyda gör de sken av att uppfylla då det inte innebär något offer, men när det kommer till självförnekelse och uppoffring, när de ser att de måste bära sitt kors, då vill de inte vara med längre. På det sättet faller överbevisningen om plikten med tiden i glömska och uppenbara överträdelser blir till en vana. Man hör Guds Ord, men den andliga uppmärksamheten har försvunnit. Hjärtat har hårdnat och medvetandet har förhärdats.

Tro inte att du tjänar Gud bara för att du inte uttalat direkt fiendskap mot honom. Detta är ett allvarligt självbedrägeri. Genom att undanhålla det Gud har gett oss att använda i hans tjänst, oavsett om det gäller tid eller pengar eller någon annan av hans gåvor, motarbetar vi honom.

För att styrka sin position och vinna själar över till sin sida använder Satan håglösheten, den slöa lojheten hos dem som gör anspråk på att vara kristna. Många som tror att de fortfarande står på Kristi sida eftersom de faktiskt arbetar för honom ger i verkligheten fienden möjligheter att vinna terräng och på det sättet få övertag. Eftersom de har försummat att vara Mästarens flitiga tjänare och lämnat uppgifter ogjorda och ord outtalade, har de gett Satan möjlighet att få kontroll över de människor som annars skulle ha vunnits för Kristus.

Vi kommer aldrig att bli frälsta om vi är håglösa och slöa. Det finns ingen sant överlåten kristen som lever ett hjälplöst, onyttigt liv. Det är helt omöjligt att bara glida in i himlen. Ingen slöfock kommer in. Om vi inte på allvar strävar efter att komma in i Guds rike, om vi inte helhjärtat lär oss innebörden av dess lagar, kommer vi aldrig att bli lämpliga att komma

in där. De som vägrar samarbeta med Gud här på jorden kommer inte att kunna samarbeta med honom i himlen. Det skulle inte vara riskfritt att låta dem komma in där.

Det finns större hopp för tullindrivare och syndare än för dem som känner Guds Ord men som vägrar att rätta sig efter det. Den som ser sig som en syndare utan att ha något att dölja synden med, den som vet att han fördärvar själ, kropp och ande inför Gud, skräms av att under sådana förhållanden bli för evigt avskuren från himmelriket. Han inser sitt fruktansvärda tillstånd, och försöker få bot av den store Läkaren som sade: "Den som kommer till mig skall jag inte visa bort." Joh 6:37. Det är dessa människor som Herren kan använda i sin vingård.

Kristus varken fördömde eller lovordade sonen som vägrade lyda sin far. Naturligtvis har den här gruppen människor som vägrar lyda inte någon fördel av det. Deras uppriktighet ska inte ses som en dygd. Människor skulle vara modiga vittnen för Kristus om de var helgade genom sanningen. Men så som syndaren gör blir det oförskämt och trotsigt och närmar sig hädelse. Bara för att personen inte är en hycklare gör det inte honom till något mindre än en syndare. När den helige Ande vädjar till våra hjärtan är det säkrast att svara omedelbart. När kallelsen kommer: "Gå ut och arbeta i vingården i dag," ska du inte nonchalera denna inbjudan. "Om ni hör hans röst i dag, förhärda inte era hjärtan." Heb 4:7. Det är mycket farligt att dröja med lydnaden, eftersom du kanske aldrig mer får denna inbjudan.

Och låt inte någon smickra sig själv med att det är lätt att ge upp de synder man omhuldat. Så är det inte. Varje synd som omhuldas försvagar karaktären och gör vanan starkare, och resultatet blir fysiskt och mentalt fördärv. Det kan vara så att du gör bättring från dina synder och går in på rätta vägar, men sinnets karaktär och bekantskapen med synden gör det svårt för dig att skilja mellan rätt och fel. Gång på gång kommer Satan att angripa dig genom de vanor du lagt dig till med.

I kallelsen: "Gå ut och arbeta i vingården i dag," prövas uppriktigheten hos varje människa. Kommer det att finnas gärningar likaväl som ord? Kommer den som är kallad att använda den kunskap han har till att arbeta trofast och osjälviskt för vingårdens ägare?

Aposteln Petrus ger oss klara upplysningar om den plan vi ska arbeta efter: "Nåd och frid åt er i allt rikare mått genom kunskap om Gud och Jesus, vår Herre," säger han, "ty allt som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom som i sin härlighet och kraft har kallat oss. Han har gett oss sina stora och dyrbara löften, för att ni tack vare dem skulle bli delaktiga av gudomlig natur, sedan ni kommit undan det fördärv som begäret drar med sig i denna värld.

Sök därför med all iver att till er tro foga styrka, till styrkan kunskap, till kunskapen självbehärskning, till självbehärskningen uthållighet, till uthålligheten gudsfruktan, till gudsfruktan broderlig omtanke och till omtanken kärlek." 2 Pet 1:2-7.

Om du trofast förädlar din själs vingård kommer Gud att göra dig till sin medarbetare. I och med det kommer du att ha en uppgift att utföra, inte bara för dig själv utan också för andra. Kristus framställer församlingen som sin vingård. Men han lär inte att vi ska begränsa våra sympatier och ansträngningar för våra egna. Herrens vingård måste växa. Han vill att den ska omfatta hela världen. När vi får instruktioner och nåd från Gud ska vi dela med oss av kunskapen till andra om hur man sköter de värdefulla plantorna. På det sättet medverkar vi alltså till att utvidga Herrens vingård. Gud ser ivrigt efter bevis på vår tro, vår kärlek och vårt tålamod. Han ser efter om vi använder alla andliga fördelar för att bli skickliga arbetare i hans vingård på jorden, så att vi kan komma in i Guds paradis, det Edenhem från vilket Adam och Eva blev utestängda från på grund av överträdelsen.

Gud står i samma förhållande till sitt folk som en far till sina barn. I och med det ställer han också samma krav på att vi är lydiga och trofasta tjänare. Se bara på Kristi liv. När han för människan tjänar sin Fader, är han ett exempel på hurdan varje son bör och kan vara. Gud kräver samma lydnad av dagens människor som den Kristus visade. Han tjänade sin Fader i kärlek av ett fritt och villigt hjärta. "Att göra din vilja, min Gud, är min lust," sade han, "och din lag är i mitt hjärta." Ps 40:8. Kristus ansåg inte något offer vara för stort, någon uppgift för svår att fullfölja, i det verk han kom för att utföra. När han var tolv år gammal, sade han: "Visste ni inte att jag måste vara hos min Fader?" Luk 2:49. Han hade hört kallelsen och tagit upp arbetet. "Min mat," sade han, "är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk." Joh 4:34. Det är alltså så vi ska tjäna Gud. Det är bara den som utövar det högsta måttet av lydnad som är tjänare. Alla som vill vara Guds söner och döttrar måste visa att de samarbetar med Gud, Kristus och himlens änglar. Det är så varje själ prövas. Herren säger om dem som tjänar honom trofast: "Och dessa, säger Herren Sebaot, skall jag ha som min egendom på den dag då jag utför mitt verk, och jag skall skona dem, som en fader skonar sin son som tjänar honom." Mal 3:17.

Målet med Guds försyn är att pröva människan, att ge henne möjlighet att utveckla en karaktär. Det är på det sättet han avgör om hon lyder hans bud eller inte. Det går inte att köpa Guds kärlek genom goda gärningar, men de visar att vi har den. Om vi överlåter vår vilja till Gud kommer vi inte att arbeta för att förtjäna hans kärlek. Hans kärlek är en fri gåva som tas emot i själen, och genom kärleken till honom kommer vi att lyda hans bud i glädje.

Det finns bara två grupper människor i dag, och det kommer bara att finnas två grupper vid domen – de som överträder Guds lag och de som lyder den. Kristus framställer sättet att skilja mellan lojalitet och illojalitet: "Om ni älskar mig," säger han, "kommer ni att hålla mina bud... Den som har mina bud och håller dem, han älskar mig, och den som älskar mig skall bli älskad av min Fader, och jag skall älska honom och visa mig för honom... Den som inte älskar mig bevarar inte mina ord. Men ordet som ni har hört kommer inte från mig utan från Fadern som har sänt mig." Joh 14:15-24. "Om ni håller mina bud blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min Faders bud och är kvar i hans kärlek." Joh 15:10.

Kapitel 23. - Herrens vingård

Efter liknelsen om de båda sönerna följde liknelsen om vingården. I den första framställde Kristus för de dåtida ledarna hur viktig lydnaden var. I den andra pekade han på de välsignelser som Israel fått erfara, och genom dessa vilket krav Gud ställde på deras lydnad. Han framställde den underbara avsikt som Gud hade och att den skulle ha kunnat bli verklighet om de visat lydnad. Genom att dra bort slöjan för framtiden visade han hur hela nationen, genom att inte fullfölja hans syfte, gick miste om hans välsignelser och på det sättet drogs ner i fördärvet.

"En jordägare," sade Kristus, "planterade en vingård, satte stängsel kring den, högg upp en pressgrop och byggde ett vakttorn. Därefter arrenderade han ut den och reste bort." Matt 21:33.

Profeten Jesaja har gett en beskrivning av denna vingård: "Jag vill sjunga om min vän, min väns sång om hans vingård. Min vän hade en vingård på en bördig bergskulle. Och han hackade upp den och rensade den från stenar och planterade där ädla vinträd, han byggde ett vakttorn därinne, han högg också ut ett presskar i den. Så väntade han att den skulle bära äkta druvor, men den bar vilddruvor." Jes 5:1, 2.

Jordägaren väljer en bit land ute i vildmarken. Han sätter stängsel omkring den, rensar och brukar den. Han planterar kvalitetsplantor och förväntar sig en stor skörd. Denna jordegendom står i bjärt kontrast till den obrukade vildmarken. Han förväntar sig att den ska ära hans namn genom att visa resultatet av hans omsorg och den möda han lagt ner på den. På samma sätt har Gud valt ut ett folk i världen, och det ska läras upp och undervisas av Kristus. Profeten säger: "Ty Herren Sebaots vingård, det är Israels hus, och Juda folk är hans älsklingsplantering." Jes 5:7. Detta folk har fått stora fördelar från Gud, och ur sin outtömliga godhet har han rikligt välsignat det. Han såg fram emot att det skulle bära frukt till hans ära. Det skulle uppenbara principerna i Guds rike. Mitt i en fallen och ond värld skulle det uppenbara Guds karaktär.

Eftersom de var Guds vingård, skulle folkets frukt vara helt annorlunda än den som kom från folken runt omkring. Dessa avgudadyrkande folk hängav sig åt synden. Man gav efter för våld och kriminalitet, girighet, förtryck och gränslös korruption, utan några som helst hämningar. Orättfärdighet, förfall och elände var den frukt som kom från detta träd. Den frukt som skulle komma från Guds plantering stod i skarp kontrast till detta.

De forna Israel hade det stora privilegiet att visa Guds karaktär så som den uppenbarats för Moses. I sitt svar på Moses önskan: "Låt mig alltså se din härlighet", lovade Herren: "Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig." 2 Mos 33:18, 19. "Och Herren gick förbi honom, där han stod, och utropade: 'Herren! Herren! – en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärningar och överträdelser och synd'." 2 Mos 34:6, 7. Det var denna frukt Gud förväntade sig av sitt folk.

Med en ren karaktär och heliga liv skulle de i sin nåd, kärlek och hängivenhet visa att "Herrens lag är utan brist och vederkvicker själen". Ps 19:8.

Guds syfte var att välsigna alla folk genom det forna Israel. Guds ljus skulle spridas över hela världen och detta skulle förberedas genom Israel. Världens nationer var så fördärvade att man förlorat kunskapen om Gud. Men i sin nåd utplånade han dem inte. Han bestämde att de skulle få en möjlighet att lära känna honom genom kyrkan. Hans avsikt var att låta de principer som uppenbarades genom hans folk bli medlen till att återställa Guds avbild i människan. Det var för att fullborda detta som Gud kallade Abraham ut ur hans avgudadyrkande släkt och sade till honom att bosätta sig i Kanaan. "Så skall jag göra dig till ett stort folk," sade han, "jag skall välsigna dig och göra ditt namn stort, och du skall bli en välsignelse." 1 Mos 12:2.

Abrahams ättlingar, Jakob och hans efterkommande, fördes till Egypten så att de kunde uppenbara principerna i Guds rike för denna syndiga nation. Josefs rakryggade personlighet och hans underbara arbete med att bevara hela det egyptiska folket var en presentation av Kristi liv. Moses och många andra var Guds vittnen.

Åter igen tillkännagav Gud sin makt och nåd då han ledde Israel ut ur Egypten. Det var inte bara för deras skull som Gud utförde detta underbara verk att befria dem från slaveriet och vara med dem i vildmarken. De omkringliggande nationerna skulle också dra lärdom av detta. Herren uppenbarade sig som en Gud med långt högre auktoritet och storhet än de andra folkens. De tecken och under han utförde för sitt folk visade hans makt över naturen och att han var större än naturtillbedjarnas gudar. Det Gud utförde i det stolta Egypten kommer han att göra över hela jorden vid tidens slut. Genom eld och storm, jordbävning och död kommer den store JAG ÄR att återlösa sitt folk. Han förde det ut ur slaveriet och ledde det "genom den stora och fruktansvärda öknen, bland giftiga ormar och skorpioner, över förtorkad mark". 5 Mos 8:15. Han gav Israel vatten ur "klippan", och "lät manna regna över dem till föda". Ps 78:24. "Ty," sade Moses, "Herrens folk är hans del, Jakob är hans arvedels lott. Han fann honom i öknens land, i ödsligheten, där ökendjuren tjöt. Då tog han honom i sitt beskydd och i sin vård, han bevarade honom som sin ögonsten. Liksom en örn lockar sin avkomma ut till flykt och svävar ovanför sina ungar, så bredde Gud ut sina vingar och tog Jakob och bar honom på sina fjädrar. Herren ensam ledde honom, och ingen främmande gud jämte honom." 5 Mos 32:9-12. Han drog alltså sitt folk till sig själv så att det skulle bo i skuggan av den Högste.

När Israels barn vandrade i ödemarken var det Jesus som ledde dem. Då han ledde dem var han insvept i en molnstod om dagen och en eldstod om natten. Han bevarade dem från ödemarkens faror, han förde dem till det utlovade landet. Och inför alla andra nationer, som inte erkände Gud, satte han Israel till att vara hans utvalda ägodel, Herrens vingård.

När Israels barn vandrade i ödemarken var det Jesus som ledde dem. Då han ledde dem var han insvept i en molnstod om dagen och en eldstod om natten. Han bevarade dem från

ödemarkens faror, han förde dem till det utlovade landet. Och inför alla andra nationer, som inte erkände Gud, satte han Israel till att vara hans utvalda ägodel, Herrens vingård.

Detta folk anförtroddes med Guds Ord. Det omslöts av hans lag, de eviga principerna i sanningen, rättfärdigheten och renheten. Det skulle skyddas genom att lyda dessa principer, för dessa skulle rädda det från att förgöra sig självt genom ett syndigt liv. Och mitt i vingården placerade han sitt tempel som ett torn.

Jesus var deras lärare. På samma sätt som han hade varit med dem i öknen var han fortfarande deras lärare och vägledare. I tabernaklet och templet fanns hans härlighet ovanför nådastolen.

På deras vägnar uppenbarade han ständigt rikedomarna i sin kärlek och i sitt tålamod. Gud ville göra sitt folk, Israel, till ett minnesmärke som skulle hedra honom. Folket hade fått alla slags andliga fördelar. Ingenting som kunde forma karaktären höll Gud borta från dem, ingenting som skulle göra dem till hans representanter.

Deras lydnad för Guds lag skulle få dem att se ut som underverk av välstånd och framgång inför en förundrad värld. Han som kunde ge dem vishet och kunskap i allting skulle fortsätta att vara deras lärare och skulle hedra och upphöja dem genom att de lydde hans lagar. Om de var lydiga skulle de bevaras från de sjukdomar som drabbade andra länder, och de skulle välsignas med intellekt och förstånd. Guds härlighet, hans majestät och makt, skulle uppenbaras genom deras framgång i livet. De skulle vara ett rike av präster och furstar. Gud gav dem alla möjligheter att bli jordens mäktigaste folk.

På ett mycket bestämt sätt hade Kristus, genom Moses, lagt fram Guds plan för dem och vilka villkor som gällde för deras framgång. "Du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud" sade han. "Dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden... Så skall du nu veta att Herren, din Gud, är den rätte Guden, den trofaste Guden, som håller förbund och bevarar nåd intill tusende led... Så håll nu de bud och stadgar och förordningar som jag i dag ger dig, och gör efter dem. Om ni håller dessa förordningar och håller dem och gör efter dem, så skall Herren, din Gud, till lön för det låta sitt förbund och sin nåd bestå, som han med ed lovade dina fäder. Han skall då älska dig och välsigna och föröka dig. Han skall välsigna ditt livs frukt och din marks frukt, din säd, ditt vin och din olja, dina fäkreaturs avkomma och din småboskaps avel, i det land som han med ed har lovat dina fäder att ge dig. Välsignad skall du bli framför alla andra folk... Och Herren skall ta bort från dig all skröplighet. Ingen av Egyptens alla svåra sjukdomar, som du väl känner, skall han lägga på dig." 5 Mos 7:6, 9, 11-15.

Gud lovade att om de höll hans bud skulle de få det finaste vetet, och de skulle få honung ur klippan. Han skulle tillfredsställa dem med ett långt liv och visa dem sin frälsning.

Adam och Eva förlorade Eden för att de var olydiga mot Gud, och på grund av synden blev hela jorden förbannad. Men om Guds folk följde hans riktlinjer skulle deras land bli

återställt till fruktsamhet och skönhet. Gud gav själv råd om hur de skulle bruka jorden och hur de skulle samarbeta med honom med återställandet av jorden. På det sättet skulle alltså hela landet, under Guds kontroll, bli till undervisning i andlig sanning. Genom att lyda hans naturlagar skulle jorden frambringa skatter, och genom att lyda hans morallag skulle folkets hjärtan återspegla dragen i hans karaktär. Till och med hedningen skulle upptäcka upphöjdheten hos dem som tjänade och tillbad den levande Guden. "Se," sade Moses, "jag har lärt er stadgar och förordningar, så som Herren, min Gud, har befallt mig, för att ni må göra efter dem i det land dit ni nu kommer, för att ta det i besittning. Ni skall hålla dem och göra efter dem, ty det skall tillräknas er som vishet och förstånd av andra folk. När de får höra alla dessa stadgar, skall de säga: 'I sanning, ett vist och förståndigt folk är detta stora folk.' Ty vilket annat stort folk finns, vars gudar är det så nära som Herren, vår Gud, är oss, så ofta vi åkallar honom? Och vilket annat stort folk finns, som har stadgar och förordningar så rättfärdiga som hela denna lag, vilken jag i dag förelägger er?" 5 Mos 4:5-8.

Israels barn skulle inta hela det område som Gud hade avsett för dem. De folk som vägrade att tillbe och tjäna den sanne Guden skulle drivas ut. Men det var Guds syfte att människor skulle dras till honom genom att Israel uppenbarade hans väsens egenskaper. Evangeliets inbjudan skulle ges till hela världen. Genom undervisningen i offertjänsten blev Kristus upplyft inför nationerna, och alla som såg på honom skulle få leva. Alla som liksom kananeiskan Rahab och moabitiskan Rut vände sig från avgudadyrkan för att tillbe den sanne Guden, skulle förena sig med hans utvalda folk. När antalet israeliter växte, skulle de utvidga sina gränser till dess att deras rike omfattade världen.

Gud önskar föra in alla folk under sitt nådefulla herravälde. Han önskar att jorden skulle vara fylld med glädje och frid. Han skapade människan till att vara lycklig, och han längtar efter att fylla människans hjärta med himlens frid. Längtan hos familjerna här nere skall bli en symbol för den stora familjen där ovan.

Men Israel uppfyllde inte Guds syften. Herren sade: "Jag hade ju planterat dig som ett ädelt vinträd av alltigenom äkta art. Hur har du då kunnat förvandlas för mig till vilda rankor av ett främmande vinträd?" Jer 2:21. "Israel var ett frodigt vinträd, som satte frukt." Hos 10:1. "Och nu, ni Jerusalems invånare och ni Judas män, fäll nu er dom mellan mig och min vingård. Vad kunde mer göras för min vingård, än vad jag har gjort för den? Varför bar den då vilddruvor, när jag väntade att den skulle bära äkta druvor? Så vill jag nu tala om för er vad jag skall göra med min vingård: Jag skall ta bort dess stängsel, och den skall lämnas till skövling, jag skall bryta ned dess mur, och den skall bli nedtrampad. Jag skall i grund fördärva den, ingen skall skära den eller gräva i den. Den skall fyllas med tistel och törne, och molnen skall jag förbjuda att sända ned regn på den. Ty... när han väntade rättfärdighet, fann han skriande orättfärdighet." Jes 5:3-7.

Genom Moses hade Herren gjort klart för sitt folk vad följden av otrohet skulle bli. Genom att vägra hålla hans förbund skilde de sig från Guds liv och de kunde inte få del av hans välsignelse. "Ta dig då till vara," sade Moses, "för att glömma Herren, din Gud, så att du inte håller hans bud och förordningar och stadgar, som jag i dag har gett dig. Ja, när du

äter och blir mätt och bygger vackra hus och bor i dem, när dina fäkreatur och din småboskap förökas och ditt silver och guld förökas och allt annat du har förökas, då må ditt hjärta inte bli högmodigt, så att du glömmer Herren, din Gud... Du må inte säga vid dig själv: 'Min egen kraft och min hands styrka har skaffat mig denna rikedom... Men om du glömmer Herren, din Gud, och följer efter andra gudar och tjänar dem och tillber dem, så betygar jag i dag inför er att ni förvisso skall förgås. På samma sätt som hedningarna som Herren förgör för er skall också ni då förgås, därför att ni inte hörde Herrens, er Guds, röst." 5 Mos 8:11-14, 17, 19, 20.

Men folket brydde sig inte om varningen. Det glömde bort Gud och förlorade sina höga privilegier, som hans representanter, ur sikte. De välsignelser de fått blev inte till någon välsignelse för världen. Alla deras fördelar utnyttjades till att ära dem själva. Gud blev bestulen på den tjänst han förväntade sig av dem, och deras medmänniskor blev bestulna på den religiösa ledningen och de heliga föredömena. De följde bara sitt onda hjärtas råd, precis som folket före floden. På det sättet fick de alltså heliga ting att verka löjeväckande genom att säga: "Här är Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!" Jer 7:4, samtidigt som de förvrängde Guds karaktär, vanärade hans namn och orenade hans tempel.

Vingårdsmännen som fått ansvar över Herrens vingård brast i förtroende. Prästerna och lärarna var inga trofasta handledare för folket. De framställde inte Guds nåd för dem, och inte heller hans berättigade krav på deras kärlek och tjänst. Vingårdsmännen sökte sin egen ära. De ville tillägna sig frukterna i vingården, och de lade sig vinn om att själva bli ärade och uppmärksammade.

Skulden hos dessa ledare var en helt annan än skulden hos den vanlige syndaren, eftersom ledarna hade en mycket större förpliktelse inför Gud. De hade högtidligt lovat att undervisa genom ett "så säger Herren", och visa strikt lydnad i sina liv. Men i stället för att göra det förvrängde de skrifterna. De lade tunga bördor på människor och tvingade fram ceremonier som styrde varje situation i livet. Folket levde under ständig oro, eftersom det inte kunde fullgöra de krav som ledarna ställde. I och med att ledarna insåg omöjligheten i att följa människobud blev de vårdslösa när det gällde Guds bud.

Herren hade förklarat för dem att det var han som ägde vingården, och att allt som de ägde hade de fått för att det skulle användas i hans tjänst. Men prästerna och lärarna utförde inte alls det verk som deras heliga ämbete fordrade. I deras verk såg man inte att det var Guds egendom som de hade hand om. Systematiskt stal de medel och möjligheter från honom, medel och möjligheter som de blivit anförtrodda för att främja Guds verk. Deras girighet gjorde att till och med hedningarna föraktade dem. På grund av detta misstolkade hedningarna Guds karaktär och de lagar som styrde hans rike.

Med ett ömt fadershjärta hade Gud tålamod med sitt folk. Han vädjade till dem genom att visa barmhärtighet och genom att ta den tillbaka. Tålmodigt framställde han deras synder för dem, och med stort tålamod väntade han på deras erkännande. Profeter och budbärare sändes till dem för att inpränta Guds krav på vingårdsmännen. Men i stället för att välkomna

dem behandlade de dem som fiender. Vingårdsmännen förföljde och dödade dem. Gud fortsatte att sända andra budbärare, men de utsattes för samma behandling som de första, fast med ännu större hat.

Som en sista utväg sände Gud sin Son. Han sade: "Min Son kommer de att ha respekt för." Matt 21:37. Men deras motstånd hade gjort dem så hämndlystna att de sade till varandra: "Här har vi arvtagaren. Kom, så dödar vi honom och får hans arv." Matt 21:38. Då kommer vi att ha hela vingården för oss själva och kan göra vad vi vill med frukten.

Ledarna älskade inte Gud. Därför tog de avstånd från honom och motstod alla hans rättvisa lösningar. Kristus, Guds älskade, kom för att försvara de krav som vingårdens ägare hade, men vingårdsmännen behandlade honom med förakt och sade: Vi vill inte att denne man ska styra oss. De avundades skönheten i Kristi karaktär. Hans sätt att undervisa var helt överlägset deras, och de var rädda för hans framgång. Han ställde dem mot väggen och avslöjade deras hyckleri och visade dem det självklara resultatet av deras agerande. Detta retade dem till vansinne. Det sved att få en tillrättavisning som de inte kunde tysta ner. De hatade det höga rättfärdighetsideal som Kristus hela tiden visade.

De insåg att hans undervisning avslöjade deras självviskhet, och därför bestämde de sig för att döda honom. De hatade hans exempel på sannfärdighet och fromhet och den upphöjda andlighet som uppenbarades i allt han gjorde. Hela hans liv var en tillrättavisning av deras självviskhet. När sedan det slutliga provet kom, det som betydde lydnad till evigt liv eller olydnad till evig död, förkastade de Israels Helige. När de blev ställda inför valet mellan Kristus och Barabbas, skrek de: "Låt oss få Barabbas fri." Luk 23:18. Och när Pilatus frågade: "Vad ska jag då göra med den Jesus som kallas Messias?" vrålade folket besinningslöst: "Han skall korsfästas." Matt 27:22. "Skall jag korsfästa er kung?" frågade Pilatus, och från prästerna och ledarna kom svaret: "Vi har ingen annan kung än kejsaren." Joh 19:15. När Pilatus sköljde av sina händer och sade: "Jag är oskyldig till den här mannens blod," förenade sig prästerna med den okunniga folkmassan: "Hans blod må komma över oss och våra barn." Matt 27:24, 25.

Ledarna hade alltså gjort sitt val. Deras beslut var nedskrivet i den bok som Johannes såg i handen på honom som satt på tronen, den bok som ingen människa kunde öppna. I all sin hämndlystenhet kommer detta beslut att uppenbaras för dem den dag då förseglingen bryts av Lejonet av Juda stam.

Kristi samtida hängav sig åt tanken att de var himlens särskilda favoriter och alltid skulle upphöjas som Guds församling. De hävdade att de var Abrahams barn, och de upplevde att grunden till deras välstånd var så säker att de utmanade både himmel och jord för att deras rättigheter förvägrades dem. Men genom sitt trolösa liv lade de grunden till himlens fördömelse och evig separation från Gud.

I liknelsen om vingården skildrade Kristus först för prästerna deras handlande, som krönte deras ondska. Han ställde följande fråga till dem: "När nu vingårdens ägare kommer, vad gör han då med dessa arrendatorer?" Matt 21:40. Prästerna hade med spänt intresse

lyssnat till berättelsen, men inte för ett ögonblick förknippade de ämnet med sig själva. Därför svarade de tillsammans med folket: "Han lönar ont med ont och tar död på dem, och vingården arrenderar han ut till andra som ger honom hans del av skörden i rätt tid." Matt 21:41.

Utan att veta om det hade de uttalat domen över sig själva. Jesus såg på dem, och bakom hans genomträngande blick visste de att han läste deras hjärtans hemligheter. Med ofelbar kraft blixtrade hans gudomlighet mot dem. I arrendatorerna såg de en bild av sig själva och ofrivilligt utropade de: "Nej, det får aldrig ske!" Luk 20:16.

Allvarligt och med sorg i rösten frågade Kristus: "Har ni aldrig läst vad som står i skriften: Stenen som husbyggarna ratade har blivit en hörnsten. Herren har gjort den till detta, och underbar är den i våra ögon. Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk hos vilket det kan bära frukt. Den som faller på denna sten blir sönderslagen, och den som stenen faller på blir krossad." Matt 21:42-44.

Om de tagit emot Kristus skulle han ha avvärjt domen över nationen. Men missunnsamhet och svartsjuka hade gjort dem oförsonliga. De bestämde sig för att inte ta emot Jesus från Nasaret som Messias. De förkastade Världens Ljus, och i och med det blev deras liv omgivet av mörker. Den dom som förutsagts drabbade nationen. Det var deras egna våldsamma, okontrollerade lidelser som orsakade deras undergång. I sitt blinda raseri ödelade de varandra. Deras upproriska, envisa stolthet var orsak till att de drabbades av de romerska erövrarnas vrede. Jerusalem ödelades, templet lades i ruiner och marken där det stått plöjdes till en åker. Judas barn omkom på det mest fruktansvärda sätt. Miljoner av dem såldes som slavar till hedniska länder.

Som ett folk hade judarna misslyckats med att uppfylla Guds syfte, och då togs vingården ifrån dem. De förmåner de missbrukat, det arbete de föraktat fick andra ansvaret för.

Liknelsen om vingården handlar inte bara om det forna Israel. Dagens kyrka har utrustats med stora privilegier och välsignelser. I gengäld förväntar sig Gud att våra liv ska vara i harmoni med honom.

Återlösningen av oss har kostat ett oändligt högt pris. Det är bara storleken på denna lösensumma som får oss att fatta resultatet av den. Marken på denna jord har fuktats av tårarna och blodet från Guds Son, och det är här som paradisets frukter ska skördas. I sina liv ska Guds folk uppenbara den härlighet och storhet som finns i hans Ord, och genom dem ska Kristus offentliggöra karaktären och principerna i sitt rike.

Satan försöker hela tiden motarbeta det Gud gör, och han försöker ständigt övertala människan att acceptera hans principer. Han försöker framställa Guds utvalda som ett folk som blivit lurat. Han anklagar bröderna, och kraften i anklagelserna riktar han mot dem som utför rättfärdighetsgärningar. Herren vill svara Satan genom sitt folk, och det genom att visa vad resultatet blir av att följa rätta normer.

Dessa levnadsregler ska uppenbaras i den enskilde kristne, i familjen, i församlingen och i varje institution som grundats till Guds tjänst. Dessa ska vara ett bevis på vad som kan göras för världen. De ska vara exempel på den frälsande kraften och evangeliets sanning. De är dessutom Guds redskap då han ska fullborda sitt stora syfte med människan.

Det var med stolthet som de judiska ledarna såg på sitt storslagna tempel och på de imponerande ceremonierna i deras religiösa tjänst. Men där saknades Guds rättvisa, nåd och kärlek. Templets härlighet och glansen kring tempeltjänsten gav dem inga fördelar inför Gud, eftersom de inte offrade det som i Guds ögon var det enda som hade något värde. De gav inte Gud det sanna offret, en ödmjuk och förkrossad ande. Det är när man förlorat de centrala principerna i Guds rike som man ersätter dem med mängder av ceremonier och överdrifter. Det är när man försummar karaktärsutvecklingen, och när själens inre glans fattas, när man tappar den enkla gudsfruktan ur sikte, som stolthet och kärlek till pompa och ståt tvingar fram praktfulla kyrkobyggnader, utsökta utsmyckningar och imponerande ceremonier. Men man ärar inte Gud med allt detta. Gud accepterar inte en modern religion som består av ceremonier, falska förespeglingar, pompa och ståt. En sådan gudsdyrkan framkallar inte någon positiv reaktion hos de himmelska sändebuden.

Församlingen är mycket dyrbar i Guds ögon. Det beror inte bara på dess yttre fördelar, utan på den uppriktiga fromhet som skiljer den från världen. Han värderar den efter medlemmarnas växande kunskap om Jesus och efter framstegen i deras andliga erfarenhet.

Jesus hungrar efter helighetens och osjälviskhetens frukter från sin vingård. Han söker efter goda och kärleksfulla värderingar.

Hur vacker konsten än må vara, kan den inte mäta sig med den skönhet som uppenbaras hos dem som representerar Kristus.

Nåden omger den troendes inre. Den helige Ande påverkar tankarna och hjärtat, och det gör Jesus till Frälsare och låter Gud välsigna sitt verk.

En församling kan vara den fattigaste i landet och sakna all yttre dragningskraft, men om medlemmarna har Kristi karaktär och följer hans grundsatser kommer de att uppleva glädje i sina själar och änglar kommer att medverka i deras gudstjänst. Lov och tacksägelse från tacksamma hjärtan kommer att stiga upp till Gud som väldoftande offer.

Herren vill att vi ska påminna andra om hans godhet och berätta om hans makt. Vi ärar honom genom pris och tacksägelse. Han säger: "Den som offrar lovets offer, han ärar mig." Ps 50:23. Israels folk ärade Gud med heliga sånger då de vandrade i öknen. Man satte musik till Herrens bud och löften, och hela vägen sjöng pilgrimerna dessa sånger. Sedan träffades de i heliga fester i Kanaans land, där man ständigt skulle berätta om Guds underbara gärningar och av hjärtat rikta tackböner till honom. Gud ville att hans folks hela liv skulle vara ett prisande av honom. På det sättet skulle man över hela jorden "känna din väg, bland hedningarna din frälsning". Ps 67:3.

Så borde det vara nu också. Världens folk dyrkar falska gudar och borde vändas från sin ofullkomliga dyrkan, inte genom att man fördömer deras avgudar utan genom att erbjuda något bättre. Guds godhet ska också göras känd. "Ni är mina vittnen, säger Herren, och jag är Gud." Jes 43:12.

Herren förväntar sig att vi uppskattar hans återlösningsplan så att vi inser vilka fördelar vi har som Guds barn, och att vi kommer till honom i lydnad och tacksamhet. Han vill att vi tjänar honom i ett nytt liv som är fyllt av hjärtats glädje varje dag. Eftersom våra namn är skrivna i Lammets bok längtar han efter att vår tacksamhet ska välla fram ur våra hjärtan och att vi ska kasta alla våra bekymmer på honom som har omsorg om oss. Han vill att vi ska glädja oss över att vara Herrens arv, eftersom Kristi rättfärdighet är skriven på de heligas dräkter, och för att vi har ett välsignat hopp om att vår Frälsare snart kommer tillbaka.

Vi har samma plikt att prisa Gud med ett helt och uppriktigt hjärta som att be. Inför hela världen och de himmelska väsendena ska vi visa att vi uppskattar Guds underbara kärlek för en fallen mänsklighet, och att vi förväntar oss större och större välsignelser från hans oändliga fullhet. Vi behöver berätta om våra härliga erfarenheter mycket mer än vi gör nu. Vår glädje i Herren och vår iver att tjäna honom skulle öka betydligt om vi, efter att ha fått ett särskilt utgjutande av den helige Ande, på ett enkelt och effektivt sätt berättade om vad Gud i sin godhet har gjort för sina barn.

När vi prisar Gud på det sättet, driver vi undan Satans makt. Prisandet driver undan den ande som knotar och klagar, och på så sätt förlorar frestaren mark. Det utvecklar de karaktärsegenskaper som kommer att göra jordens invånare passande för de himmelska boningarna.

Ett sådant vittnesbörd kommer att påverka andra. Det finns inte något effektivare sätt att vinna själar för Kristus.

Vi ska prisa Gud genom att aktivt tjäna honom. Vi ska göra allt som står i vår makt för att ära hans namn. Vi får gåvor av Gud så att vi kan dela med oss, och på det sättet får världen kunskap om hans karaktär. Gåvor och offer var en väsentlig del av gudstjänsten under den gammaltestamentliga ordningen. De forna israeliterna hade undervisats om att de skulle betala en tiondel av all sin inkomst för att upprätthålla helgedomstjänsten. Dessutom skulle de bära fram syndoffer, frivilliga gåvor och tackoffer. Dessa skulle vara medlen till att underhålla den evangeliska tjänsten på den tiden. Gud förväntar sig inte mindre från oss än från sitt folk förr i tiden. Det stora frälsningsverket, att rädda människor, måste ju gå vidare, och han har sett till att det är möjligt genom tionden, gåvorna och offren. På det sättet är det hans avsikt att den evangeliska tjänsten ska upprätthållas. Gud gör anspråk på tionden som sin egendom, och den ska alltid betraktas som något som används till heligt bruk. Den ska läggas i hans skattkammare och tjäna hans sak. Han ber också om frivilliga gåvor och tackoffer. Alla ska hängivet göra sin del för att föra ut evangeliet till jordens yttersta gräns.

Att tjäna Gud innebär ett personligt engagemang. Genom individuella ansträngningar samarbetar vi med honom för att rädda världen. Till alla sina efterföljare har Kristus gett följande uppdrag: "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen." Mark 16:15. Alla som har kallats till ett liv i Kristus är också kallade till att arbeta för sina medmänniskors frälsning. Deras hjärtan kommer att slå i takt med Kristi hjärta, och samma längtan efter själar som Kristus har kommer att uppenbaras hos dem. Alla har inte samma uppgift i detta verk, men det finns en plats och en uppgift för alla.

I forna tider var Abraham, Isak, Jakob och Moses med sin ödmjukhet och visdom, och Josua med sina olika förmågor, antagna till tjänst för Gud. Miriams musik, Deboras mod och fromhet, Ruts barnsliga hängivenhet, Samuels lydnad och trofasthet, Elias fasta trohet och Elisas mjuka undergivenhet – allt detta var nödvändigt. Alla de som blivit välsignade av Gud ska använda sina gåvor för att hans rike ska ha framgång så att hans namn bli ärat.

Alla som tar emot Kristus som sin personlige Frälsare ska vara ett levande vittnesbörd om sanningen i evangeliet och hur den frälsande kraften påverkar livet. Gud ställer inga krav utan att sörja för att uppgiften kan uppfyllas. Genom Kristi nåd kan vi uppfylla det Gud kräver. Alla de rikedomar som finns i himlen kommer att uppenbaras genom Guds folk. "Min fader förhärligas," säger Kristus, "när ni bär rik frukt och blir mina lärjungar." Joh 15:8.

Gud gör anspråk på hela jorden som sin vingård, och trots att den ännu ligger i händerna på inkräktarna tillhör den Gud.

Den är hans genom skapelsen och lika mycket genom återlösningen. Det var för världen Kristus offrades. "Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son." Joh 3:16. Det är genom denna enda gåva som alla andra gåvor har getts till människan. Varenda dag tar hela världen emot välsignelser från Gud. Varenda regndroppe, varenda ljusstråle som flödar över den otacksamma människan, vartenda löv, varje blomma och frukt bevisar Guds tålamod och gränslösa kärlek.

Vad är det då den store Givaren får i gengäld? Hur behandlar människan Guds krav? Till vem viger de flesta människor sina tjänster? De tjänar Mammon. Målet i deras liv är rikedom, samhällsställning och världslig njutning. Rikedomen skaffar de sig genom stöld, inte bara från människor utan också från Gud. Människorna använder hans gåvor enbart till att tillfredsställa sig själva. Allt de kan få tag i används till att tillfredsställa deras girighet och självviska njutning.

Den synd som finns i världen i dag är samma synd som orsakade Israels undergång. Otacksamhet mot Gud, förakt för möjligheter och välsignelser, självt användande av Guds gåvor – allt detta fanns i den synd som nedkallade Guds vrede över Israel. Samma saker orsakar världens undergång i dag.

De tårar som Jesus fällde då han stod uppe på Olivberget var inte bara för Jerusalem. I det som skulle drabba Jerusalem såg han även världens öde.

"Om du denna dag hade förstått, också du, vad som ger dig fred! Men nu är det fördolt för dig." Luk 19:42.

"Denna dag." Dagen pärmar sig sitt slut. Nådatiden är snart slut. Hämndens moln samlar sig. De som har förkastat Guds nåd kommer snabbt och oåterkalleligen få sina liv ödelagda.

Ändå sover världen. Människorna känner inte till tidpunkten då de blir besökta.

Var kan man hitta församlingen under denna kris? Utför medlemmarna det Gud bett dem om? Fyller de sina uppgifter och visar hans karaktär för världen? Försöker de göra sina medmänniskor uppmärksamma på det sista nåderika varningsbudskapet?

Människan befinner sig i uppenbar livsfara. Massor av människor går under. Ändå är det så få av Jesu bekännande efterföljare som känner en börda för dessa själar. Världens öde hänger på en skör tråd, men det påverkar knappast dem som påstår sig tro den mest omfattande sanning vi dödliga någonsin fått. Det finns en stor brist på den kärlek som drev Jesus till att lämna sitt himmelska hem och ta på sig människans natur så att hon skulle dras mot det gudomliga. Guds folk befinner sig i dvala, ett paralyserat tillstånd, som hindrar det från att förstå vad som är dess uppgift i den sista tiden.

När israeliterna intog Kanaan uppfyllde de inte Guds vilja att inta hela landet. De erövrade bara vissa delar av landet, bosatte sig där och njöt av segerns frukter. I otro och lättja samlade de sig i de områden de redan erövrat i stället för att fortsätta och erövra mer land. På det sättet började de glida bort från Gud, och genom att inte fullfölja Guds avsikter blev det omöjligt för honom att hålla sitt löfte om att välsigna dem. Gör dagens församling likadant? Hela världen ligger framför den och står i ett skriande behov av evangelium. Ändå samlas bekännande kristna på sådana platser där bara de kan njuta av evangeliets fördelar. De upplever inte att de behöver erövra nya landområden och sprida frälsningsbudskapet utanför de områden de redan har. De vägrar att uppfylla Jesu befallning: "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen." Mark 16:15. Är inte de lika skyldiga som det forna Israel?rätt

De som bekänner sig vara Jesu efterföljare rannsakas just nu inför hela universum. Deras iver som kallnat och deras svaga ansträngningar i tjänsten för Gud stämplar dem som otrogna. Det skulle vara en helt annan sak om de gjorde sitt bästa. Då skulle inte fördömelsen stå över dem. Men sanningen är den att de skulle kunna göra mycket mer om de bara hade ett hängivet hjärta. De har tappat bort större delen av självförnekelsens anda och det kors de borde bära. Det här känner både de själva och hela världen till. Många av de namn som finns skrivna i himlens böcker har fått tillägget: Inte producerat någonting utan bara konsumerat. Många av dem som bär Kristi namn har smutsat ner hans härlighet, dolt hans skönhet och inte gett honom ära.

Det finns många som har sina namn i församlingsmatrikeln men som inte står under Jesu ledning. De rättar sig inte efter hans instruktioner och utför heller inte hans verk. I och med det står de under fiendens kontroll. Eftersom de inte gör något verkligt gott gör de skada

som är ytterst svår att förutse. Den påverkan de har är inte från liv till liv, utan från död till död.

Herren säger: "Skulle jag inte för sådant bestraffa dem?" Jer 5:9. Eftersom Israels barn misslyckades med att uppfylla det Gud tänkt sig, blev de förkastade och Gud gav sin kallelse till andra folk. Om också dessa visade sig vara otrogna, skulle då inte de också förkastas på samma sätt?rätt

I liknelsen om vingården var det vingårdsmännen som Jesus förklarade skyldiga. Det var ju de som vägrat ge Herren skörden. Det var prästerna och lärarna i Israel som ledde folket fel och på det sättet bestal Gud på den tjänst han krävde. Det var de som var orsaken till att nationen vände sig bort från Kristus.

Jesus framställde Guds lag som den högsta normen för lydnad, och den var helt befriad från inblandning av mänskliga traditioner. Detta väckte fiendskap hos rabbinerna. De hade ju satt mänsklig lärdom före Guds Ord, och på så sätt vändes folkets blickar bort från Guds föreskrifter. De tänkte absolut inte ge upp sina människobud för att följa kraven i Guds Ord. De var inte beredda att offra sin stolthet och ära från människor till fördel för sanningen. När Jesus kom och förkunnade Guds vilja för nationen, förnekade prästerna och de äldste den rätt han hade att ställa sig mellan dem och folket. De accepterade inte hans tillrättavisningar och varningar och bestämde sig för att vända folket mot honom och förgöra honom.

De var skyldiga till de konsekvenser som följde av att de förnekade Jesus. De religiösa ledarna var skyldiga till en hel nations synd och undergång.

Är det inte samma inflytande som är verksamt i dag? Är det inte så att många av vingårdsmännen i Herrens vingård går i de forntida ledarnas fotspår? Är det inte så att religiösa ledare vänder bort människor från de självklara kraven i Guds Ord? Lär de inte människor överträdelse i stället för att undervisa dem i lydnad för Guds lag? Från många predikstolar undervisas folk i att de inte är bundna till Guds bud. Man upphöjer mänskliga traditioner och vanor. Man utnyttjar Guds gåvor till att tillfredsställa stolthet och självviskhet, samtidigt som man inte bryr sig om Guds krav.

Människan förstår inte vad hon gör då hon visar likgiltighet för Guds lag. Lagen är en bild på Guds karaktär och förkroppsligar grundsatserna i hans rike. Den som vägrar acceptera dessa levnadsregler ställer sig utanför den kanal där Guds välsignelser flyter fram.

Det var fantastiska möjligheter som Israel stod inför, men den enda möjligheten att få njuta av dem var att lyda Guds bud. Det är bara genom lydnad vi kan få samma upphöjda karaktär och välsignelsens fullhet – välsignelse av våra tankar, vår själ och kropp, vårt hem och våra ägodelar, välsignelse i detta liv och i det kommande.

Det är likadant i både den andliga och den materiella världen. Grunden för att kunna bära frukt är lydnad för Guds lag. Genom att lära människor att förakta Guds lag förhindrar

prästerna dem att bära frukt till hans ära. De är skyldiga till att ha undanhållit Herren frukten från hans vingård.

Guds budbärare kommer till oss så som Mästaren har befallt. De ställer samma krav som Kristus gjorde, nämligen att vi ska lyda Guds Ord. De talar om vilka anspråk Gud har på frukterna från vingården, kärlekens och ödmjukhetens frukter, och på att vi ska tjäna honom osjälviskt. Är det inte så att många av vingårdsmännen är upphetsade till ilska, precis som de forntida ledarna? Och använder de inte allt sitt inflytande till att få folket att visa likgiltighet för Guds lag? Det är sådana lärare som Gud kallar otrogna tjänare.

Det Gud sade till det forna Israel har en högtidlig betydelse för dagens församling och dess ledare. Herren sade följande om Israel: "Om jag än skriver mina lagar för honom i tiotusental, så räknas de ju dock för en främlings lagar." Hos 8:12. Till prästerna och lärarna sade han: "Det är förbi med mitt folk, därför att de ej får någon kunskap... därför skall också jag förkasta dig... som du har glömt din Guds lag, så skall också jag glömma dina barn." Hos 4:6.

Kommer Guds varningar bara att passera ohörda? Ska möjligheterna att tjäna ligga outnyttjade? Ska Kristi bekännande efterföljare hållas borta från tjänst för honom på grund av hån från världen, stolthet över det mänskliga förståndet, viljan att rätta sig efter människors sedvänjor och traditioner? Kommer de att förkasta Guds Ord på samma sätt som de forntida ledarna förkastade Kristus? Följden av Israels synd står inför våra ögon. Kommer dagens församling att lyssna till varningen?

"Om några av olivträdets grenar har brutits bort och du, som är en gren av en vildoliv, har ympats in i stället och får del av saven från det äkta trädets rot, så förhäv dig inte... De bröts bort därför att de inte trodde, men du är kvar därför att du tror. Var inte övermodig utan ta dig i akt; ty om Gud inte skonade de ursprungliga grenarna, skall han inte heller skona dig." Rom 11:17-21.

Kapitel 24. - Utan bröllopskläder

I liknelsen om bröllopskläderna får vi en lärdom av största vikt. Äktenskapet representerar föreningen mellan mänsklighet och gudomlighet. Bröllopskläderna representerar den karaktär som alla måste ha för att få vara bröllopsgäster. Denna liknelse skildrar i stort sett samma sak som liknelsen om gästabudet. Den handlar om evangeliets inbjudan som blir förkastad av det judiska folket, och nådens kallelse till hedningarna. Men när det gäller dem som förkastar denna inbjudan visar denna liknelse ett mer fruktansvärt straff.

Det är en kung som bjuder in till denna fest. Inbjudan kommer från en som har både myndighet och makt och innebär en stor ära. Men denna ära är ändå inte uppskattad, utan man visar förakt för kungens auktoritet. Husbondens inbjudan möttes med likgiltighet, men kungens möts med förolämpningar och mord. De inbjudna visade förakt för kungens tjänare när de misshandlade och dödade dem.

När husbonden lade märke till att hans inbjudan möttes med förakt, sade han att ingen av de inbjudna var välkomna. Men de som inte brydde sig om kungens inbjudan, drabbades ännu hårdare: "Då greps kungen av vrede, skickade ut sina soldater och lät döda mördarna och bränna ner deras stad." Matt 22:7.

I båda liknelserna ser man till att det blir gäster till festen. Men när det gäller den andra festen visar det sig att de inbjudna måste förbereda sig för den. De som inte bryr sig om att förbereda sig kastas ut. "När kungen kom in för att se sina gäster upptäckte han en man som inte var klädd i bröllopskläder. Han sade: 'Min vän, hur kan du vara här utan att ha bröllopskläder på dig?' Mannen kunde inte svara. Då sade kungen till tjänarna: 'Bind honom till händer och fötter och kasta ut honom i mörkret där ute. Där skall man gråta och skära tänder'." Matt 22:11-13.

Det var Jesu lärjungar som hade gått ut med inbjudan till festen. Vår Herre hade först sänt ut de tolv och sedan de sjuttio för att förkunna att Guds rike var nära och för att kalla människor till att bättra sig och tro på evangeliet. Men man brydde sig inte om att lyssna till kallelsen. De som var bjudna kom inte. Senare sändes tjänarna ut för att säga: "Jag har ordnat för måltiden, mina oxar och gödkalvar är slaktade och allt är färdigt. Kom till bröllopet". Matt 22:4. Det var detta budskap som Jesu samtida fick efter hans korsfästelse, men de flesta av hans samtida förkastade det kristna budskapet som de fick genom den helige Andes kraft. Många gjorde det mycket hånfullt. Andra blev så uppretade av erbjudandet om frälsning, erbjudandet om förlåtelse för att de förkastat härlighetens Herre, att de vände sig mot dem som kom med budskapet. Det blev en stor förföljelse. Apg 8:1. Många människor kastades i fängelse och en del av Herrens budbärare, t ex Stefanos och Jakob, dödades.

På så sätt bekräftade de för Jesu samtida att de förkastat Guds nåd. Jesus förutsade följden i liknelsen. Kungen sände ut sin här och förgjorde mördarna och brände staden. Domen föll över Jesu samtida när Jerusalem förstördes och folket spriddes ut.

Den tredje kallelsen representerar evangeliet då det ges till hedningarna. Kungen sade: "Allt är ordnat för bröllopet, men de inbjudna var inte värdiga. Gå ut och ställ er där vägarna skiljs och bjud alla ni ser till bröllopet." Matt 22:8, 9.

Kungens tjänare gjorde som kungen bett dem och "samlade ihop alla de träffade på, onda och goda". Matt 22:10. Det blev en brokig skara. En del av dem hade inte mer respekt för kungen än de som förkastat inbjudan. De som först blev inbjudna ansåg inte att de hade råd att offra några av sina världsliga fördelar bara för att vara med på kungens fest. Och bland dem som accepterade inbjudan fanns det somliga som bara tänkte på personliga fördelar. De kom till festen bara för fördelarna, inte för att ära kungen.

När kungen kom för att se till sina gäster uppenbarades allas karaktär. Alla på festen hade försetts med bröllopskläder som var en gåva från kungen. Genom att bära dem visade gästerna respekt för kungen. Men en man bar helt vanliga kläder. Han hade vägrat utföra de förberedelser som kungen krävt. Trots att kläderna han fått var mycket dyra, vägrade han att bära dem. På det sättet förolämpade han sin herre. "Hur kan du vara här utan att ha bröllopskläder på dig?" Matt 22:12. Mannen kunde inte svara på frågan. Han hade dömt sig själv. Då sade kungen: "Bind honom till händer och fötter och kasta ut honom i mörkret där ute." Matt 22:13.

Kungens undersökning av gästerna på festen representerar domsverket. Gästerna på denna evangeliefest är de som ärligt tjänar Gud, och det är deras namn som står i Livets bok. Men inte alla som påstår sig vara kristna är sanna lärjungar. Innan den sista belöningen delas ut måste det avgöras vilka som är värdiga att få del av de rättfärdigas arv. Detta måste ske före Jesu återkomst, för när han kommer har han belöningen med sig "att ge åt var och en efter hans gärningar". Upp 22:12. Karaktären hos varje människas gärningar bestäms innan Jesus kommer tillbaka, och var och en av Kristi efterföljare får sin belöning enligt de gärningar han eller hon utfört.

Domen som sker i himlen före Jesu återkomst pågår medan människorna fortfarande är kvar här på jorden. Gud undersöker allas liv. De undersöks enligt det som står skrivet i himlens böcker, och beroende på hurdana deras gärningar varit bestäms deras eviga öde.

Bröllopskläderna i liknelsen representerar den rena, fläckfria karaktären som Jesu sanna efterföljare har. Till församlingen har det sagts att den ska visa sig "utan minsta fläck eller skrynka; helig och felfri skulle den vara". Ef 5:27. Linnetyget, som omtalas i Skriften "är de heligas rättfärdiga gärningar". Upp 19:8. Det är Jesu rättfärdighet, hans egen obefläckade karaktär, som alla får genom tro om de tar emot honom som sin personlige Frälsare.

I Eden, där Gud satte dem att bo, bar våra första föräldrar oskyldighetens vita klädnad. Deras liv var i fullkomlig harmoni med Guds vilja. All deras hängivenhet var riktad mot

deras himmelske Fader. Ett underbart milt ljus, Guds ljus, omgav det heliga paret. Denna ljusdräkt var en symbol på deras andliga kläder, vävda av himmelsk oskuld. Om de hade fortsatt att vara trogna mot Gud skulle ljusdräkten ha fortsatt att omge dem. Men när synden kom in i världen bröts deras förbindelse med Gud, och ljuset som omgett dem försvann. Nakna och skamsna försökte de ersätta den himmelska dräkten genom att sammanfoga fikonlöv att skyla sig med.

Detta är vad de som överträtt Guds lag har gjort ända sedan Adams och Evas överträdelse. De har sammanfogat fikonlöv för att skyla sin nakenhet som orsakats av överträdelsen. De har burit kläder av eget fabrikat; genom egna gärningar har de försökt att skyla över synden för att försöka få Gud att acceptera dem.

Men det går aldrig. Människan kan aldrig göra någonting för att ersätta oskyldighetens klädnad som hon förlorat. De som sitter med Kristus och änglarna vid Lammets bröllopsmåltid får inte vara klädda med fikonlöv eller världsliga kläder.

Det är bara den klädnad Kristus gett oss som räcker till inför Gud. Varje ångerfull och troende själ kommer att omslutas av Kristi rättfärdighetsklädnad. "Jag råder dig," säger han, "att hos mig köpa... vita kläder, så att du kan klä dig och dölja din skamliga nakenhet." Upp 3:18.

Det är bara den klädnad Kristus gett oss som räcker till inför Gud. Varje ångerfull och troende själ kommer att omslutas av Kristi rättfärdighetsklädnad. "Jag råder dig," säger han, "att hos mig köpa... vita kläder, så att du kan klä dig och dölja din skamliga nakenhet." Upp 3:18.

Denna klädnad, som har vävts i himlens vävstol, innehåller inte en enda tråd som människan har tänkt ut. I sin mänsklighet formade Kristus en fullkomlig karaktär, och denna karaktär erbjuder han att skänka till oss. "All vår rättfärdighet var som en fläckad klädnad." Jes 64:6. Allt vi kan göra av oss själva är nedsmutsat av synd. Men vi vet att Guds son "har uppenbarat sig för att ta bort synderna och att någon synd inte finns hos honom". Synd definieras som "laglöshet". 1 Joh 3:5. Men Jesus uppfyllde alla lagens krav. Han sade om sig själv: "Att göra din vilja, min Gud, är min lust, och din lag är i mitt hjärta." Ps 40:8. När han var här på jorden sade han till sina lärjungar: "Om ni håller mina bud, blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit min faders bud och är kvar i hans kärlek" Joh 15:10. Genom sin fullkomliga lydnad har han gjort det möjligt för alla människor att följa Guds bud. När vi överlåter oss till Jesus förenar vi vårt hjärta med hans hjärta, vår vilja underställs hans vilja, våra tankar styrs av honom; vi lever hans liv. Det är vad det innebär att vara klädd i hans rättfärdighets kläder. När sedan Herren ser på oss ser han inte kläder av fikonlöv, inte nakenhet och missbildningar på grund av synd, utan sin egen rättfärdighets kläder, som innebär fullständig lydnad för Guds lag.

Kungen undersöker alla gäster vid bröllopsmåltiden. Det är bara de som har rättat sig efter hans krav och tagit på sig bröllopskläderna som kommer att bli accepterade. Likadant

är det vid evangeliefesten. Alla måste gå igenom den store Kungens granskning, och bara de som tagit på sig Kristi rättfärdighetsklädnad kommer att tas emot.

Rättfärdighet är att göra rätt, och människornas gärningar kommer att döma dem. Vår karaktär uppenbaras i det vi gör, och den visar om vår tro är äkta.

Att vi inte tror att Jesus var en bedragare, att den religion Bibeln framställer inte är en listigt uttänkt fabel, räcker inte. Vi kan tro på att det inte finns något annat namn under himlen genom vilken man kan bli frälst och ändå inte genom tro göra honom till vår personlige Frälsare. Det räcker inte med att tro på teorin om sanningen. Det räcker inte med att påstå sig tro på Kristus och vara inskriven i församlingsmatrikeln. "Den som håller Guds bud förblir i Gud och Gud i honom. Och att han förblir i oss vet vi av Anden som han har gett oss." 1 Joh 3:24. "Att vi har lärt känna honom förstår vi av att vi håller hans bud." 1 Joh 2:3. Det är detta som är det äkta beviset för omvändelsen. Oavsett hur fin vår trosbekännelse är, är den ingenting att räkna med om inte Kristus uppenbaras i våra rättfärdighetsgärningar.

Sanningen måste vara planterad i hjärtat. Den måste få behärska sinnet och styra känslorna. Hela karaktären måste präglas av ett gudomligt uttryckssätt. Varje punkt och prick i Guds Ord måste finnas i det dagliga livet.

Den som blir delaktig av gudomlig natur kommer att vara i harmoni med Guds måttstock på rättfärdighet, nämligen hans heliga lag. Det är denna norm Gud använder då han bedömer människans gärningar, och i domen kommer detta att vara provet på vår karaktär.

Det finns många som påstår att lagen upphävdes i och med Jesu död, men detta är rakt emot Jesu egna ord: "Tro inte att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna... Innan himmel och jord förgås skall inte en enda bokstav, inte minsta prick i lagen förgå." Matt 5:17, 18. Jesus offrade sitt liv för att försona människans överträdelse av lagen. Om lagen hade kunnat ändras eller tas bort hade Jesus inte behövt dö. Genom sitt liv här på jorden ärade han Guds lag, och genom sin död fastställde han den. Han offrade inte sitt liv för att avskaffa Guds lag eller för att stadfästa en lägre norm, utan för att rättfärdigheten skulle bibehållas och vara oföränderlig i all evighet.

Satan påstod att det var omöjligt för människan att hålla Guds bud. Och det är riktigt, vi kan inte hålla dem med egna ansträngningar. Men Kristus kom i mänsklig gestalt och genom sin fullkomliga lydnad visade han att mänskligheten, tillsammans med det gudomliga, kan lyda alla Guds bud.

"Men åt alla dem som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt alla som tror på hans namn." Joh 1:12. Människan har inte själv denna kraft, utan det är Gud som äger den kraften. När en själ tar emot Kristus får den kraft att leva Kristi liv.

Gud kräver att hans barn ska vara fullkomliga. Lagen är en kopia på hans egen karaktär och en norm för allas karaktär. Alla har fått insikt om denna oändliga norm, så att man inte kan ta miste på vilken sorts människor som Gud behöver för att bygga upp sitt rike. Guds lag uttrycktes på ett fullkomligt sätt genom Jesu liv här på jorden, och när de som påstår sig

vara Kristi efterföljare får en kristuslik karaktär kommer de att följa Guds lag. Då kommer Gud att kunna använda dem till att utgöra den himmelska familjen. När de sedan har klätt sig i Kristi rättfärdighet, kommer de att ha sin plats på Kungens fest och ha rätt att tillhöra dem som blivit renade i Jesu blod.

Den man som kom till bröllopsfesten utan att ha bröllopskläder på sig representerar det tillstånd som många befinner sig i idag. De påstår sig vara kristna och kräver de välsignelser och fördelar som kommer genom evangelium, trots att de inte upplever behovet av att förändra sin karaktär. De har aldrig känt en verklig ånger över sin synd och inser inte heller sitt behov av Kristus och visar inte någon tro på honom. De har heller inte lyckats övervinna arvet, eller de invanda böjelserna att göra fel. I stället för att lita på Kristus upplever de ändå att de är tillräckligt goda i sig själva och litar därför på sina egna gärningar. De lyssnar på Ordet, kommer till festmåltiden, men de har inte tagit på sig Kristi rättfärdighets klädnad.

Många som kallar sig kristna är egentligen inget annat än moralister. De har vägrat att ta emot den enda gåva som skulle ge dem möjlighet att ära Kristus genom att i sitt liv visa honom för världen. De upplever den helige Andes verk som något främmande och utför inte det Ordet begär av dem. Det är vissa himmelska principer som utmärker dem som blivit ett med Kristus, och de står i motsats till dem som är ett med världen. De som påstår sig vara Kristi efterföljare är inte längre ett särskilt och annorlunda folk. Skiljelinjen har blivit otydlig. Folket underkastar sig världsliga vanor och självviskhet. Församlingen gör precis som världen, bryter mot lagen, i stället för att hålla den. För varje dag som går kommer församlingen närmare världen.

Alla dessa människor förväntar sig att bli frälsta genom Jesu död, och ändå vägrar de att leva hans självuppoffrande liv. De höjer den fria nåden till skyarna, men samtidigt försöker de dölja sig bakom ett sken av rättfärdighet för att deras karaktärsfel inte ska upptäckas. Men på Guds dag kommer deras ansträngningar inte att tjäna någonting till.

Kristi rättfärdighet kommer inte att dölja en enda omhuldad synd. En människa kan vara lagöverträdare i sitt hjärta, men därför att hon inte utåt sett överträder lagen anses hon som en rättskaffens människa av världen. Men Guds lag tränger in i hjärtats allra hemligaste delar. Alla gärningar kommer att bedömas efter vilket motiv som låg bakom. De enda som kommer att bli accepterade i domen är de som levt enligt Guds lags principer.

Gud är kärlek, och han har visat den kärleken genom gåvan Kristus. När "han gav den [världen] sin ende Son för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv", Joh 3:16, gav han hela himlen, och därifrån får vi styrka och möjligheter att övervinna vår motståndare utan att känna missmod. Men trots sin kärlek har Gud inte överseende med synden. Han hade ju inget överseende med Satans synd, inte heller med Adams eller Kains. Han kommer heller inte att ha överseende med synden hos någon annan människa. Han ser inte mellan fingrarna när det gäller våra synder och bortser inte från våra karaktärsfel. Han förväntar sig att vi övervinner allt i hans namn.

De som motsätter sig den gåva som Kristi rättfärdighet innebär motsätter sig också den karaktär som utnämner dem till Guds söner och döttrar. De motsätter sig det enda som kunde ge dem en plats vid bröllopsfesten.

Då kungen i liknelsen frågar: "Hur kan du vara här utan att ha bröllopskläder på dig?" Matt 22:12, har mannen ingenting att säga. Så kommer det att bli vid den stora domsdagen. Idag kan människorna ursäkta sina karaktärsfel, men vid domens dag kommer de inte att ha några ursäkter.

Denna generations församlingar, som gör anspråk på att vara Kristi församlingar, är välsignade med de högsta privilegierna. Herren har uppenbarats för oss i ett evigt ljus, och våra möjligheter är mycket större än de som Guds forntida folk kunde glädja sig åt. Vi har inte bara det stora ljuset som anförtroddes åt Israel, utan vi har också ett tydligare tecken på den stora frälsning som Kristus förde till oss. Det som var avbilder och symboler för Kristi samtida är realiteter för oss. De hade bara Gamla testamentets historia. Vi har också det Nya testamentets. Vi har en försäkran om en Frälsare som kommit, en Frälsare som korsfästs, som uppstått, och den bortrullade stenen från Josefs grav utropar: "Jag är uppståndelsen och livet." Och genom kunskapen om Kristus och hans kärlek vet vi att Guds rike är mitt ibland oss. I både predikningar och sånger är Kristus uppenbarad för oss. Det andliga gästabud som står framdukat för oss består av ett överflöd av rikedomar. Och bröllopskläderna som kostat så oändligt mycket tillhandahålls varje människa fritt och för intet. Genom Guds budbärare har vi fått kunskap om Kristi rättfärdighet, rättfärdiggörelse genom tro, de underbara och oöverträffade löftena i Guds Ord, fritt tillträde till Fadern genom Jesus Kristus, den helige Andes tröst och en välgrundad försäkran om evigt liv i Guds rike. Vad finns det mer som Gud kan göra, mer än det han redan gjort, då han dukat för den stora måltiden i den himmelska festen?rätt

I himlen säger de tjänande änglarna: "Det uppdrag vi fått order att utföra, har vi utfört. Vi har hållit tillbaka de onda änglarnas armé. Vi har sänt klarhet och ljus till människornas själar, återuppväckt deras minne om Guds kärlek så som den uppenbarats i Kristus. Vi har riktat deras blickar mot Kristi kors. Känslan av den synd som korsfäste Guds Son rörde deras hjärtan djupt. De blev straffade. De såg de steg som krävdes för att bli omvända och de upplevde styrkan i evangeliet. Deras hjärtan blev ömsinta då de såg ljuvligheten i Guds kärlek. De såg skönheten i Kristi karaktär, men för många var det förgäves. De ville inte överge sina dåliga vanor och karaktärer. De ville inte ta av sig de världsliga kläderna för att kläs med den himmelska manteln. De överlät sina hjärtan till girigheten och älskade förhållandet med världen mer än sin Gud."

Det blir en livsavgörande dag då man gör sitt slutliga val. I en profetisk syn beskriver aposteln Johannes det: "Och jag såg en vit tron och honom som sitter på den, och jorden och himlen flydde inför honom, och det fanns inte längre någon plats för dem. Och jag såg de döda, höga och låga, stå inför tronen, och böckerna öppnades. Och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda dömdes efter vad som stod i böckerna, efter sina gärningar." Upp 20:11, 12.

Det blir en tragisk dag då människorna står ansikte mot ansikte med evigheten. Hela livet visas så som det varit. Världens nöjen, rikedomar och ära kommer de inte att uppleva som särskilt värdefulla. Då kommer människorna att upptäcka att den rättfärdighet de avfärdade var det enda som hade något värde. De kommer att få se att de låtit sin karaktär formas av Satans bedrägliga lockelser. De kläder de valt är emblemet på deras lojalitet till den förste store avfällingen. Sedan kommer de att få se resultatet av sitt val. De kommer att få veta vad det betyder att överträda Guds lag.

Det kommer inte att finnas någon mer nådatid till förberedelse för evigheten. Det är i det här livet vi ska ta på oss Kristi rättfärdighetsklädnad. Den enda möjlighet vi har att forma vår karaktär till att passa i det hem som Kristus har förberett för dem som lyder hans bud, är nu. Slutet är nära. Vi har fått varningen: ”Var på er vakt så att era sinnen inte fördunklas av omåttlighet och dryckenskap och livets bekymmer, annars överraskas ni av den dagen.” Luk 21:34. Akta dig för att någon hittar dig oförberedd. Ta dig i akt, så att du inte hittas på kungens fest utan bröllopskläder.

”När ni minst väntar det, då kommer Menniskosonen.” Matt 24:44. Salig den som vakar och bevarar dina kläder, så att han inte går naken och blottar sitt kön.” Upp 16:15.

Kapitel 25. - Talenterna

På Olivberget hade Jesus talat med sina lärjungar om sin återkomst till världen. Han hade nämnt vissa tecken som skulle visa när hans återkomst var nära och bett lärjungarna att vaka och vara beredda. Han upprepade varningen igen: ”Håll er därför vakna. Ni vet inte när dagen och timmen är inne.” Matt 25:13. Sedan visade han vad det innebär att vaka. Den tiden ska användas till ivrigt arbete och inte till stillasittande väntan. I den här liknelsen undervisade han om talenterna.

”Det blir nämligen,” sade han, ”som när en man skulle resa bort och kallade till sig sina tjänare och lät dem ta hand om hans egendom. Den ene gav han fem talenter, den andre två, den tredje en, åt var och en efter hans förmåga. Sedan reste han därifrån. Matt 25:14, 15.

Mannen som reste iväg representerar Kristus. När han berättade denna liknelse skulle han snart lämna den här jorden och fara till himlen. Tjänarna, eller slavarna, i liknelsen representerar Kristi efterföljare. Vi är inte våra egna, vi har blivit köpta ”och priset är betalt” 1 Kor 6:20, ”inte med förgängliga ting, silver och guld... [utan med] Kristi dyrbara blod", 1 Pet 1:18, 19, "för att de som lever inte mer skall leva för sin egen skull utan för honom som dog och uppväcktes för dem." 2 Kor 5:15.

Varenda människa är köpt med detta gränslösa pris. Genom att låta himlens skatter strömma över denna värld, och genom att i Kristus ge oss hela himlen, har Gud köpt människans vilja, tillgivenhet och själ. Oavsett om man är troende eller inte, alla är vi Guds egendom. Alla är kallade att tjäna honom, och på den stora domens dag kommer var och en att få stå till svars för på vilket sätt de har tillmötesgått detta krav.

Men de krav som Gud ställer erkänns inte av alla. Det är de som bekänner sig till att tjäna Kristus som i liknelsen representerar hans egna tjänare.

Kristi efterföljare har återlösts för att tjäna, och vår Herre lär att detta är den sanna inriktningen i livet. Kristus själv var en tjänare, och lagen om tjänande ger han till alla sina efterföljare – som innebär att man ska tjäna Gud och sina medmänniskor. Här visar Kristus för världen en högre uppfattning om livet än den någonsin känt till. Genom att leva för och tjäna andra kommer människan i kontakt med Kristus. Lagen om att tjäna blir den länk som håller oss i kontakt med Gud och våra medmänniskor. Kristus anförtror sitt goda till sina tjänare – sådant som ska användas i tjänst för honom. Varje människa får sin uppgift av honom. Var och en har sin plats i den eviga planen för himlen, och var och en ska samarbeta med Kristus i uppgiften att rädda människor. Lika säkert som det finns en plats förberedd för oss i de himmelska boningarna, lika säkert har vi en särskild plats på jorden där vi ska tjänstgöra för Gud.

De förmågor som Kristus anförtror sin församling representerar särskilt de gåvor och välsignelser som ges av den helige Ande. "Den ene får genom Anden gåvan att meddela vishet, den andre kan med samme Andes hjälp meddela kunskap. En får tron genom Anden,

en annan genom samme Ande gåvan att bota, en annan får kraft att göra under. En får förmågan att tala profetiskt, en annan kan skilja mellan olika andar. En kan tala olika slags tungotal, en annan kan tolka tungotal. Allt detta åstadkommer en och samme Ande genom att fördela sina gåvor på var och en som den själv vill." 1 Kor 12:8-11. Alla får inte samma gåvor, men till alla som är Mästarens tjänare har det utlovats någon av Andens gåvor.

När Kristus lämnade sina lärjungar "andades han på dem och sade: 'Ta emot helig Ande'." Joh 20:22. Sedan sade han: "Och jag skall sända er vad min Fader har lovat." Luk 24:49. Men inte förrän efter himmelsfärden togs gåvan emot i dess fullhet. Först när lärjungarna genom tro och bön helt hade överlåtit sig själva till hans påverkan fick de ta emot Andens utgjutelse. På ett särskilt sätt överlämnades då himlens gåvor till Kristi efterföljare. Men så fick hans efterföljare himlens goda på ett särskilt sätt: "Han steg upp i höjden och tog fångar, han gav människorna gåvor." Ef 4:8. "Var och en av oss har fått just den nåd som Kristus har velat ge honom," Ef 4:7, och Anden "genom att fördela sina gåvor på var och en så som den själv vill." 1 Kor 12:11. I Kristus är gåvorna redan våra, men om vi verkligen får äga dem beror på hur vi tar emot Guds Ande.

Många uppskattar inte löftet om Anden som de borde. Uppfyllelsen av detta löfte blir heller inte den verklighet som det skulle kunna bli. Det är avsaknaden av Anden som gör den evangeliska tjänsten så kraftlös. Man kan ha lärdom, talanger, vältalighet, varje naturligt eller förvärvat anlag, men om Guds Ande inte är närvarande kommer inget hjärta att beröras och ingen syndare att bli vunnen för Kristus. Men, om de har gemenskap med Kristus, om Andens gåvor är deras, så kan de ringaste och mest olärda av hans lärjungar ha en kraft som kommer att påverka hjärtan. Gud gör dem till kanaler för det inflytande som utövas av universums högsta kraft.

Andens speciella gåvor är inte de enda talanger som omtalas i liknelsen. Den innefattar alla gåvor och anlag, oavsett om de är ursprungliga eller förvärvade, naturliga eller andliga. Alla ska användas i tjänst för Kristus. När vi blir hans lärjungar överlåter vi oss själva och allt vi är och har till honom. Dessa gåvor ger han tillbaka, renade och förädlade, för att användas till hans ära och till välsignelse för våra medmänniskor.

Gud har gett gåvor till var och en "efter hans förmåga". Talenterna har inte delats ut hur som helst. Den som har förmåga att använda fem, får fem. Den som inte klarar av fler än två, får två. Den som på ett klokt sätt bara kan använda en, får en. Ingen behöver klaga över att han eller hon inte fått några gåvor, eftersom han som har delat ut gåvor till alla människor blir ärad av att gåvorna används på rätt sätt, oavsett om de är många eller få. Den som fått fem talenter ska använda dessa fem och ansvara för resultatet av dem. Den som fått en ansvarar för resultatet av den. Gud förväntar sig något i gengäld och var och en är "välkommen med vad han har och bedöms inte efter vad han inte har". 1 Kor 8:12.

I liknelsen berättas det att "den som hade fått fem talenter gav sig genast iväg och gjorde affärer med dem, så att han tjänade fem till. Den som hade fått två talenter tjänade på samma sätt två till". Matt 25:16, 17.

Talenterna ska användas, oavsett hur få de är. Den fråga som vi först och främst borde ställa oss är inte: Hur mycket har jag fått? Utan: Vad gör jag med det jag har? Att utveckla alla krafter och resurser är vår främsta plikt mot Gud och våra medmänniskor. Ingen uppfyller livets krav om han inte blir mer och mer användbar och utvecklar sin förmåga. När vi bekänner vår tro på Kristus förbinder vi oss att komma så högt som möjligt som Mästarens tjänare. Och vi måste bearbeta varje förmåga till högsta grad av fullkomlighet, så att vi kan göra allt det goda som vi över huvud taget förmår.

Herren har ett stort verk som måste fullbordas, och han kommer att testamentera det bästa han har i det kommande livet till dem som i detta liv är de mest trofasta och tjänstvilliga. Herren väljer sina egna redskap. Under skiftande förhållanden prövar han dem varje dag som ett led i sin verksamhetsplan. Bland var och en som helhjärtat strävar efter att uppfylla hans plan väljer Gud sina redskap, inte för att de är fullkomliga, utan därför att de blir fullkomliga i gemenskapen med honom.

Gud väljer bara dem som bestämt sig för att sikta högt. Han förväntar sig att var och en ska göra sitt yttersta i hans tjänst och han förväntar sig en fullkomlig moral från alla. Vi får aldrig sänka normen för rättfärdigheten så att den passar de nedärvda och tillägnade benägenheterna att göra det som är fel. Vi måste lära oss förstå att karaktärsmässiga ofullkomligheter är synd. Alla rättfärdiga karaktärsegenskaper finns hos Gud som en fullkomlig, harmonisk enhet. Och var och en som tar emot Kristus som sin personlige Frälsare har den stora förmånen att äga dessa egenskaper.

De som vill samarbeta med Gud måste sträva efter att varje organ i kroppen och renheten i tankarna blir fullkomliga. För att på rätt sätt kunna förbereda de fysiska, mentala och moraliska krafterna gäller det att träna kroppen, sinnena och själen för gudomlig tjänst. Detta är rätt utbildning. Det är denna utbildning som kommer att räcka ända fram till det eviga livet.

Herren kräver tillväxt i effektivitet och förmåga av alla kristna på alla områden. Vi har fått vår lön av Kristus, till och med hans blod och lidande, för att vara säkra på vår villighet att tjäna. Han kom till den här världen för att vara ett exempel på hur vi ska arbeta och vilken ande som ska leda oss i det arbetet. Han vill att vi ska ta reda på hur vi kan främja hans verk och ära hans namn här i världen. Krönt med ära och den starkaste kärlek och hängivenhet har Fadern så älskat "världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv". Joh 3:16.

Vi har inte fått några garantier från Kristus att det är en lätt sak att uppnå en fullkomlig karaktär. Man ärver inte en nobel och allsidig karaktär, vi får den inte av en slump. Nej, en ädel karaktär är något var och en får kämpa för med en hård, personlig insats och genom Kristi förtjänst och nåd. Gud ger talangerna och förmågan att tänka, men det är vi som formar karaktären. Den formas av en hård och bitter kamp med jaget. Vi kommer ständigt i konflikt med nedärvda böjelser, så vi måste göra en kritisk granskning av oss själva och inte låta något ofördelaktigt karaktärsdrag bli oförbättrat.

Ingen skall säga: Mina karaktärsbrister går inte att rätta till. Har man den inställningen, går man förvisso miste om det eviga livet. Omöjligheten är en psykisk låsning. Om man inte vill segra över synden, då gör man det inte heller. Det svåra kommer sig av ruttenheten hos det icke helgade hjärtat, och oviljan att underordna sig Guds vilja och kontroll.

Många av dem som Gud har gett förmågan att kunna utföra ett förstklassigt arbete uträttar väldigt lite eftersom de inte försöker ordentligt. Många går genom livet som om de inte hade något att leva för, inte någon norm att nå upp till. De kommer att få den lön som står i relation till det som de utfört.

Kom ihåg att du inte når högre än de mål du har satt upp. Så sätt ditt mål högt. Se till att klättra hela vägen upp för stegen, steg för steg, även om ansträngningen gör ont, och låt ingenting hindra dig. Ödet har inte vävt maskorna så tätt omkring människan att hon förblir hjälplös och oviss. Svåra förhållanden borde skapa en fastare beslutsamhet att övervinna dem. När ett motstånd har övervunnits ger det större förmåga och mod att fortsätta. Fortsätt framåt med beslutsamhet, i rätt riktning. Då kommer förhållandena att bli till din hjälp, inte till hinder.

Var ambitiös. För Herrens ära ska du bearbeta alla din goda karaktärsdrag. När du bygger upp din karaktär ska du i varje utvecklingsstadium behaga Gud. Det kan du göra, ty Henok behagade honom trots att han levde i en förfallen tidsålder. Och det finns många Henok i våra dagar.

(269)Ingen frestelse kunde muta den trofaste politikern Daniel. Stå lika stadig och fast som han. Gör inte Gud besviken. Han älskade dig så mycket att han gav sitt liv för dina synder. Han säger: "Utan mig kan ni ingenting göra." Joh 15:5. Kom ihåg detta! Om du begår något misstag har du ändå alla möjligheter att vinna seger. Du måste se dina misstag och uppfatta dem som varningsljus. På det sättet vänder du förlust till seger och gör din fiende besviken, samtidigt som du ärar din Återlösare.

Den enda skatt vi kan ta med oss från den här världen till nästa är den karaktär som formats att likna hans gudomliga karaktär. De som följt Kristi bud i den här världen kommer att få ta med sig varje gudomlig färdighet till de himmelska boningarna. Och i himlen utvecklas vi till det bättre hela tiden. Det är alltså viktigt med karaktärsutveckling i det här livet.

De himmelska väsendena kommer att samarbeta med de mänskliga redskap som med beslutsam tro söker den fullkomliga karaktär som sedan visar sig i fullkomliga gärningar. Kristus säger till alla som deltar i detta verk: Jag står på din högra sida och hjälper dig.

När människans vilja samarbetar med Guds blir den allsmäktig. Allt som måste göras enligt hans vilja måste också utföras i hans kraft. Allt han kräver går att genomföra.

Gud vill att vi tränar våra mentala förmågor. I hans plan ingår att hans tjänare ska ha större intelligens och en skarpare urskiljningsförmåga än den världsliga människan. Han är dessutom missnöjd med dem som är oförsiktiga eller för lata för att kunna vara effektiva,

välinformerade tjänare. Gud vädjar till oss att älska honom av hela vårt hjärta, med hela vår själ och all vår styrka och hela vårt förstånd. Detta gör att vi är pliktiga att utveckla vårt intellekt till oinskränkt kapacitet, så att vi lär känna vår Skapare med hela vårt jag.

Om Guds Ande får leda bearbetas intellektet mer genomgripande, och på det sättet blir det mer effektivt i Guds tjänst. Den som trots sin låga utbildning är helgad åt Gud och längtar efter att vara till välsignelse för andra kan användas och används av Herren i hans tjänst. Men de som har samme Ande och har fördel av att ha fått utbildning kan utföra mycket mer omfattande arbete för Kristus. De har helt enkelt en mer fördelaktig position.

Herren vill att vi skaffar oss så bra utbildning som möjligt, med siktet inställt på att dela med oss av våra kunskaper till andra. Ingen vet när eller hur de blir kallade till att utföra arbete eller tala för Gud. Det är bara vår himmelske Fader som vet vad han kan använda människan till. Framför oss har vi möjligheter som vår klena tro inte kan se. Därför är det viktigt att vårt sinne får en sådan träning att vi kan, om det blir nödvändigt, lägga fram sanningen i hans Ord inför världens högsta auktoriteter på ett sådant sätt att det ärar hans namn. Vi ska inte förbise en enda möjlighet att intellektuellt kvalificera oss till tjänst för Gud.

Låt ungdomarna som behöver undervisning gå in i den uppgiften med fast beslutsamhet att skaffa sig den. Själv ska du inte vänta på att möjligheten ska dyka upp, skapa den själv. Lär dig att vara sparsam och ödsla inte dina medel på lyxkost och nöjen. Bestäm dig för att vara så effektiv och användbar som Gud vill att du ska vara. I allt du gör ska du vara grundlig och trofast. Alla möjligheter du har inom räckhåll ska du använda till att stärka ditt intellekt. När du läser böcker ska det gå hand i hand med kroppsligt arbete. Och med trofast strävan och under vaka och bön ska du försäkra dig om den visdom som kommer från ovan. På det sättet skaffar du dig en allsidig utbildning. Du skaffar dig alltså på det sättet en bättre karaktär och får också möjligheten att påverka andras sinnen, vilket ger dig möjligheten att leda in dem på hederlighetens och helighetens väg.

Genom självstudier skulle vi kunna utföra mycket mer om vi var vakna för våra egna möjligheter och fördelar. Den sanna utbildningen ger mycket mer än en vanlig skola. Även om studium av naturvetenskap inte ska nonchaleras, så finns det möjlighet att skaffa sig än mer upphöjda kunskaper genom ett levande förhållande med Gud. Se till att alla elever tar sin Bibel och ser till att de har ett fast förhållande till den store Läraren. När du brottas med problem i sökandet efter de gudomliga sanningarna måste ditt sinne tränas och disciplineras.

De som känner hunger efter sådan kunskap som kan välsigna deras medmänniskor kommer själva att bli välsignade av Gud. När de granskar Guds Ord kommer deras intellektuella krafter och förmågor att stärkas att utvecklas. Även tanken kommer att bli vital och effektiv.

Alla som vill verka för Gud måste utöva självdisciplin. Detta kommer att leda till större verbal förmåga eller andra underbara talanger. Ett genomsnittligt, väldisciplinerat intellekt

kommer att uträtta ett arbete av mycket högre kvalitet än det mest hög utbildade sinne och de största talanger som saknar självdisciplin.

Förmågan att tala bör övas flitigt. Ingen av de gåvor vi fått från Gud är till så stor välsignelse som denna. Med rösten kan vi övertala och överbevisa, be till Gud och prisa honom, och med rösten berättar vi för andra om Återlösarens kärlek. Tänk så viktigt det ändå är att vi övar upp den så att den blir så effektiv som möjligt för Gud.

Man har nonchalerat det rätta användandet av rösten alldeles för mycket. Detta gäller även dem som är upplysta och arbetar med kristen verksamhet. Många läser eller talar lågt eller så fort att man har svårt att förstå dem. En del mumlar fram orden, andra talar med en hög, gäll röst som är plågsam för dem som lyssnar. Bibeltexter, psalmer eller annat som ska läsas för församlingen eller andra sällskap läses ibland på ett sådant sätt att de är svåra att förstå. Ofta forcerar man sig igenom texten och förlorar på det sättet det djupa intryck den var ämnad att göra.

Detta är ett ont som både kan och måste rättas till. Bibeln ger oss vägledning på den punkten, för det sägs om leviterna som läste ur skrifterna på Esras tid: "Och de läste tydligt ur boken, ur Guds lag. Och de förklarade meningarna, så att man förstod det som lästes." Neh 8:8.

Genom att anstränga sig ordentligt skaffar man sig förmåga att läsa begripligt och att tala med en klar och tydlig röst som gör intryck. På det sättet kan vi i hög grad öka vår effektivitet som Kristi tjänare.

Alla kristna har blivit kallade till att berätta för alla andra om de outrannsakliga rikedomar som finns hos Kristus. Det är därför som det är så viktigt att vi lär oss att tala på ett fulländat sätt. Vi ska framföra Guds Ord på ett sådant sätt att det lovordas av dem som lyssnar, eftersom Gud inte har tänkt sig att hans mänskliga kanaler ska göra det på ett vårdslöst sätt. Han vill heller inte att människan ska förringa eller nedklassa den himmelska ström som flyter genom henne ut till världen.

Det är Jesus vi ska fästa blicken på. Han är det fullkomliga mönstret. Vi ska också be den helige Ande om hjälp och genom den styrka han ger oss ska vi öva alla organ vi har, så att de kan utföra ett fullkomligt arbete.

Det här är särskilt viktigt för dem som har blivit kallade till offentlig tjänst. Varje predikant och lärare ska tänka på att det budskap de ger människorna har en räckvidd som omfattar hela evigheten. Och den sanning som de framställer kommer att döma dem på domens dag. Beroende på vilket sätt som detta framförs kommer det att påverka själar till att ta emot eller förkasta budskapet. Därför måste ordet återges på ett sådant sätt att det vädjar till förståelse och påverkar hjärtat. Det är viktigt att man talar i lagom takt, tydligt och klart, men ändå med allt det allvar som krävs.

I arbetet att tjäna Kristus gäller det att använda förmågan att tala på rätt sätt. Det har också stor betydelse i vår hemmiljö och i alla andra kontakter med våra medmänniskor. Vi

måste vänja oss vid att, tala med en behaglig ton och ha ett rent, höviskt och korrekt språkbruk. Älskvärda och vänliga ord är som dagg och som ett milt regn på själen. Skriften säger om Kristus, att nåden var utgjuten på Kristi läppar "så att jag förstår att genom mina ord styrka den trötte". Jes 50:4. Och Herren vädjar till oss: "Lägg alltid få ord väl," Kol 4:6, "så att det blir till välsignelse för dem som hör på." Ef 4:29.

Vi ska vara försiktiga med vårt ordval då vi ska tillrättavisa eller omvända någon, eftersom det vi säger kommer att vara till frälsning från liv till liv, eller från död till död. Många som tillrättavisar och ger råd använder ofta alltför skarpa och stränga ord, och då blir det näst intill omöjligt att nå och hela en sargad själ. Genom att uttrycka sig illa retar man dem som felar och hetsar dem till motstånd. Alla som vill hålla sig till sanningens principer behöver ta emot kärlekens olja från himlen. Under alla förhållanden ska all tillrättavisning ges på ett kärleksfullt sätt. Genom sin helige Ande kommer Kristus att förse oss med den styrka och kraft som vi behöver. Detta är hans verk. Vi får inte uttala ett enda överilat ord. Den som följer Kristus kommer inte att låta någon antydan till ont, vresigt, gnälligt eller orent, inte ett enda lättsinnigt ord att komma över sina läppar. Under inspiration av den helige Ande säger Paulus: "Öppna inte munnen för ofruktbart prat." Ef 4:29. "Ofruktbart prat" handlar inte bara om skamliga ord. Det handlar om alla yttranden som står i motsatsförhållande till heliga principer och en ren och obefläckad religion. Det innefattar alla orena antydningar och dolda anspelningar på det onda. Om man inte omedelbart motarbetar detta, leder det till stora synder.

Det är varje familjemedlems och varje kristens plikt att förhindra fördärvligt tal. Det är vår uppgift att byta samtalsämne om det går vid de tillfällen då vi umgås med dem som pratar dumheter. Tyst och lugnt ska vi, med hjälp av Guds nåd, sticka in ord eller presentera ett annat ämne som styr in samtalet i en mer positiv riktning.

Det är föräldrarnas uppgift att se till att deras barn vänjer sig vid goda samtalsvanor. Och den allra bästa skolan för detta är hemmet. Redan när barnen är små borde de lära sig att tala med respekt och kärlek till sina föräldrar och varandra. De borde få lära sig att allt de säger ska vara vänligt, sant och rent. Föräldrarna själva måste dagligen vara elever i Kristi skola. Genom regler och exempel kan de sedan undervisa sina barn att använda ett sådant språk att ingen "hittar något ont att säga om oss". Tit 2:8. Detta är en av föräldrarnas viktigaste och mest ansvarsfulla uppgifter.

Som kristna ska vi använda oss av ett sådant språk att det är till hjälp och uppmuntran för varandra i det kristna livet. Vi behöver berätta mycket mer om våra värdefulla livserfarenheter än vi gör. Det innebär att vi ska tala mer om Guds nåd och omtänksamhet och om det ojämförbara djupet i vår Frälsares kärlek. Det vi säger ska uttrycka lovprisning och tacksamhet, och om sinnet och hjärtat är fyllda av Guds kärlek visar det sig i vårt sätt att uttrycka oss. Det kommer inte att vara svårt att ge uttryck för det som är ett med vårt andliga liv. Stora tankar, ädel strävan, en klar uppfattning om sanningen, osjälviska mål, längtan efter det fromma – allt detta kommer att finnas i de ord som uppenbarar den karaktär som

hjärtats skatter består av. När Kristus uppenbaras i vårt tal kommer det att ha makt att vinna själar för honom.

Vi ska berätta om Kristus för dem som inte känner honom. Vi ska göra som Kristus gjorde. Oavsett var han var, i synagogan, ute på vägarna, i båten en bit ut från stranden, på en fest hos farisén eller vid tullindrivarens bord, talade han om sådant som pekade på det högre livet. Förhållandena i naturen, det som hände i det dagliga livet, allt knöts samman i honom genom sanningens ord. De som lyssnade på det han sade drogs till honom eftersom han botat deras sjuka, tröstat dem som hade sorg och tagit deras barn i famnen och välsignat dem. När han talade fäste de uppmärksamt blicken på honom, och för en del var varje ord till frälsning från liv till liv.

Det är sådana vi också ska vara. Oavsett var vi befinner oss ska vi ta alla tillfällen i akt att berätta för andra om Frälsaren. När vi följer Kristi exempel och gör det goda, kommer hjärtan att öppna sig för oss på samma sätt som de gjorde för honom.

Det får inte ske bryskt utan med en finkänslighet som kommer ur gudomlig kärlek då vi berättar om honom, som är "härlig framför tio tusen", eller den vars "väsende är ljuvlighet". Höga V 5:10, 16. Det finns inte något bättre arbete än detta som vi kan använda våra språktalanger till. Vi har fått denna gåva för att vi ska kunna framställa Kristus som den syndaförlåtande Frälsaren.

Kristi liv hade ett gränslöst inflytande, ett inflytande som hela tiden växte och band honom till Gud och människosläktet. Genom Kristus har Gud också berikat människorna med det inflytande som gör det omöjligt för dem att leva för sig själva. Var och en av oss står i förening med våra medmänniskor. Vi är alla en del av den stora helhet som Gud har skapat, och vi har alla samma skyldigheter. Ingen av oss kan leva oberoende av våra medmänniskor, eftersom vars och ens välfärd påverkar den andres. Det är Guds mening att vi ska uppleva att vi är nödvändiga för att andra ska ha det bra och att vi ska uppmuntra deras glädje.

Varenda människa är omgiven av en egen atmosfär, vilken mycket väl kan vara laddad med livgivande troskraft, mod och hopp, dessutom med kärlekens väldoft. Men den kan också vara tung och kall, fylld av missnöje och självviskhet eller helt förgiftad av synd som man hängett sig åt. Varje människa vi kommer i kontakt med blir medvetet eller omedvetet påverkad av den atmosfär som omger oss.

Det här är ett ansvar vi inte kan slippa undan. Våra ord, våra handlingar, våra kläder, vårt uppträdande, till och med ansiktsuttrycket har ett inflytande. Det intryck vi ger får goda eller dåliga följder som ingen kan mäta. Varje impuls är säd som sås, och det kommer också att ge den skörd som överensstämmer med sådden. Det blir en länk i en lång kedja av mänskliga handlingar och med en räckvidd vi inte har en aning om. Om vi genom utveckling av goda principer och genom våra exempel hjälper andra, ger vi dem möjligheten att göra gott. Och i förlängningen påverkar de i sin tur andra på samma sätt. På det sättet kan alltså tusentals bli välsignade genom påverkan av oss, utan att vi vet det.

När du kastar en sten i vattnet bildas den ena vågen efter den andra, och cirkeln blir större och större tills den når själva stranden. Det är så vårt inflytande fungerar. Det påverkar andra till välsignelse eller förbannelse långt utanför vår kontroll eller vetskap.

Karaktären är en maktfaktor. Det stilla och milda vittnesbördet som kommer från ett sant, osjälviskt och gudomligt liv har ett nästan oemotståndligt inflytande. När vi visar Jesu karaktär i vårt eget liv samarbetar vi med honom för att rädda människor. Det är bara genom att visa hans karaktär i våra liv som vi kan samarbeta med honom. Och ju större inflytande vi har, desto mer gott kan vi göra. Tänk om alla som bekänner sig till att tjäna Gud ville följa Kristi exempel och praktisera lagens principer i det dagliga livet! Tänk om varje handling kunde bära vittnesbörd om att människan älskar Gud över allt annat och sin nästa som sig själv! Då skulle församlingen ha makt att påverka världen.

Men vi får aldrig glömma bort att inflytandet också kan vara ett verktyg i det ondas tjänst. Det är fruktansvärt att förlora sin själ, men det är ännu värre att vara orsak till att någon annan förlorar sin. Att vårt inflytande skulle vara en doft från död till död är en fasansfull tanke, men ändå finns risken där. Många av dem som gör anspråk på att församla med Kristus gör det rakt motsatta. Detta är orsaken till församlingens svaghet. Många ägnar sig åt kritik och anklagelser, och genom att ge uttryck för misstänksamhet, avund och missbelåtenhet ger de efter för Satan och blir hans instrument. Innan de vet ordet av har motståndaren fullbordat sitt syfte genom dem. De har drabbats av det onda inflytandet som lagt sin skugga över dem, och så har Satans pilar nått sitt mål. De som annars kunde ha accepterat Kristus har drabbats av tvivel, skepsis och ren och skär otro. Samtidigt ser Satans medarbetare med belåtenhet på dem som de lyckats få skeptiska och som nu förhärdat sig mot all tillrättavisning och vädjan. Genom att jämföra sig med andra smickrar de sig med att de har en högre moral och rättfärdighet. De inser inte att dessa tragiska karaktärsvrak inte är något annat än resultatet av deras egna tygellösa tungor och upproriska hjärtan. Andra har frestats till avfall på grund av deras inflytande.

Många själar lämnar livets väg på grund av att de som utger sig för att vara kristna visar lättsinne, självisk släpphänthet och ansvarslös likgiltighet. Många kommer att skälva av skräck när de står inför Guds domstol till följd av sitt dåliga inflytande.

Det är uteslutande genom Guds nåd som vi kan använda dessa gåvor på rätt sätt. Det finns ingenting inom oss själva som kan ha ett gott inflytande på andra. När vi inser vår hjälplöshet och vårt behov av gudomlig kraft kommer vi aldrig att lita på oss själva. Vi har ingen aning om vad som kommer att hända nästa dag, timme eller stund. Därför ska vi aldrig börja dagen utan att först ha lämnat våra planer i vår himmelske Faders händer. Guds änglar har fått till uppgift att vaka över oss, och om vi bara överlåter ledningen till dem kommer de att vara på vår högra sida när vi står inför någon fara. Det kan ju hända att vi omedvetet står inför faran att utöva ett felaktigt inflytande. Då finns de vid vår sida och försöker förmå oss att ta in på en bättre väg genom att välja orden åt oss och påverka det vi gör. Vårt inflytande kan vara tyst, stilla och omedvetet, men det har en mäktig kraft som drar andra till Kristus och den himmelska världen.

All vår tid tillhör Gud, varje ögonblick är hans, och det är vår skyldighet att använda all tid till hans ära. Han ställer högre krav på vad vi gör med vår tid än han gör på någon av alla de andra gåvor vi fått.

Det går inte att beräkna värdet av tiden. Kristus ansåg varje ögonblick lika värdefullt, och så borde också vi värdera tiden. Livet är alldeles för kort för att slarvas bort, eftersom den prövotid vi fått till förfogande inte är mer än några få dagar lång, och vi har bara den tiden på oss för att förbereda oss för evigheten. Vi har helt enkelt inte tid att ägna oss åt själviska nöjen. Vi har inte tid att vara släpphänta med synden. Vår framtida, eviga karaktär som vi ska ha i evigheten måste formas nu. Det är nu vi måste förbereda oss för den undersökande domen.

Människan har inte mer än börjat leva förrän hon börjar dö, och all den energi vi lägger ner här på jorden kommer att sluta i ett intet om vi inte har skaffat oss en sann kunskap om hur man kan få evigt liv. Den som sätter värde på tiden och ser den som sin arbetstid kommer att bli lämplig för de himmelska boningarna och ett evigt liv. Den människan är inte född förgäves.

Vi har blivit anmodade att ta vara på vår tid. Men vi kan inte få tillbaka den tid vi slösat bort – inte ett ögonblick. Det enda sätt vi kan ta vara på vår tid är genom att göra det bästa av den tid vi har kvar och samarbeta med Gud i hans stora återlösningsplan.

(280)Det kommer att ske en karaktärsförändring hos den människa som gör detta. Hon blir Guds barn, en medlem av den kungliga familjen, barn till den himmelske Konungen och har blivit värdig att umgås med änglarna.

Det är nu vi ska arbeta för våra medmänniskors frälsning. Det finns de som tror att om de bara ger pengar till Kristi sak behöver de inte göra något annat. På det sättet använder de inte den dyrbara tid de skulle ha ägnat till att tjäna Kristus. Men det är en förmån och en plikt att alla som har hälsa och styrka använder dem i tjänst för Gud. Det är allas uppgift att vinna människor för Kristus. Denna uppgift kan inte ersättas med pengar.

Varje ögonblick bär med sig eviga konsekvenser. Vi ska hela tiden vara beredda på att rycka ut i tjänst med ett ögonblicks varsel. De möjligheter vi har att nå någon människa i världen just nu kanske aldrig kommer tillbaka. Gud kan säga till den personen: "I natt skall ditt liv tas ifrån dig", och på grund av vår försummelse kanske den människan inte är beredd. Luk 12:20.

Hur ska vi redogöra för våra räkenskaper för Gud på den stora domens dag? Livet är alltför allvarligt för att slösas bort på världsliga intressen i ett ekorrhjul av omsorg och oro för sådant som, i jämförelse med de eviga intressena, inte är större än en atom. Ändå har Gud kallat oss till att i tjänst för honom utföra de världsliga angelägenheterna i livet. Att vara flitig i detta arbete är minst lika mycket en del av sann religion som hängivenhet. Bibeln uppmuntrar inte på något sätt till lättja, vilket är den största förbannelse som drabbat vår värld. Var och en som är sant omvänd kommer att vara en flitig arbetare.

Vår framgång i att förvärva kunskap och bildning beror på hur vi har utnyttjat den tid vi haft till förfogande. Fattigdom, lågt ursprung eller ofördelaktiga levnadsförhållanden är inget hinder för utvecklingen av intellektet. Se bara till att värdera varje ögonblick högt. Tänk om man i stället för att kasta bort tid på prat, morgontimmar i sängen, resor och väntan på mat skulle använda tiden till givande läsning med en god bok i handen! Om en person är målmedveten, flitig och utnyttjar tiden på bästa sätt kommer detta att sätta den personen i stånd att skaffa sig kunskap och intellektuell disciplin, vilket kommer att kvalificera honom/henne till vilken uppgift som helst.

Det är varje kristens skyldighet att lära sig att hålla ordning och vara noggrann. Det finns ingen ursäkt för fusk av något slag. Om någon aldrig får något gjort på sin arbetsplats är orsaken att sinnet och hjärtat inte satts i arbete. Den som inte är så snabb och arbetar under ogynnsamma förhållanden borde inse att detta måste rättas till. Han/hon behöver öva sig i att kunna planera tiden så att arbetet leder till bästa resultat. En del kommer att kunna utföra mer på fem timmar än andra gör på tio genom att använda rätt metoder. En del som har hushållsarbete verkar hela tiden vara upptagna, inte för att de har så mycket att göra, utan för att de inte planerar sin tid ordentligt. Genom att arbeta långsamt uträttar de lite, trots mycket arbete. Men alla som vill kan övervinna ovanan att arbeta på ett petigt och långsamt sätt. Man ska arbeta målmedvetet. Bestäm hur lång tid en viss uppgift får ta, och lägg sedan ner all den energi som behövs för att klara den. Genom att öva viljekraften kommer det att resultera i flinkare händer.

Människor kan bli väldigt schablonmässiga på grund av bristande beslutsamhet, vilket leder till ett felaktigt sätt att arbeta. I stället borde man bearbeta sina krafter, vilket skulle kunna leda till förmåga att göra ett bra arbete. Då skulle de upptäcka att de skulle vara efterfrågade överallt. På det sättet blir man värderad efter förtjänst.

Många barn och ungdomar kastar bort tid som skulle kunnat användas till att hjälpa föräldrarna i hushållsarbetet. På det sättet skulle de hedra sina föräldrar på ett kärleksfullt sätt. Det som nu någon annan måste göra skulle ungdomarna kunnat bära på sina unga axlar.

Redan under tidiga år var Kristi liv ett aktivt liv. Han levde inte för att tillfredsställa sina egna behov. Han var den oändlige Gudens Son, men ändå arbetade han som snickare hos sin fader Josef. Det var ett viktigt arbete han utförde. Jesus kom till den här jorden för att bygga upp människans karaktär, och detta krävde att hans yrkesutövande var fullkomligt. Han var lika noga med det världsliga arbetet som han var då han formade människans karaktär genom sin gudomliga makt. Det är han som är det fullkomliga mönstret.

Föräldrar borde lägga ner energi på att lära sina barn att använda tiden på rätt sätt. Att lära dem att göra det som ärar Gud och är till välsignelse för andra är något som är värt att sträva efter. Trots sin ungdom kan de bli missionärer för Gud.

Den största synd föräldrar kan göra är att tillåta sina barn att bara slöa. Barnen vänjer sig snabbt vid sysslolösheten. De kommer att få ett liv utan omväxling och blir på så sätt oanvändbara människor. När de så småningom blir vuxna och själva ska klara sig och få

arbete är de lata drönare som trots sin lättja ändå kräver samma lön som om de var plikttrogna. Det är en himmelsvid skillnad mellan denna arbetarklass och de som inser att de måste vara trofasta tjänare.

De slöa och ansvarslösa vanor man hängett sig åt i det världsliga arbetet kommer att föras med in i det religiösa livet och gör att man är helt oduglig som Guds tjänare. Många som skulle ha kunnat vara till välsignelse för världen har fördärvat sig genom sin lättja. Brist på sysselsättning och målmedvetenhet öppnar dörren till tusentals frestelser. Dåliga kamrater och demoraliserande vanor förstör både sinne och själ, vilket resulterar i total ödeläggelse av både detta och det kommande livet.

Oavsett vilket arbete vi ägnar oss åt får vi undervisning från Guds Ord som säger: "Slappna inte i er iver, håll er brinnande i anden. Tjäna Herren." "Allt vad du förmår uträtta med din kraft må du söka uträtta." "Tänk på att det är Herren som skall ge er belöningen, er del av arvet." Rom 12:11; Pred 9:10; Kol 3:24.

Hälsan är en välsignelse som många inte inser värdet av. Ändå beror till stora delar våra mentala och fysiska krafter på den. Våra impulser och lidelser finns i kroppen, som måste hållas i bästa fysiska trim och så mycket som möjligt vara under andligt inflytande för att våra talanger ska kunna utnyttjas på bästa sätt.

Allt som sätter ned den fysiska styrkan försvagar sinnet och minskar våra möjligheter att skilja mellan rätt och fel. Vår förmåga att välja det goda blir sämre, och på det sättet försvagas också vår kraft att göra det vi vet är rätt.

Genom att missbruka våra fysiska krafter förkortas den tid som våra liv skulle kunna användas till Herrens ära. Det gör oss oförmögna att utföra det verk som Gud har satt oss att fullgöra. Genom att tillåta oss dåliga vanor, som t ex att ha sena vanor, låta matlusten styra på bekostnad av vårt välbefinnande, lägger vi grunden till dålig hälsa. Likadant blir det om vi försummar nödvändigt motionerande eller när vi går till överdrift i arbetet. Om vi inte motionerar regelbundet hamnar vårt nervsystem i obalans. De som på det sättet förkortar sina liv och gör sig själva odugliga att tjäna genom att åsidosätta naturlagarna, är skyldiga till stöld från Gud och även från sina medmänniskor. Genom sina egna gärningar har de gjort sig själva oförmögna att utföra det välsignande verket för andra här i världen, vilket Gud har sänt dem till. De har till och med diskvalificerat sig för det som de kunnat klara av under en kort tid. Herren håller oss ansvariga när vi med våra skadliga vanor berövar världen det goda.

Överträdelse av naturens lagar är detsamma som överträdelse av morallagen, eftersom Gud är lika mycket upphovsman till båda. Hans lag är skriven med hans finger på varje nerv, varje muskel, i varje förmåga som människan har anförtrotts. Och varje missbruk av vår kropp och dess funktioner är en överträdelse av den lagen.

Alla bör ha en förnuftig kunskap om människokroppen, för det gäller att hålla den i ett sådant tillstånd att den kan utföra Herrens verk. Den fysiska hälsan ska bevaras och

utvecklas, så att den gudomliga naturen kan uppenbaras i sin fullhet genom den. Förhållandet mellan kroppen och det andliga livet är ett av de viktigaste ämnena i utbildningen. Det här måste man noggrant hålla reda på, både i hemmet och i skolan. Alla borde känna till hur kroppen fungerar och de lagar som styr livet. Den som inte bryr sig om sin fysiska hälsa syndar mot Gud. Alla borde leva på ett sådant sätt att de på bästa sätt bevarar sin hälsa. Våra vanor måste styras av sinnet och det i sin tur kontrolleras av Gud.

"Vet ni inte," säger aposteln, "att er kropp är ett tempel för den heliga anden, som ni har inom er och som ni har fått från Gud? Ni tillhör inte er själva. Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp." 1 Kor 6:19, 20.

Vi ska inte älska Gud bara med hjärtat, förståndet och själen, utan också med hela vår styrka. Detta omfattar det totala och förståndiga sättet att använda våra fysiska krafter.

Kristus var en trogen arbetare i både andliga och världsliga uppgifter, och i allt han gjorde var han hängiven sin Faders vilja. De flesta inser inte hur nära förbundna med varandra himmelska och jordiska ting är. Det var Kristus som planerade allt för den första helgedomen här på jorden. När det gällde Salomos tempel var det han som gav alla instruktioner. Han som i sitt liv här på jorden arbetade som snickare i Nasaret var alltså identisk med den himmelske arkitekt som lade planerna för den heliga byggnad där hans namn skulle äras.

De som arbetade med byggandet av helgedomen fick sin visdom från Kristus, så att de kunde visa det allra bästa yrkeskunnandet. Han sade: "Se, jag har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Judas stam. Och jag har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet och förstånd och kunskap och med allt slags slöjdskicklighet... Och se, jag har gett honom till medhjälpare Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, och åt alla era konstförfarna män har jag gett vishet i hjärtat. Dessa skall kunna göra allt vad jag har befallt dig." 2 Mos 31:2-6.

Gud vill att alla som tjänar honom, inom alla områden, ska se honom som den som har gett dem allt de äger. Alla uppfinningar och framgångar har sitt ursprung i Honom som är underbar i råd och enastående i sin gärning. Läkarens säkra handlag, hans förmåga att behärska nerver och muskler, hans kunskaper om den underbara kroppen, är kunskap som den gudomliga makten ligger bakom. Denna kunskap ska användas till att hjälpa dem som lider. Det är Gud som ger snickaren den skicklighet som denne använder sin hammare till, den styrka som smeden har för att forma järnet på städet. Han har gett oss olika talanger, och han förväntar sig att vi ska komma till honom och be om råd. Oavsett vad vi gör och vilken uppgift vi har vill Gud leda våra tankar så att vi utför ett fullkomligt arbete.

Religion och affärsverksamhet är inte två skilda saker, utan de hör ihop. Gudomliga och mänskliga krafter måste samarbeta i både det världsliga och andliga. De måste förenas till ett i allt vad människan gör, mekaniskt arbete och jordbruk, handel och vetenskap. I all kristen verksamhet måste det finnas samarbete.

Gud har kungjort de principer som är grundläggande för att en verksamhet ska vara möjlig. Motivet för alla som samarbetar med Gud måste vara att ära honom. Allt vi gör måste grunda sig på kärleken till Gud och hans vilja.

Det är lika väsentligt att göra Guds vilja när det handlar om att resa en byggnad, som att ta del i en vanlig gudstjänst. Om arbetaren har använt sig av rätta grundsatser när det gäller den egna karaktärsbyggnaden kommer han att växa i nåd och kunskap varje gång han reser en byggnad.

Men Gud kommer inte att acceptera de största talanger eller den mest lysande tjänst om inte jaget har lagts på altaret, ett levande, självförtärande offer. Roten måste vara helig, annars kan Gud inte acceptera frukten.

Herren gjorde Daniel och Josef till skarpsinniga administratörer. Han kunde verka genom dem, eftersom de inte levde för att tillfredsställa sina egna böjelser utan för att behaga Gud.

Berättelsen om Daniel har något att lära oss. Den visar klart och tydligt att en tjänsteman inte behöver vara en kylig politiker, utan Gud kan leda den personen i allt den gör. När Daniel var en högt uppsatt minister i Babylon var han samtidigt en Guds profet och fick ta emot ljus genom himmelsk inspiration. I Guds Ord framställs världsliga och äregiriga människor som gräs och blommor som vissnar. Ändå vill Gud ha intelligenta människor i sin tjänst, människor som kan utföra många olika uppgifter. Det behövs ämbetsmän som väver in sanningens stora grundsatser i allt de gör, och deras förmågor borde göras mer fullkomliga genom grundliga studier och den mest samvetsgranna skolning. Om någon vill skaffa sig mer förstånd och vill bli mer effektiv, oavsett vilken tjänst han eller hon har, så är det de som använder sina förmågor till att bygga upp Guds rike här på jorden som lyckas. Om man skulle fingranska Daniel, som vi kan lära oss mycket av, visar det sig att man inte kan hitta ett enda fel i hans sätt att hantera sina uppgifter. Han är ett mönster för alla tjänstemän. Berättelsen om Daniel visar vad som kan bli uträttat genom den som använder hjärnans kapacitet, benen och musklerna, hjärtat och livet i Guds tjänst.

Gud anförtror också människorna medel. Han ger dem möjligheter att skaffa rikedomar. Han ser till att jorden sköljs av himlens dagg och skurar av uppfriskande regn. Han ger solsken som värmer marken och väcker upp det liv som finns i naturen, så att det kan blomma och bära frukt. Dessutom ber han att få tillbaka lite av det han äger.

Vi har inte fått pengarna till att ära oss själva, utan som trogna tjänare ska vi använda dem till att ära Gud. Det finns de som tror att det bara är en del av deras medel som tillhör Gud. När de lagt undan en del till religiösa och mänskliga syften, ser de det resterande som sitt eget och kan använda det som de vill. Men det är ett stort misstag. Herren äger allt det vi har och vi ska redovisa för honom på vilket sätt vi använt medlen. Det kommer att visa sig om vi älskar Gud över allt annat och vår nästa som oss själva, genom det sätt vi använder vartenda öre.

Det finns ett stort värde i pengar, eftersom de kan vara till stor nytta. I Guds hand är de mat för hungriga barn, vatten till den som törstar och kläder till den nakne. De är till skydd för den förtryckte och hjälpmedel för den sjuke. Men pengar har inte större värde än sand om de inte används till livets nödtorft, till välsignelse för andra och för att Kristi verk ska gå framåt.

Rikedom som läggs på hög är oanvändbar, den är en förbannelse. Den är en snara för själen i detta liv, något som leder bort tillgivenheten från de himmelska skatterna. På Guds stora dag kommer rikedomen att vittna om oanvända talanger och försummade möjligheter. Skriften säger: "Ni som är rika: gråt och klaga över de olyckor som skall komma över er. Er rikedom förmultnar, era kläder äts upp av mal, ert guld och silver rostar, och rosten skall vittna mot er och förtära er kropp som eld. Ni har samlat skatter i dessa sista dagar. Lönen till arbetarna som bärgade skörden på era ägor har ni undanhållit. Den skriar till himlen, och skördefolkets rop har nått Herren Sebaots öron." Jak 5:1-4.

Kristus accepterar inte att medlen används slösaktigt och ansvarslöst. Han ger snarare en lektion i sparsamhet: "Samla ihop bitarna som har blivit över, så att ingenting förfars." Joh 6:12. Den här lärdomen är till för hans efterföljare. Den som inser att pengarna han eller hon har är något som Gud har givit kommer att använda medlen på ett ekonomiskt sätt och upplever ansvaret att spara för att ge.

Ju mer medel vi använder till nöjen och självtillfredsställelse, desto mindre har vi till mat för de hungriga och kläder till de nakna. Vartenda öre som används till något onödigt förstör möjligheten att använda medlen vid de dyrbara tillfällena att göra gott. Det betyder att vi stjäl den ära som tillkommer Gud. Men det skulle aldrig hända om vi bara använde medlen på rätt sätt.

Den som har varma vänskapstankar, generösa impulser och förmågan att snabbt kunna uppfatta andliga ting har talanger som innebär en tung ansvarsbörda. Och alla dessa talanger ska användas i tjänst för Gud. Men här gör sig många skyldiga till felaktigheter. Man känner sig nöjd med att bara ha dessa gåvor, vilket leder till att man inte använder dem i tjänst för andra. De smickrar sig med att ifall omständigheterna var gynnsamma skulle de göra ett stort och bra arbete. Så där sitter de och bara väntar på dessa omständigheter. De föraktar den stackare som är i nöd och vill inte hjälpa honom även om det så gäller det allra minsta. De ser att han eller hon är självisk och ansvarig för att ha använt sina talanger på fel sätt. De är ytterst självbelåtna och jämför sig med de trångsynta, och de upplever att deras situation är mer avundsvärd än deras. Men på det sättet bedrar de sig själva. Att äga outnyttjade egenskaper ökar bara deras ansvar. De som har goda egenskaper har skyldigheter mot Gud att inte bara ge till dem som är vänner utan till alla som behöver hjälp. Sociala fördelar är också gåvor och ska användas till nytta för alla dem vi kan nå med vårt inflytande. Den kärlek som bara når några få är inget annat än självisk het. Inte på något sätt kommer den att verka för det goda eller för Guds härlighet. De som på det sättet lämnar Mästarens gåvor oanvända, är till och med mer skyldiga än de som de visat sådant förakt för. Till dem

kommer det att bli sagt: Ni visste vad er Mästare ville att ni skulle göra, men ni gjorde det inte.

Talanger som används kommer att förökas. Framgång beror inte på tillfälligheter eller ödet, utan på Guds försyn, belöningen för tro och omdöme, för dygd och uthållighet. Herren vill att vi använder alla gåvor vi har, och om vi gör det kommer vi att få ännu större gåvor att utnyttja. Det är inte på något onaturligt sätt som Gud ger oss de förmågor vi saknar, utan när vi använder dem vi har kommer han att öka och stärka dem. Vår styrka kommer att öka för varje helhjärtat och allvarligt offer i Mästarens tjänst. När vi tillåter den helige Ande att använda oss, kommer Gud att verka så att vi motstår gamla böjelser och segrar över starka tendenser, och då kommer vi att forma nya och goda vanor. Om vi följer de råd som Anden ger oss kommer vårt hjärta att kunna ta emot mer och mer av hans kraft och på det sättet göra ett ännu bättre arbete. Talanger som slumrat kommer att väckas upp och förlamade förmågor får nytt liv.

Den som är en ödmjuk tjänare och som i lydnad svarar på Guds kallelse kan vara säker på att få gudomlig hjälp. Bara att acceptera ett så stort och heligt ansvar innebär i sig självt en karaktärshöjning. Det gör att de starkaste mentala och andliga krafterna börjar verka, och då stärks och renas både sinne och hjärta. Det är fantastiskt hur stark en svag människa kan bli genom tro på Gud och hans makt. Hur målmedveten kan hon inte bli i allt hon företar sig! Och vilka underbara framgångar hon kan nå! Den som börjar med ett minimum av kunskaper och framställer dem på ett ödmjukt sätt samtidigt som han eller hon söker efter större insikt, kommer att upptäcka att hela himlens skattkammare står öppen och bara väntar på att få uppfylla alla behov. Ju mer ljus man sprider till andra, desto mer ljus får man. Ju mer man kärleksfullt förklarar Guds Ord för andra, desto mer uppenbart blir det för en själv. Ju mer vi använder vår kunskap och de krafter vi fått, desto mer kunskap och kraft får vi.

Varje ansträngning vi gör för Kristus kommer att vara till välsignelse för oss själva. Om vi använder våra medel till hans ära, kommer han att ge oss mer. I och med att vi verkar för att vinna andra för Kristus och att vi i våra böner bär en börda för andras frälsning, kommer våra egna hjärtan att slå hårdare genom påverkan av Guds nåd. Vår egen tillgivenhet kommer att brinna med en gudomlig glöd: Hela vårt liv kommer att ha mer verklighet över sig, mer allvar, mer bön.

I himlen bedöms människans värde efter hjärtats förmåga att känna Gud. Det är från denna kunskap som all kraft strömmar. Gud skapade människan så att hon med alla sina förmågor skulle uppenbara hans sinnelag, och Gud verkar hela tiden för att få människans sinnelag att vara i förbindelse med hans. Gud erbjuder oss förmånen att få samarbeta med Kristus, att uppenbara hans nåd för världen, så att den ska kunna ta emot en ökande kunskap om himmelska ting.

När vi ser på Jesus får vi en ljusare och klarare bild av Gud, och så blir vi förvandlade. Då kommer vår karaktär att på ett naturligt innehålla godhet och kärlek till våra medmänniskor. Vi kommer att utveckla en karaktär som motsvarar den gudomliga. När vi

mer och mer utvecklas till att likna Gud ökar också vår förmåga att känna honom. Vi går mer och mer in i gemenskap med den himmelska världen, och vår förmåga att ta emot den eviga kunskapens och visdomens gåvor ökar hela tiden.

Mannen som fick en talent "gick och grävde en grop och gömde sin herres pengar". Matt 25:18.

Det var den som hade den minsta gåvan som lät sin förmåga bli outvecklad. Här finns en varning till alla som känner att deras gåvor är så små att de är undantagna från att tjäna Kristus. Om de kunde göra något stort skulle de med glädje göra det. Men eftersom de endast kan tjäna i det lilla anser de att de har rätt att inte göra något alls. När Herren delar ut sina gåvor, prövar han karaktären.

Mannen som inte brydde sig om att föröka sin talent visade sig vara en otrogen tjänare. Om han hade fått fem talenter skulle han ha grävt ner dem på samma sätt som den enda han fick. Han föraktade himlens gåvor, och det visade han genom att missbruka den talent han fått ansvar för.

"Den som är trogen i smått är trogen också i stort, och den som är ohederlig i smått är ohederlig också i stort." Luk 16:10. Det som är viktigt i det lilla nedvärderas just för att det är smått. Men det lilla utgör ofta en stor del av livets innehåll. Det finns faktiskt ingenting oväsentligt i den kristnes liv. Våra karaktärsdrag svävar i livsfara om vi underskattar vikten av de små tingen.

Den som är ohederlig i smått är ohederlig också i stort. Luk 16:10. Om man visar sig vara ohederlig när det gäller små uppgifter, stjäl man den tjänst från Skaparen som han har rätt till. Ohederligheten slår tillbaka på den ohederlige själv. Han kommer inte att få den nåd och kraft eller den karaktär som vi får då vi förbehållslöst överlämnar oss till Gud. Den människa som lever ett liv som är skilt från Kristus påverkas av Satans frestelser, vilket leder till att hon gör misstag i sin tjänst för Mästaren. Eftersom hon inte leds av de rätta principerna då det gäller det lilla, klarar hon inte av att lyda Gud i det stora som hon anser vara hennes särskilda uppgift. De fel och misstag man gör då det gäller de små tingen kommer att påverka sådant som är långt viktigare, eftersom man följer invanda banor. Alltså upprepas bara de invanda rutinerna som formar karaktären, vilken i sin tur bestämmer vårt öde för tid och evighet.

Det är bara genom att vara trogen i de små uppgifterna som själen kan visa trofasthet i de större ansvarsuppgifterna. Gud satte Daniel och hans vänner i kontakt med de ledande i Babylon, så att dessa hedningar skulle få möjlighet att ta del av principerna i den sanna religionen. Mitt ibland ett avgudadyrkande folk skulle Daniel uppenbara Guds karaktär. Hur kunde han passa i en sådan situation där det fordrades så mycket tillit och heder? Det var hans trofasthet när det gällde det lilla som präglade hela hans liv. Han ärade Gud i de minsta uppgifter han fick ansvar för, och därför kunde Herren samarbeta med honom. Gud gav dessa fyra ynglingar... kunskap och insikt i allt slags skrift och visdom, och Daniel fick förstånd på alla slags syner och drömmar. Dan 1:17.

På samma sätt som Gud kallade Daniel till att vittna i Babylon kallar han oss till att vittna i dagens värld. Gud vill att vi uppenbarar för människor de principer som styr hans rike i livets alla angelägenheter, både stort och smått.

I sitt liv på jorden lärde Kristus oss nödvändigheten av att ta hänsyn även till de små uppgifterna. Det stora försoningsverket låg hela tiden som en tung börda på hans själ. Han utnyttjade alla sina krafter och sinnen till det yttersta då han undervisade och botade. Ändå lade han märke till de enkla sakerna i livet och naturen. Hans mest lärorika undervisning var den som handlade om de enklaste förhållandena i naturen. Därifrån hämtade han illustrationsmaterial för de större sanningarna om Guds rike. Han nonchalerade inte behovet hos den mest ödmjuka av hans tjänare. Han var lyhörd för varje rop i nöd, och han var uppmärksam på den lätta beröringen från kvinnan i folkmängden. Minsta antydan av tro skapade en reaktion hos Jesus. När han uppväckte Jairus dotter från döden påminde han föräldrarna om att flickan behövde något att äta. När han sedan i sin egen mäktiga kraft uppstod ur graven såg han det inte som något under sin värdighet att vika ihop den livklädnad han haft på sig vid begravningen.

De kristna har blivit kallade till att samarbeta med Kristus i hans verk att frälsa människor. Vi har ingått ett förbund med honom för att göra det. Om vi inte bryr oss om att utföra vår uppgift visar vi brist på lojalitet mot Kristus. Men för att ha någon som helst möjlighet att utföra detta arbete måste vi följa hans exempel att trofast och samvetsgrant ta de små uppgifterna på allvar. Det är detta som är hemligheten bakom framgång och lycka i alla delar av kristen verksamhet och inflytande.

Gud vill att alla som tillhör hans folk ska nå upp till det översta steget på stegen, för att på så sätt ära honom genom att ta emot allt som Gud vill ge. Genom sin nåd har Gud försett oss med allt som behövs för att vi ska kunna visa världen att vi verkar på ett högre plan än den kan erbjuda. Vi måste visa att vi har en högre kvalitet i förstånd och intelligens, förmåga och kunskap, eftersom vi tror på Gud och hans makt att kunna påverka människornas hjärtan.

Men man behöver inte bli missmodig om man inte har fått stora gåvor. Man ska använda det man fått och samvetsgrant hålla ögonen öppna för att upptäcka varje svag punkt i karaktären, samtidigt som man genom gudomlig nåd gör gåvorna starkare. Oavsett vad vi gör i livet ska vi väva in trofasthet och lojalitet i det och utveckla de utmärkande egenskaper som gör det möjligt för oss att fullfölja arbetet.

Vi måste med fast beslutsamhet övervinna ovanan att missköta oss. Många tycker att glömska är tillräckligt starkt skäl för att ursäkta de största misstag. Men har inte de, liksom andra, fått intellektuell förmåga? Jo, och därför måste de hålla ordning på sina sinnen så att de blir mer mottagliga. Det är en synd att glömma och en synd att nonchalera. Om du har vanan att åsidosätta saker och ting kan det ju vara så att du försummar din egen själs frälsning och till slut upptäcker att du inte är beredd för Guds rike.

De stora sanningarna måste bindas ihop med de små tingen. Vi måste visa en praktisk religion, oavsett hur blygsamma uppgifter vi har i det dagliga livet. Den bästa och mest framstående egenskapen en människa kan ha är att förbehållslöst lyda Guds Ord.

Många upplever sina liv som värdelösa, eftersom de inte kan koppla ihop sig med något direkt religiöst arbete. De upplever att de inte gör någonting för att Guds rike ska ha framgång. Men här misstar de sig. Om de gör något som någon måste göra, så ska de inte anklaga sig själva för att vara oanvändbara i Guds hus. Vi får inte bortse från någon uppgift. Allt ärligt arbete är en välsignelse, och genom att vara trofast i det kan det visa sig att vi anförtros större uppgifter.

Även om det handlar om något blygsamt arbete är allt arbete för Gud som utförs under total självförnekelse värdefullt för honom. Inget offer är litet om det ges med ett trofast hjärta och med glädje.

Oavsett var vi befinner oss så ber Kristus oss att ta ansvar för det vi för tillfället har framför oss. Om det är något som har med hemmet att göra, lägg då ner hela din själ på att göra hemmet till en trevlig plats. Om du är mor så fostra då dina barn till att bli Kristi tjänare. Detta är i sanning ett verk för Gud i minst lika hög grad som det arbete läraren utför från sin kateder. Om du har din uppgift i köket, försök då att bli en fulländad kock. Gör i ordning mat som är hälsosam, näringsrik och aptitlig. När du nu använder de bästa råvarorna i matlagningen, tänk då på att också fylla ditt sinne med goda tankar. Om det är lantbruk som är din uppgift, eller något annat, gör det bästa du kan. Koncentrera dig på din uppgift och representera Kristus i allt du gör. Gör så som han skulle ha gjort i ditt ställe.

Hur liten din talent än är har Gud plats för den. Den enda talenten kommer att utföra sitt verk om den används rätt. Om vi är trogna i små uppgifter åstadkommer vi addition och då kommer Gud att verka för oss genom multiplikation. Det är de små tingen som har störst inflytande på hans verk.

Låt en guldtråd av levande tro löpa genom den blygsammaste uppgift. Då kommer allt vardagsarbete att befrämja kristen tillväxt, och blicken kommer då att ständigt vara fäst på Jesus. Kärleken till honom ger livskraft till allt som görs. När vi då använder våra talenter på rätt sätt blir vi förbundna med en gyllene kedja med den högre världen. Sann helgelse består i att med glatt sinne och i fullständig lydnad för Gud utföra de dagliga uppgifterna.

Många kristna väntar att de ska få en stor uppgift. Men eftersom de inte kan hitta någon uppgift som är tillräckligt stor, försummar de att visa trofasthet i de vardagliga uppgifterna. För dem är dessa uppgifter ointressanta. Varje dag försitter de möjligheter där de kan visa sin trofasthet mot Gud. Medan de väntar på att få en stor uppgift tar livet så småningom slut, deras syften fullbordades aldrig, de uträttade ingenting.

Efter lång tid kom tjänarnas herre tillbaka och krävde redovisning av dem. Matt 25:19. När Herren kräver redovisning av sina tjänare kommer avkastningen från varenda talent att fingranskas. Det arbete som gjorts kommer att uppenbara tjänarens karaktär.

De som fått fem respektive två talenter överlämnar de talenter de anförtrotts och även avkastningen. Vid denna räkenskap kräver de ingen ersättning för det som de gjort. De talenter som de haft var de som de fått från början. De har fått andra talenter, men det hade inte gått om de inte haft en insats. De kan inte se annat än att de gjort sin plikt. Både startkapitalet och framgången tillhör Herren. Om inte Frälsaren gett dem sin kärlek och nåd skulle de för evigt vara ruinerade.

Men när Mästaren tar emot talenterna godkänner han dem och belönar arbetarna som om förtjänsten varit deras. Hans ansikte strålar av glädje och tillfredsställelse. Han jublar av glädje över att han nu kan låta sina välsignelser flöda över sina tjänare. Herren återbetalar dem för allt de gjort och offrat, inte för att han är skyldig dem något, utan för att hans hjärta flödar över av kärlek och ömhet.

Bra, du är en god och trogen tjänare, säger han. Du har varit trogen i det lilla, jag skall anförtro dig mycket. Gå in till glädjen hos din herre. Matt 25:21.

Det är trofastheten och lojaliteten mot Gud, verksamhet som gjorts i kärlek, som leder till ett gudomligt erkännande. Varje impuls från den helige Ande, som leder människorna till godhet, har skrivits ner i himlens böcker, och på Guds dag kommer de som tjänat honom att få sin belöning.

De kommer att gå in i Herrens glädje, och där får de se de människor som blivit återlösta genom det arbete de utfört. De kommer också att få utföra arbete åt Gud där, eftersom de visade sig vara lämpliga för att tjäna Gud här. I himlen kommer vi att vara ett återsken av det vi är nu då det gäller karaktär och helig tjänst. Kristus sade om sig själv: Inte heller Människosonen har kommit för att bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många. Matt 20:28. Hans verk här på jorden är också hans verk i himlen. Den belöning vi får för att vi samarbetat med Kristus i den här världen är större kraft och förmån i arbetet med honom i den kommande världen.

(298)Den som hade fått en enda talent steg också fram. 'Herre', sade han, 'jag visste att du är en hård man, som skördar där du inte har sått och samlar in där du inte har strött ut. Jag var rädd och gick och gömde din talent i jorden. Här har du vad som är ditt'.

På det sättet är det många som ursäktar att de har försummat Guds gåvor. De ser Gud som en grym tyrann, som håller ögonen på dem som en spion för att upptäcka deras misstag, så att han sedan kan döma dem. De beskyller honom för att kräva något han inte gett och skörda där han inte sått.

Det finns många som anklagar Gud för att vara en hård herre, eftersom han ställer krav på deras egendom och tjänst. Men vi kan inte ge Gud något, eftersom han redan äger allt. Från dig kommer allting, sade kung David, och ur din hand har vi gett det åt dig. 1 Krön 29:14. Allt tillhör Gud, inte bara för att han skapat det, utan genom återlösningen. Alla välsignelser i detta och det framtida livet kommer till oss märkta med Golgata kors. Därför

är det en falsk anklagelse att Gud skulle vara en sträng herre som vill skörda där han inte sått.

Herren i liknelsen förnekar inte den otrogne tjänarens anklagelse, hur orättfärdig den än är. Men när hans herre möter tjänaren på dennes eget område, visar det sig att tjänarens uppförande är utan ursäkt. Det hade funnits möjligheter för tjänaren att få vinst på ägarens pengar. Då skulle du, sade han, ha lämnat mina pengar till banken, så att jag hade kunnat få igen dem med ränta när jag kom. Matt 25:27.

Vår Far i himlen kräver varken mer eller mindre än det han gett oss förmåga att kunna utföra. Han lägger inga bördor på sina tjänare som de inte kan bära. Ty han vet vad för ett verk vi är, han tänker på att vi är stoft. Ps 103:14. Allt han begär av oss kan vi utföra tack vare hans nåd.

Den som har anförtrotts mycket skall få svara för desto mera. Luk 12:48. Var och en av oss kommer personligen att hållas ansvarig om vi har gjort en aning mindre än vi hade förmåga till. Herren mäter exakt alla de möjligheter vi haft att tjäna. De oanvända förmågorna ställs under samma räkenskap som de som använts. Gud håller oss ansvariga för allt vi kunde ha blivit genom att använda talangerna på rätt sätt. Vi blir dömda etter vad vi inte gjorde men kunde ha gjort om vi hade använt vår kraft till att ära Gud. Även om vi inte förlorar vår själ kommer vi i evigheten att inse resultaten av våra oanvända talanger. För all den kunskap och förmåga vi kunde ha fått men inte fick kommer det att finnas en evig förlust.

När vi helhjärtat överlämnar oss åt Gud och i vårt arbete följer hans anvisningar kommer han själv att ta ansvaret för att det fullföljs. Han vill inte att vi ska behöva gissa hurdan utgången av vår ärliga strävan ska bli. Vi ska inte en enda gång tänka på misslyckande, utan vi ska samarbeta med Gud som aldrig misslyckats.

Vi ska inte prata så mycket om vår egen svaghet och oförmåga, för det visar att vi inte litar på Gud. Det är att förneka hans Ord. När vi klagar över våra bördor eller vägrar acceptera det ansvar han ber oss att ta, så säger vi indirekt att han är en hård herre när han kräver sådant av oss som vi inte fått förmåga att utföra.

Den late tjänarens sinnelag vill vi ofta kalla ödmjukhet. Men sann ödmjukhet är något helt annat. Att vara ödmjuk betyder inte att vi ska ha ett förminskat intellekt, sakna iver att sträva framåt och på ett fegt sätt undvika bördor på grund av rädslan att misslyckas. Verklig ödmjukhet uppfyller Guds avsikter genom att man litar på hans makt.

Gud verkar genom vem han vill. Emellanåt väljer han det mest ödmjuka instrumentet till att utföra det största arbetet, eftersom hans makt uppenbaras genom människans svaghet. Vi har våra normer och efter dem avgör vi vad som är stort eller litet, men Gud gör inte sina uppskattningar etter våra regler. Vi ska akta oss för att ha uppfattningen att det som är stort för oss också är det för Gud och att det som är smått också är smått för honom. Det är inte vår sak att avgöra vilka talenter vi ska ha eller vilket arbete vi ska utföra. Vi ska helt enkelt

ta på oss den börda som Gud bestämmer, göra det för hans skull och sedan vända oss till honom för att få vila. Oavsett vilket arbete vi utför, så blir Gud ärad genom ett helhjärtat arbete som utförs med glädje. Om vi utför våra plikter med tacksamhet och gläds över att vara värdiga att få samarbeta med honom, så är Gud nöjd.

Domen över den late tjänaren löd: "Ta nu ifrån honom talenten och ge den åt mannen med de tio talenterna." Matt 25:28. Här görs en antydan om den belöning som delas ut vid den slutliga domen men också den gradvisa processen av vedergällning i detta livet. Det är likadant i den andliga världen som i naturen: krafter som inte används blir försvagade och förfaller. Livets lag handlar om verksamhet, lättja om död. "Hos var och en framträder Anden så att den blir till nytta." 1 Kor 12:7. De förmågor som används till andras bästa kommer att förstärkas, men de som stannar vid självtillfredsställelse kommer att försvagas för att till slut tas bort helt och hållet. Den som vägrar dela med sig av det han fått kommer till slut att inse att han inte har något att ge. Han accepterar en process som ofrånkomligt försvagar och till slut tillintetgör själens förmågor.

Låt inte någon inbilla sig att man kan leva ett liv i självviskhet och hela tiden handla i eget intresse för att sedan ändå få komma in i Herrens glädje. De skulle aldrig kunna ta del i den osjälviska kärleken. De skulle inte passa i de himmelska salarna, och de skulle heller inte kunna uppskatta den rena atmosfär som genomsyrar himlen. De skulle aldrig kunna uppleva någon tillfredsställelse av att höra änglarnas röster och musiken från deras harpor. För deras sinnen skulle kunskapen om himlen vara som ett mysterium.

De som inte har arbetat för Kristus utan bara drivit med strömmen, inte tagit något ansvar, inte tänkt på någon annan än sig själva, tillfredsställt sig själva, kommer han som är hela världens Domare att ställa bland dem som gjort det onda. De har gjort sig förtjänta av samma fördömelse.

Många av dem som gör anspråk på att vara kristna nonchalerar Guds krav, och ändå upplever de inte att de gjort något fel. De känner till att hädaren, mördaren och äktenskapsbrytaren förtjänar att straffas, men själva gläder de sig över de religiösa ceremonierna. De älskar att lyssna till predikningar om evangeliet, och därför upplever de sig som kristna. Trots att de har ägnat sitt liv till att bara bry sig om sig själva kommer de att bli lika överraskade som den late tjänaren i liknelsen när de får höra orden: "Ta nu ifrån honom talenten." Matt 25:28. Liksom Kristi samtida är de offer för ett missförstånd. De blandar ihop två saker: att njuta av välsignelser är en sak, att använda dem som de borde är en annan.

Många som inte utför något kristet arbete ursäktar sig med att säga att de inte har förmåga till det. Men har Gud skapat dem så att de är utan förmågor? Inte alls! Den oförmåga de påstår sig ha är inget annat än ett resultat av deras brist på aktivitet, och de har själva valt sin situation. I sin egen karaktär har de redan insett resultatet av orden: "Ta nu ifrån honom talenten." Matt 25:28. Genom ett ständigt missbruk av sina talenter har de på ett effektivt sätt släckt den helige Andes låga inom sig, den som var deras enda ljus. Orden:

"Kasta ut den oduglige tjänaren i mörkret där ute, Matt 25:30, är himlens sigill på det val de själva gjort för evigheten.

Kapitel 26. - Vän med den orättfärdige Mammon

Kristus kom i en tid då världsligheten genomsyrade människorna. Det eviga var underordnat det världsliga och kraven på det framtida var underordnat det närvarande. Man gjorde misstaget att tro att det verkliga var overkligt och det overkliga verkligt. Människorna såg inte på den osynliga världen med trons ögon. Satan hade framställt detta liv som det enda som var värt att koncentrera sig på, det enda som gav någon njutning, och de gav efter för denna frestelse.

Detta var vad Kristus kom för att ändra på. Han ville bryta den makt som hade sådan inverkan och hade snärjt människan. I sin undervisning ville han rätta till förhållandena mellan himlen och jorden och vända människornas tankar från det närvarande till det framtida. Kristus försökte få människorna att vända tankarna mot det eviga i stället för att jaga det som tillhörde denna tid.

"Det var en rik man," sade han, "som hade en förvaltare och denne beskylldes för att förskingra hans förmögenhet." Luk 16:1.

Den rike mannen hade låtit förvaltaren ta ansvar för allt han ägde, men förvaltaren var oärlig och den rike mannen var övertygad om att han systematiskt blev bestulen. Han bestämde sig för att förvaltaren inte skulle få ha sin tjänst kvar, så han kallade honom till sig så att han skulle kunna gå igenom räkenskaperna. "Vad är det jag hör om dig?" sade den rike mannen. "Lämna in dina räkenskaper, du kan inte vara kvar som förvaltare." Luk 16:2.

Förvaltaren stod inför situationen att bli avskedad och såg bara tre valmöjligheter: arbeta, tigga eller svälta. Så han sade till sig själv: "Vad skall jag göra nu när min herre avskedar mig? Gräva orkar jag inte och tigga skäms jag för. Jo, jag vet vad jag skall göra så att folk tar emot mig i sina hus, när jag mister min tjänst. Han skickade efter dem som var skuldsatta hos hans herre, en i sänder och frågade den förste hur mycket han var skyldig. 'Hundra krus olja', svarade mannen. Då sade han: 'Här är ditt skuldebrev, sätt dig genast ner och skriv femtio.' Sedan frågade han näste man: 'Och du, hur mycket är du skyldig?' – 'Hundra tunnor vete.' Då sade han: 'Här är ditt skuldebrev. Skriv åttio'." Luk 16:3-7.

Denne oärlige förvaltare gjorde andra medskyldiga i sin oärlighet. Han bedrog sin herre för att ge dem fördelar, och genom att de fick dessa fördelar hamnade de i tacksamhetsskuld till förvaltaren och blev tvungna att bjuda hem honom som en vän.

Tjänarens herre lovordade tjänaren som bedragit honom, men den rike mannens erkännande var inte Guds lovord.

Kristus berömde inte den oärlige förvaltaren, utan han använde sig av en välkänd företeelse för att belysa det han ville lära ut. "Använd den ohederliga Mammon," sade han, "till att skaffa er vänner som tar emot er i evighetens hyddor." Luk 16:9.

Frälsaren hade kritiserats av fariséerna för att han umgicks med tullindrivare och syndare. Men hans intresse för dem minskade inte för det, inte heller hans ansträngningar för deras bästa. Han såg att det som de sysselsatte sig med gjorde att de hamnade i frestelser. De var omringade av lockelser att göra det onda. Det första felaktiga steget var inte svårt att ta, och sedan gick det utför i snabb takt till större oärlighet och ökad brottslighet. Kristus använde alla till buds stående medel för att förmå dem att välja högre mål och ädlare levnadsregler. Det var vad han hade i tankarna när han framställde liknelsen om den oärlige förvaltaren. Bland fariséerna hade precis sådana saker hänt som framställdes i liknelsen, och i Kristi beskrivning kände de igen sina egna handlingar. Deras uppmärksamhet väcktes och från denna liknelse, som var hämtad från deras egna ohederliga gärningar, lärde sig många av dem en läxa av andlig sanning.

Men liknelsen framställdes egentligen direkt till lärjungarna. Sanningens surdeg gavs först till lärjungarna, och genom dem skulle den föras ut till andra. I början förstod inte lärjungarna särskilt mycket av det Kristus undervisade, och det verkade som om hans lärdomar nästan glömdes bort. Men senare, genom den helige Andes inspiration, uppenbarades dessa sanningar klart och tydligt, och på det sättet fördes dessa sanningar med glädje vidare till de nyomvända som blev medlemmar i kyrkan.

(305)Men Frälsaren talade också till fariséerna. Han gav inte upp hoppet om att de trots allt en dag skulle förstå innebörden i det han sade. Många hade övertygats, och när de på nytt skulle få höra sanningen genom den helige Ande, skulle inte så få börja tro på Kristus.

Fariséerna hade försökt att dra vanära över Kristus genom att anklaga honom för att umgås med tullindrivare och syndare. Men nu tillrättavisar han dem som anklagat honom. Han kände till att dessa händelser hade skett bland fariséerna och det talade han om för dem, men han visade också vilken väg som var den enda för deras återlösning.

Den oärlige förvaltaren hade fått ansvar över sin herres ägodelar i ett välvilligt syfte, men han hade använt dem för egen del. Likadant var det med Israel. Gud hade valt Abrahams säd. Med upplyft arm hade han fört israeliterna ut ur slaveriet i Egypten och låtit dem få bli bärare av heliga sanningar, som skulle vara till välsignelse för världen. Gud hade gett dem ansvaret över heliga lagar för att de genom dem skulle dela med sig av sanningens ljus. Men hans tjänare hade använt dessa gåvor till att berika och upphöja sig själva.

Fariséerna, som var självtillräckliga och självrättfärdiga, missbrukade det Gud gett dem för att användas till hans ära.

Förvaltaren i liknelsen hade inte planerat något för framtiden. Det Gud gett honom att använda för andras bästa hade han använt för egen del, eftersom han bara tänkte på nuet. När han sedan blev avsatt från sin tjänst skulle han inte ha något han kunde kalla sitt eget. Men han hade fortfarande hand om sin herres egendom och bestämde sig därför för att använda den för att försäkra sig om sina framtida behov. För att klara av det var han tvungen att fundera ut en plan. I stället för att roffa åt sig själv måste han påverka andra. På det sättet hade han möjlighet att skaffa sig vänner som skulle ta emot honom sedan han avskedats. Det

var så fariséerna också agerade. Deras förvaltarskap skulle snart tas ifrån dem och de var tvungna att planera för framtiden. De skulle kunna dra fördel av att ordna det bra för andra. Genom att skänka bort Guds gåvor i detta liv skulle de ha sörjt för evigheten.

Efter att ha framställt liknelsen sade Kristus: "Denna världens människor beter sig klokare mot sina egna än ljusets människor gör." Luk 16:8. Detta betyder att världsliga människor lägger ner mer energi på att tillfredsställa sig själva än vad bekännande kristna gör i sin tjänst för Gud. Det var likadant under Kristi tid. Gud hade gett dem förmågor, makt och inflytande. Han hade anförtrott dem medel så att de kunde samarbeta med honom i hans stora försoningsverk. Alla gåvor vi fått av Gud ska användas till välsignelse för andra, till hjälp för behövande och lidande. Vår uppgift är att ge den hungrige mat och att ge den nakne kläder, att ta hand om änkor och faderlösa, att ta hand om dem som är i nöd och dem som lever på samhällets skuggsida. Det var aldrig Guds mening att det skulle finnas något elände i världen. Det var heller aldrig meningen att någon skulle ha allt av livets goda, medan andra skulle leva på existensminimum. De medel som är utöver det absoluta behovet har människan fått ansvar för att använda till välsignelse för andra. Herren säger: "Sälj vad ni äger och ge till de fattiga." Luk 12:33. Människorna ska "vara frikostiga och dela med sig". 1 Tim 6:18. "När du skall ha en fest, så bjud fattiga och krymplingar, lytta och blinda." Luk 14:13. Jag vill att ni "löser okets band, att ni ger de förtryckta fria och krossar sönder alla ok, ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla husrum, att du klär den nakne, ... dela med dig av din nödtorft åt den hungrige och mätta den som är i betryck". Jes 58:6, 7, 10. "Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen." Mark 16:15. Det är detta som är Herrens bud. Utför den stora församlingen av bekännande kristna hans verk?

Tyvärr är det många som använder Guds gåvor till att tillfredsställa sig själva. Hut många är det inte som skaffar sig mer och mer egendom och mark. Hur många är det inte som använder sina pengar till nöjen, lyxmat, flotta lyxvillor, möbler och kläder, medan deras medmänniskor överges till svält och kriminalitet, sjukdomar och död. Många går under utan att någon ägnar dem en blick, ett ord eller något medlidande.

Människan gör sig skyldig till stöld från Gud. Genom att använda medlen till självviska ändamål stjäl man Herrens härlighet, som skulle skina över den lidande mänskligheten och frälsa själar. Människan förskingrar de medel hon fått ansvar för. Herren säger: "Ja, jag skall komma till er för att hålla dom och jag skall vara ett ivrigt vittne mot ... dem som undanhåller daglönaren hans lön, eller förtrycker änkan och den faderlöse, eller vränger rätten för främlingen... Menar ni då att en människa får röva från Gud? Ty ni rövar ju från mig. Åter frågar ni: 'På vad sätt har vi rövat från dig?' Jo, i fråga om tionden och offergåvan. Förbannelse har drabbat er, men ändå rövar ni från mig, så många ni är." Mal 3:5, 8, 9. "Ni som är rika:... Er rikedom förmultnar, ... Ni har samlat skatter i dessa sista dagar... Ni har levt i lyx och överflöd här på jorden. Ni har gött er på slaktdagen... Lönen till arbetarna som bärgade skörden på era ägor har ni undanhållit. Den skriar till himlen och skördefolkets rop har nått Herren Sebaots öron." Jak 3:5:1-3, 5, 4.

Alla kommer att bli tvungna att göra räkenskap för alla gåvor de fått ansvar för. Vid domens dag kommer allt värdefullt som människan samlat på hög att bli värdelöst, det kommer inte att finnas något som de kan säga är deras eget.

De som ägnar sina liv till att spara världsliga rikedomar på hög visar mindre visdom, tanke och omsorg än den oärlige förvaltaren gjorde då han ordnade det för sig. De som kallar sig ljusets barn har lägre visdom än denna världens barn. Det är om dessa profeten säger i sin vision om domens dag: "På den dagen skall människorna kasta bort åt mullvadar och fladdermöss de avgudar av silver och de avgudar av guld, som de har gjort åt sig för att tillbe. Ja, de skall fly in i klipprämnor och in i bergsklyftor, för Herrens fruktansvärda makt och för hans höga majestät, när han står upp för att förskräcka jorden." Jes 2:20, 21.

Använd den ohederliga Mammon, säger Kristus, till att skaffa er vänner som tar emot er i evighetens hyddor när Mammon lämnar er i sticket. Luk 16:9. Både Gud, Kristus och änglarna verkar hela tiden för de bedrövade, lidande och syndfulla. Överlämna dig själv till Gud och hans verk, använd hans gåvor till detta, så kommer du att bli de himmelska varelsernas medarbetare. Varje slag ditt hjärta slår kommer då att vara i samklang med deras. Du kommer att få en karaktär som deras, och då kommer de som bor i de himmelska boningarna inte att vara några främlingar för dig. När allt det jordiska har försvunnit är du välkommen in genom de himmelska portarna.

Alla de medel som du använt till andras välsignelse kommer att ge lön. Om rikedomar använts på rätt sätt leder det till mycket gott. Människor kommer att vinnas för Kristus. Den människa som följer den plan som Kristus lagt kommer att möta dem som hon arbetat och offrat sig för här på jorden då hon kommer in i Guds paradis. De som räddats kommer att visa stor tacksamhet mot dem som varit verktyg i Guds hand i verket för deras frälsning. Himlen blir den mest värdefulla platsen för dem som varit trogna i arbetet att rädda människor.

Det är tänkt att alla ska ta lärdom av denna liknelse. Alla kommer att hållas ansvariga för den nåd som givits genom Kristus. Livet är alldeles för allvarligt för att slösas bort på kortvariga världsliga frågor. Herren vill att vi berättar för andra det som den osynliga världen berättar för oss.

Varje år försvinner miljoner människor in i evigheten utan att ha fått några varningar och utan att ha blivit frälsta. Vi ges hela tiden möjligheter att nå och rädda människor, oavsett hurdant vårt liv är. Dessa möjligheter kommer och går hela tiden, och Gud vill att vi ska göra det bästa av varje tillfälle. Dagar, veckor och månader går och vi har en dag, en vecka och en månad mindre till förfogande. Inte mer än några år till, sedan kommer den röst att höras som vi inte kan vägra att svara: Lämna in dina räkenskaper. Luk 16:2.

Kristus vädjar till var och en att tänka sig för. Lägg fram din räkenskap ärligt och uppriktigt. I en vågskål lägger du Jesus, vilket innebär en evig skatt, liv, sanning, himlen och Kristi glädje över de återlösta. I den andra vågskålen ska du lägga allt som världen erbjuder. I en vågskål lägger du förlusten av din egen själ och deras själar som du kunde ha varit

redskap till att frälsa. I den andra lägger du, för dig själv och för de andra, det liv som jämförs med Guds liv. Väg på det sättet för och emot, för tid och evighet. Medan du gör detta säger Kristus: "Vad hjälper det en människa att vinna hela världen om hon får betala med sitt liv?" Mark 8:36.

Gud vill att vi ska välja det himmelska före det jordiska och öppnar på det sättet möjligheten för oss att investera i det himmelska. Han uppmuntrar våra ädlaste mål och ger trygghet för våra mest värderade skatter. Han säger: "Jag skall göra en man mer sällsynt än fint guld, en människa mer sällsynt än guld från Ofir." Jes 13:12. De rikedomar som malen äter upp och det som rosten fördärvar kommer snabbt att försvinna. Sedan kan Kristi efterföljare glädja sig över sina oförgängliga himmelska skatter.

Att vara vän med Kristi återlösta är bättre än all vänskap i världen. Att äga de bostäder som Herren gått för att förbereda är bättre än de ståtligaste palats på jorden. Den ära som världen erbjuder är ingenting jämfört med Frälsarens ord till sina trogna tjänare: "Kom, ni som har fått min faders välsignelse och överta det rike som har väntat er sedan världens skapelse." Matt 25:34.

Till dem som har slösat bort Kristi egendom ger han fortfarande en möjlighet att försäkra sig om eviga rikedomar. Han säger: "Skaffa er en penningpung som inte slits ut, en outtömlig skatt i himlen, dit ingen tjuv kan nå och där ingen mal förstör. Säg åt dem som är rika i denna världen... att göra gott, att skaffa sig en rikedom av goda gärningar, att vara frikostiga och dela med sig. Så kan de samla en skatt som är en god grund för den kommande tiden och vinna det verkliga livet." 1 Tim 6:17-19.

Sedan låter du din egendom gå före dig till himlen. Lägg dina skatter bredvid Guds tron. Försäkra dig om din rätt till Kristi outgrundliga rikedomar. "Använd den ohederliga mammon till att skaffa er vänner som tar emot er i evighetens hyddor när Mammon lämnar er i sticket." Luk 16:9.

Kapitel 27. - Vem är min nästa?

Frågan: "Vem är min nästa?" orsakade ändlösa diskussioner bland Kristi samtida. De hade inga tvivel om hedningen och samariern. De var främlingar och fiender. Men hur skulle de kunna avgöra vem som var deras nästa bland deras eget folk och bland de olika socialgrupperna? Vem skulle prästen, rabbinen och den äldste se som sin nästa? Genom hela sitt liv ägnade de sig åt att genomföra mängder av ceremonier för att på det sättet bli rena. De hade uppfattningen att om de råkade beröra någon i den okunniga och likgiltiga folkmängden blev de orena, och det skulle kosta dem stora ansträngningar att tvätta bort. Skulle de anse de "orena" som sina nästa?

Kristus svarade på denna fråga i sin liknelse om den barmhärtige samariern. Han visade att vår nästa inte nödvändigtvis behövde tillhöra församlingen eller den tro vi tillhör. Det har ingenting med ras, hudfärg eller klasstillhörighet att göra. Vår nästa är var och en som behöver vår hjälp. Vår nästa är varje människa som är skadad och blåslagen av motståndaren. Vår nästa är var och en som är Guds egendom.

Liknelsen om den barmhärtige samariern berättades som ett svar på en fråga en av de skriftlärde ställde till Jesus. När Frälsaren undervisade hände det att "en laglärd som ville sätta honom på prov reste sig och sade: 'Mästare, vad skall jag göra för att vinna evigt liv'?" Luk 10:25. Fariséerna hade föreslagit att han skulle ställa denna fråga till Jesus. De hoppades att på det sättet kunna fånga honom genom hans egna ord, och därför lyssnade de mycket spänt på hans svar. Men Frälsaren gick inte in i någon diskussion. Han krävde svar från frågeställaren själv: "Vad står det i lagen?" sade han, "hur lyder orden?" Luk 10:26. Judarna anklagade fortfarande Jesus för att ta för lätt på lagen som gavs vid Sinai, men han förde in frågan om frälsningen på lydnaden av Guds bud.

Den laglärde svarade: "Du skall älska Herren din Gud av hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela din kraft och med hela ditt förstånd och din nästa som dig själv." Luk 10:27. "Det är rätt," svarade Jesus, "gör det, så får du leva." Luk 10:28.

Den laglärde var inte nöjd med fariséernas inställning och handlingssätt. Han hade studerat Skrifterna med en längtan att lära sig förstå deras innersta mening. Han var ytterst intresserad av ämnet och frågade: "Vad ska jag göra?" I sitt svar på frågan om vad lagen krävde gick Jesus förbi alla föreskrifter, ritualer och ceremonier. Han såg inget värde i dem, utan lade fram de två stora huvudprinciperna som lagen och profeterna hänger på. Genom att berömma svaret kom han i ett fördelaktigt läge gentemot rabbinerna. Nu kunde de inte fördöma honom, han hade ju bara godkänt det som lagts fram av en av de laglärda.

"Gör det, så får du leva," sade Kristus. I sin undervisning framställde han fortfarande lagen som en gudomlig enhet. Det visade att det var omöjligt att hålla en del och överträda en annan. Samma princip går som en röd tråd genom hela lagen. Människans öde bestäms av hur hon har lytt hela lagen.

Kristus visste att ingen kunde hålla lagen av egen kraft. Han ville leda den laglärde till en klarare insikt och en mer kritisk granskning, så att han skulle kunna komma fram till sanningen. Det finns bara ett sätt att hålla lagen, och det är genom att acceptera Kristi kraft och nåd. Tron på försoningen får människan att älska Gud av hela sitt hjärta och sin nästa som sig själv.

Den laglärde visste att han varken hållit de fyra första eller de sex sista buden. Kristi genomträngande ord överbevisade honom om synd, men i stället för att bekänna försökte han ursäkta sin synd. Hellre än att erkänna sanningen ansträngde han sig att visa hur svårt det var att uppfylla buden. På det sättet hoppades han att kunna avvärja sin egen övertygelse om synd och försvara sin ställning inför folket. Frälsarens ord visade att den laglärdes fråga var meningslös, eftersom han själv hade svaret på den. Ändå ställde han en fråga till: "Vem är min nästa?" Luk 10:29.

Åter igen vägrade Kristus att ge sig in i en diskussion. Han svarade på frågan genom att berätta en händelse, som åhörarna fortfarande hade i friskt minne. Han sade: "En man var på väg från Jerusalem ner till Jeriko och blev överfallen av rövare. De slet av honom kläderna och misshandlade honom och sedan försvann de och lät honom ligga där halvdöd." Luk 10:30.

På en resa från Jerusalem till Jeriko måste den resande passera en del av Juda öken. Vägen ledde ner till en klippravin där rövare brukade hålla till, och där utspelade sig ofta våldsamma scener. Det var här som den resande anfölls och blev bestulen på allt av värde för att sedan lämnas halvdöd vid vägkanten. När han låg där kom en präst förbi. Han såg den skadade mannen ligga där, nersölad av sitt blod, men prästen gick förbi utan att ge honom någon hjälp. "Han vek åt sidan och gick förbi." Luk 10:32. Sedan kom också en levit förbi platsen. Han blev nyfiken på vad som hänt och stannade för att se på den lidande mannen. Han visste mycket väl vad han borde göra, men det var inte något han ville göra. Han önskade att han inte tagit den vägen så han sluppit se den skadade mannen. Han övertalade sig själv att han inte hade med saken att göra, så han vek också åt sidan och gick förbi.

Men en samarier som kom samma väg såg den lidande och utförde den plikt de andra vägrat utföra. Med mildhet och vänlighet skötte han den sårade mannen. "Han fylldes av medlidande. Han gick fram och hällde olja och vin på såren och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom till ett värdshus och skötte om honom. Nästa dag tog han fram två denarer och gav åt värden och sade: 'Sköt om honom och kostar det mer, skall jag betala dig på återvägen'." Luk 10:33-35. Prästen och leviten påstod sig vara fromma, men samariern visade att det var han som verkligen var sant omvänd. Han tyckte inte bättre om uppgiften än prästen och leviten, men i ande och handling visade han sig vara i harmoni med Gud.

När Kristus undervisade om detta lade han fram det på ett så rättframt sätt att åhörarna förstod att de nonchalerat dessa principer. Hans ord var så distinkta och bestämda att

åhörarna inte hade någon möjlighet att protestera. Den laglärde kunde inte hitta något att kritisera i denna undervisning. Den fördom han haft mot Kristus var nu borta. Men han hade inte i tillräcklig grad övervunnit de nationella antipatierna så att han kunde lovorda samariern. När Kristus frågade: "Vilken av dessa tre tycker du var den överfallne mannens nästa?" svarade han: "Den som visade honom barmhärtighet." Luk 10:36, 37.

Då sade Jesus: "Gå du och gör som han!" Luk 10:37. Visa samma ömma vänlighet mot dem som är i nöd. På det sättet visar du att du håller hela lagen.

Stridsämnet mellan dåtidens judar och samarier var en fråga om den religiösa tron – vad sann gudsdyrkan är. Fariséerna kunde inte tänka sig att säga något gott om samarierna utan öste sina bittraste förbannelser över dem. Antipatierna mellan den tidens judar och samarier var så starka att den samariska kvinnan tyckte att det var underligt att Kristus bad henne om vatten. "Hur kan du, som är jude," sade kvinnan, "be mig om vatten? Jag är ju en samarisk kvinna." Så lägger evangelisten till: "Judarna vill inte ha något med samarierna att göra." Joh 4:9. De var fyllda av så mycket mordlust och hat att när de skulle stena honom i templet, kunde de inte hitta bättre ord att uttrycka sitt hat med än: "Har vi inte rätt när vi säger att du är samarier och att du är besatt." Joh 8:48. Men ändå nonchalerade prästen och leviten den uppgift Herren pålagt dem. De lät en föraktad och hatad samarier vårda en av deras egna landsmän.

Samariern hade uppfyllt lagen: "Du skall älska din nästa som dig själv." På det sättet visade han sig vara mer rättfärdig än de som fördömde honom. Med risk för sitt eget liv hade han vårdat den skadade mannen som om det var hans bror. Samariern representerade Kristus. Vår Frälsare visade en kärlek för oss som människans kärlek aldrig kan jämföras med. När vi var skadade och döende visade han medlidande mot oss. Han gick inte bara förbi och lämnade oss där, helt hjälplösa och för att gå under i en hopplös situation. Han stannade inte kvar i sitt heliga, lyckliga hem där han var älskad av himlens härskara. Han lade märke till vårt oändliga behov, han tog sig an vårt fall och likställde sina intressen med människans. Han dog för att rädda sina fiender och bad för dem som mördade honom. Han framställer sitt eget exempel genom att säga till sina efterföljare: "Detta befaller jag er: att ni skall älska varandra." "Ett nytt bud ger jag er: att ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra." Joh 15:17; 13:34.

Prästerna och leviterna hade varit i templet för att tillbe. Det var en tempeltjänst som Gud själv hade förordnat. Det var en högtidlig och stor förmån att få delta i den tjänsten, och prästen och leviten upplevde att när de nu blivit så ärade, var det under deras värdighet att hjälpa den okände som låg skadad vid vägkanten. På det sättet nonchalerade de den speciella förmån som Gud hade erbjudit dem, nämligen att vara hans tjänare och vara till välsignelse för sina medmänniskor.

Det är många som gör samma misstag i dag. De delar upp sina plikter i två tydliga grupper. Den ena består i det som är stort och ska rättas efter Guds lag. Den andra gruppen består av så kallade små saker, där budet "du skall älska din nästa som dig själv" är

uteslutet. Här har man överlämnat allt till tillfälliga nycker och stundens ingivelse. På det sättet har man alltså fördärvat karaktären och vanärat Kristi lära.

Det finns de som anser det vara under deras värdighet att tjäna en lidande mänsklighet. Många ser med likgiltighet och förakt på dem som har ruinerat sina själar. Andra nonchalerar de fattiga av andra orsaker. De tror att de är engagerade i Kristi sak och tror att de bygger upp en värdefull verksamhet i hans namn. De upplever att de gör något stort och kan därför inte nedlåta sig att ta hänsyn till de nödställdas behov. Huvudsaken för dem är ju att befrämja det stora verket, och då kan de till och med förtrycka de fattiga. De kan sätta dem under hård press och i svåra situationer, kväva deras rättigheter eller nonchalera deras behov. Ändå upplever de att allt detta är i sin ordning eftersom de, som de tror, för Kristi verk framåt.

Många kan låta en bror, syster eller granne kämpa under svåra omständigheter utan att ge någon hjälp. Eftersom de utger sig för att vara kristna kan han eller hon ledas till att tro att de representerar Kristus. Guds kärlek som skulle flöda ut från dem är till stora delar avskuren från deras medmänniskor, eftersom Herrens bekännande efterföljare inte samarbetar med honom. Det gör att mycket pris och tacksägelser från människornas läppar förhindras att flöda tillbaka till Gud. Hans heliga namn blir berövat den härlighet som rätteligen tillkommer honom. Han berövas de människor som Kristus dog för, människor som han längtar efter att få föra in i sitt rike för att de där ska leva i hans närhet genom ändlösa tidsåldrar.

Gudomlig sanning påverkar världen i mycket liten utsträckning när den egentligen borde ha stort inflytande genom vårt liv. Ytlig bekännelse av religionen är mycket vanlig men har ytterst liten betydelse. Vi kan mycket väl hävda att vi är Kristi efterföljare, vi kan påstå att vi tror på alla sanningar i Guds Ord, men det hjälper inte vår nästa om inte vår tro märks i vårt dagliga liv. Vår trosbekännelse kan vara så hög som himlen, men den kommer inte att frälsa varken oss själva eller någon medmänniska om vi inte är kristna. Ett riktigt exempel gör mer för världen än all vår bekännelse.

Ett självisk liv främjar inte Kristi sak. Hans sak är de förtrycktas och de fattigas sak. I Kristi sanna efterföljares hjärtan finns ett behov av den ömma sympati som finns hos Kristus – en djupare kärlek för dem som han ansåg så värdefulla att han gav sitt eget liv för att de skulle bli frälsta. Dessa människor är värdefulla, betydligt mer värdefulla än vilket offer som helst som vi kan ge Gud. Oavsett hur mycket energi vi lägger ner på något som vi upplever som ett stort verk och samtidigt nonchalerar den behövande och berövar främlingen hans rätt, så är det ingen tjänst som får något gehör från Gud.

Helgandet av själen genom den helige Andes inflytande är detsamma som att föra in Kristi natur i människornas liv. Evangeliets lära är kort och gott Kristus i livet – en levande, aktiv princip. Det är Kristi nåd uppenbarad i karaktären och omsatt i goda gärningar. Evangeliets principer kan inte kopplas bort från någon del av livet. Allt i de kristna erfarenheterna och arbetet ska representera Kristi liv.

Kärlek ligger till grund för gudlighet. Ingen människa kan uppriktigt älska Gud om hon inte osjälviskt älskar sin nästa. Men vi kan aldrig få en sådan anda genom att försöka älska andra. Vad vi behöver är Jesu kärlek i vårt inre. När jaget uppgår i Jesus kommer kärleken fram spontant. Vi får en fullständig, kristen karaktär när impulsen att hjälpa och tjäna andra ständigt kommer inifrån – när solskenet från himlen fyller hjärtat och strålar från ansiktet.

Det är en omöjlighet för ett hjärta i vilket Kristus finns att helt sakna kärlek. Om vi älskar Gud för att han först älskade oss kommer vi att älska alla dem som Kristus dog för. Vi kan inte komma i kontakt med det gudomliga utan att komma i kontakt med det mänskliga. För i honom som sitter på universums tron är det mänskliga och gudomliga förenat. När vi är förenade med Kristus är vi samtidigt förenade med våra medmänniskor genom gyllene länkar i en kedja av kärlek, och då kommer Kristi medlidande och förbarmande att uppenbaras i oss. Vi ska inte vänta på att de behövande och olyckliga kommer till oss. Vi ska inte behöva uppmanas att känna för andras bedrövelse. Det kommer att vara lika naturligt för oss att hjälpa de behövande och lidande som det var för Kristus att göra gott.

Guds helige ande uppenbarar sin verksamhet överallt där det finns den minsta impuls av kärlek och sympati, överallt där hjärtat sträcker sig ut för att välsigna och lyfta upp andra. Till och med djupt nere i hedendomen där man inte äger någon kunskap om Guds skrivna Ord och aldrig hört namnet Kristus har människor visat vänlighet mot Guds tjänare och försvarat dem med risk för sitt eget liv. Deras handlande visar hur gudomlig kraft verkar. Den helige Ande har placerat Kristi nåd i hjärtat hos den ociviliserade människan och stimulerat hennes sympatier, vilket är rakt emot hennes natur och det hon lärt sig. "Det sanna ljuset, som ger alla människor ljus, skulle komma in i världen." Joh 1:9. Detta ljus lyser upp hennes själ, och om det tas emot kommer det att leda hennes steg till Guds rike.

Himlens härlighet lyfter den fallne och tröstar den sorgsne. Överallt där Kristus bor i människornas hjärtan uppenbaras han på samma sätt. Där Kristi lära är verksam kommer den ofrånkomligen att välsigna, och där den verkar blir det ljus.

Gud gör ingen åtskillnad mellan nationalitet, ras eller kast. Han har skapar hela mänskligheten. Skapelsen gör alla människor till en enda familj och frälsningen gör oss till ett. Jesus kom för att bryta ned alla skiljemurar och öppna varenda vrå av templet så att alla kan få tillgång till Gud. Hans kärlek är så bred, så djup och så fullständig att den tränger igenom överallt. Den lyfter ut alla arma själar som blivit förförda ur Satans snaror. Den ställer dem inom räckhåll för Guds tron, som omstrålas av löftenas regnbåge.

Hos Kristus finns varken "jude eller grek, slav eller fri, man eller kvinna", utan "tack vare Kristus Jesus, har ni som en gång var långt borta kommit nära, genom Kristi blod". Gal 3:28; Ef 2:13.

Oavsett skillnader i religion måste ett rop från en lidande mänsklighet höras och besvaras. Där det finns bittra känslor på grund av skillnad i religion kan personlig omsorg göra mycket gott. Kärleksfullt tjänande kan bryta ner fördomar och vinna själar för Gud.

Vi måste kunna förutse andras sorger och besvär och ta del i den glädje och de omsorger som finns hos både hög och låg, rik och fattig. "Ge som gåva vad ni har fått som gåva." Matt 10:8. Alla som finns omkring oss är fattiga, trötta själar som är i behov av medkänsla. Det finns änkor som är i behov av medlidande och hjälp. Det finns föräldralösa som Kristus har bett sina efterföljare att ta hand om som ett ansvar från Gud. Alldeles för ofta går vi bara förbi dem utan att ägna dem en tanke. Trots att de kan vara klädda i trasor, är långhåriga och ser minst av allt tilldragande ur så är de ändå Guds egendom. De har köpts med ett högt pris och är lika värdefulla i Guds ögon som vi. De tillhör Guds stora familj och de kristna, hans tjänare, har ansvar för dem. "Deras själar," säger han, "skall jag utkräva ur din hand."

Av allt ont är synden det värsta, och det är vår plikt att känna medlidande och hjälpa syndaren. Men det går inte att nå alla på samma sätt, eftersom många gömmer undan den själshunger de har. Det skulle vara till stor hjälp för dem om de fick höra ett vänligt ord och vänlig uppmärksamhet. Dessutom finns det många som har stora behov men inte är medvetna om det, eftersom de inte inser vilken fruktansvärd situation deras själ befinner sig i. Otaliga människor har sjunkit så djupt i synd att de tappat känslan för de eviga realiteterna och förlorat likheten med Gud. Dessutom vet de inte om deras själar är frälsta eller inte. De tror inte på Gud och har inget förtroende för människor.

Många av dem kan inte nås på annat sätt än genom osjälvisk vänlighet. Man måste först av allt se till att deras fysiska behov blir tillfredsställt. De måste få mat, bli tvättade och ordentligt klädda. När de upptäcker bevis för din osjälviska kärlek blir det lättare för dem att tro på Kristi kärlek.

Det finns många som gör misstag och som skäms över sin dårskap, och de oroar sig över sina fel ända till desperation. Dessa själar får vi helt enkelt inte nonchalera. Om någon måste gå mot strömmen finns det en mäktig kraft som vill dra tillbaka. Räck då ut en hjälpande hand till den kämpande, som vår Broder räckte ut sin hand till den sjunkande Petrus. Tala med ord som inger hopp och som åstadkommer förtroende och väcker kärleken till liv.

Din bror som är trött och sjuk i sitt innersta behöver dig på samma sätt som du behövde en broders kärlek. Han är i behov av erfarenheten från en som har varit lika svag, någon som kan visa medkänsla och hjälpa till. Kunskapen om vår egen svaghet borde hjälpa oss att hjälpa andra i deras bittra nöd. Vi får helt enkelt inte gå förbi en lidande själ utan att försöka trösta på samma sätt som Gud tröstat oss.

Det som får sinnet, tankarna och själen att segra över den sämre naturen är gemenskapen med Kristus, en personlig kontakt med den livgivande Frälsaren. Berätta för den som vandrar om en allsmäktig hand som vill hålla honom uppe och om en oändlig mänsklighet som har medlidande med honom. Det räcker inte med att han tror på lag och makt, sådant som inte har något medlidande och aldrig hör ett rop på hjälp. Han behöver få tag i en varm hand, ett hjärta som är fullt av ömhet att lita på. Låt hans sinne hålla fast vid tanken på en gudomlig närvaro, någon som aldrig viker från hans sida utan ser på honom med en kärleksfull medkänsla. Be honom tänka på ett Fadershjärta som hela tiden sörjer över

synden, en Fadershand som fortfarande sträcks ut, en Faders röst som säger: "Eller också måste man söka skydd hos mig och sluta fred med mig, ja, fred måste man sluta med mig." Jes 27:5.

När du utför detta verk har du medhjälpare som mänskliga ögon inte kan se. Änglar från himlen stod bredvid den gode samariern som tog hand om den skadade främlingen. Alla som tjänar Gud genom att ta hand om sina medmänniskor har änglar från de himmelska boningarna bredvid sig och dessutom har du Kristus själv till medarbetare. Det är han som är Återupprättaren, och när du arbetar under hans ledning kommer du att få uppleva stora resultat.

Det är inte bara andras välbefinnande som beror på din trofasthet, utan också ditt eget eviga öde. Kristus vill lyfta upp alla som vill till gemenskap med honom, så att vi kan bli ett med honom på samma sätt som han är ett med Fadern. Han vill få oss att släppa självviskheten, och därför tillåter han att vi får uppleva både lidande och olycka. Han försöker få sin karaktär, sitt medlidande, sin ömhet och kärlek att utvecklas i oss. Genom att acceptera denna tjänst sätter vi oss i hans skolbänk för att utbildas att passa i Guds boningar.

"Om du vandrar på mina vägar," säger Herren, "och håller vad jag har befallt dig att hålla, så skall du också få styra mitt hus och vakta mina gårdar och jag skall låta dig ha din gång bland dessa som här gör tjänst." Sak 3:7. Detta innefattar också änglarna som står runt tronen. Genom att samarbeta med himmelska varelser här på jorden förbereder vi oss för gemenskapen i himlen. "Andar i Guds tjänst, sända att tjäna dem som skall få sin del av frälsningen." Heb 1:14. De himmelska änglarna välkomnar den som inte sökt att "bli tjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många". Matt 20:28. I detta välsignade förhållande ska vi till vår eviga glädje lära oss allt som finns inneslutet i frågan: "Vem är min nästa?"rätt

Kapitel 28. - Nådens belöning

Kristi samtida hade nästan helt tappat Guds fria nåd ur sikte. Rabbinerna undervisade att man var tvungen att förtjäna Guds välvilja. Den rättfärdiges belöning hoppades de få genom egna ansträngningar. På det sättet blev deras gudsdyrkan präglad av en sniken och självisk anda. Inte ens Kristi lärjungar var helt befriade från denna anda, och Frälsaren tog till vara varje tillfälle att visa dem deras fel. Innan han berättade liknelsen om arbetarna hände det något som gav honom möjlighet att lägga fram de rätta principerna.

När han gick utmed vägen kom en ung man springande till honom, knäböjde vid Kristus och hälsade värdigt på honom. Gode mästare," sade han, "vad skall jag göra för att vinna evigt liv?" Mark 10:17.

Den förnäme unge mannen hade tilltalat Kristus som han skulle ha tilltalat en rabbin, utan att se Guds Son i honom. Frälsaren sade: "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud." Mark 10:18.

På vilka grunder kallar du mig god? Gud är den ende som är god. Om du upplever mig som god måste du ta emot mig som sådan. Du måste ta emot mig som Guds Son och representant.

"Men vill du gå in i livet," tillade han, "så håll budorden." Matt 19:17. Guds karaktär finns uttryckt i hans lag, och för att du ska kunna komma i harmoni med Gud måste alla dina handlingar präglas av den.

Kristus har inte minskat på lagens krav. Han säger att lydnad för lagen är en förutsättning för evigt liv – samma sak krävdes av Adam innan han föll – och han säger det på ett sätt som inte kan missförstås. Herren förväntar sig inte mindre av människorna i dag än av dem som bodde i paradiset. Det handlar om ovillkorlig lydnad och fullkomlig rättfärdighet. Kraven under nådens förbund är precis lika omfattande som de var i Eden. I bägge fallen är det fråga om att vara i harmoni med Guds lag, som är helig, rättfärdig och god.

På de två orden "håll budorden", svarade den unge mannen: "Vilka?" Han tog för givet att Kristus talade om någon ceremoni, men Frälsaren talade om lagen som gavs vid Sinai. Han nämnde flera av buden från den andra delen av dekalogen och sammanfattade sedan allt i budet: "Du skall älska din nästa som dig själv."

Utan att tveka svarade den unge mannen: "Allt detta har jag hållit. Vad är det som fattas?" Matt 19:20. Hans uppfattning om lagen var ytlig. Med mänskliga mått mätt hade han bevarat en fläckfri karaktär. I stort sett hade hans liv varit felfritt, utåt sett. Han trodde verkligen att hans lydnad varit utan brist. Ändå var han rädd för att det kunde finnas något som inte stod rätt till mellan honom och Gud. Det var det som låg bakom frågan: "Vad är det som fattas?"

"'Om du vill bli fullkomlig,' sade Kristus, 'så gå och sälj allt du har och ge åt de fattiga; då får du en skatt i himlen. Kom sedan och följ mig.' När ynglingen hörde svaret gick han sin väg bedrövad, för han ägde mycket." Matt 19:21, 22.

Självviskhet är överträdelse av lagen. Det var detta som Jesus ville få den unge mannen att förstå, och han satte honom på prov för att överbevisa honom om hans självviskhet. Jesus visade på den sjuka delen av hans karaktär. Den unge mannen ville inte ha mer upplysning eftersom han hade omhuldat en avgud, världen var hans gud. Han utgav sig för att ha rättat sig efter buden, men i verkligheten saknade han alla de principer som är själva livet och andan i dem. Han hade inte den verkliga kärleken till Gud och sina medmänniskor. Denna saknad var saknaden av allt som skulle kunna berättiga honom att komma in i himmelriket Genom sin självviskhet och sitt intresse för världslig vinning var han inte i samklang med himlens principer.

När den unge mannen kom till Jesus vann hans uppriktighet och allvar Jesu hjärta, för "Jesus såg på honom med kärlek". Mark 10:21. I denne unge man såg han en som skulle kunna tjäna som rättfärdighetens predikant. Han skulle ha tagit emot denne begåvade och ädle unge man lika villigt som han tog emot de fattiga fiskare som blev hans lärjungar. Om denne unge man hade velat lägga sin kraft på att frälsa människor, skulle han ha kunnat bli en flitig och framgångsrik tjänare för Kristus.

Men då hade han varit tvungen att godta villkoren för lärjungaskap och helt och hållet överlåta sig till Gud. När Frälsaren kallade lämnade Johannes, Petrus, Matteus och deras kamrater "allt och steg upp och följde honom". Luk 5:28. Det ställdes samma krav på den unge mannen, och Kristus ställde inte krav på ett större offer än han själv givit. "Han, som var rik, blev fattig för er skull, för att ni skulle bli rika genom hans fattigdom." 2 Kor 8:9. Det enda den unge mannen hade att göra var att gå där Kristus redan gått.

Kristus såg efter den unge mannen och längtade efter att kunna vinna hans själ. Han längtade efter att få sända ut honom som en budbärare till välsignelse för människor. I ersättning för det som Kristus bad honom överge blev den unge mannen erbjuden förmånen att få samarbeta med Kristus. "Följ mig," sade han. Petrus, Jakob och Johannes hade glatt sig över denna förmån. Den unge, rike mannen såg med beundran på Kristus, och hans hjärta drogs till Frälsaren. Men han var inte beredd att acceptera Frälsarens principer när det gällde offer utan valde rikedomen före Jesus. Han ville ha evigt liv men ville inte ta emot den osjälviska kärlek som ensam är livet, och med sorg i sinnet vände han sig bort från Kristus.

När den unge mannen gett sig av sade Jesus till sina lärjungar: "Hur svårt är det inte för dem som har pengar att komma in i Guds rike." Luk 18:24. Lärjungarna blev helt överraskade av de orden. De hade lärt sig att rikedom var en gåva från himlen och något att se upp till, och det var världslig makt och rikedom de hoppades att få i Messias rike. Om den rike inte kom till himlen, vad fanns det då för hopp för alla andra?

"Mina barn, hur svårt är det inte att komma in i Guds rike! Det är lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en rik att komma in i Guds rike. De blev ännu mer förskräckta." Mark 10:23-25. Nu insåg de att den högtidliga varningen också gällde dem. I ljuset av Frälsarens ord uppenbarades deras egen längtan efter makt och rikedom. Med onda aningar utropade de: "Vem kan då bli frälst?"

"Jesus såg på dem och sade: 'För människor är det omöjligt, men inte för Gud. Ty för Gud är allting möjligt'." Mark 10:27.

En rik man kommer inte till himlen för att han är rik. Rikedomen ger honom inte rätt till de heligas arv i ljusets rike. Det är uteslutande genom Kristi nåd som någon kan få komma in i Guds stad.

Dessa ord från den helige Ande gäller både rik och fattig: "Ni tillhör inte er själva. Gud har köpt er och priset är betalt." 1 Kor 6:19, 20. När människan tror detta kommer hon att se sina ägodelar som något som ska användas enligt Guds anvisningar, för att rädda de förlorade och för de lidandes och fattigas bästa.

För människan är detta helt omöjligt att genomföra, eftersom hennes hjärta klamrar sig fast vid de världsliga rikedomarna.

Den människa som förbundit sig att tjäna Mammon är helt döv för det mänskliga lidandet, men i gemenskap med Gud är allt möjligt. Genom att se på Kristi ojämförliga kärlek smälter och övervinns det själviska hjärtat. Den rike mannen kommer, liksom farisén Saul, bli tvingad att säga: "Allt sådant som var en vinst för mig har jag för Kristi skull kommit att räkna som en ren förlust. Ja, jag räknar faktiskt allt som en förlust jämfört med det som är långt mera värt, kunskapen om min herre Kristus Jesus." Fil 3:7, 8. Sedan kommer de inte att anse något som sitt eget. De kommer att finna glädje i att betrakta sig själva som tjänare av Guds mångfaldiga nåd och genom honom också alla människors tjänare.

Den förste som slöt sig till Kristus på grund aven hemlig överbevisning genom Frälsarens ord var Petrus. Han tänkte med tillfredsställelse på vad han och hans bröder hade offrat för Kristus. "Vi har ju lämnat allt och följt dig." Matt 19:27. Han kom ihåg det ovillkorliga löftet som den unge mannen fick: "Då får du en skatt i himlen." Matt 19:21. Nu frågade han vad han och hans vänner skulle få som belöning för sina offer.

Det svar som Frälsaren gav fick de galileiska fiskarnas hjärtan att fröjda sig. Det gav en bild som uppfyllde deras högsta drömmar: "Sannerligen, var och en som för min och evangeliets skull har lämnat hus eller bröder eller systrar eller mor eller far eller barn eller åkrar skall få hundrafalt igen." Sedan tillade han: "Här i världen skall han få hus och bröder och systrar och mödrar och barn och åkrar mitt under förföljelser, och sedan evigt liv i den kommande världen." Mark 10:29, 30.

Men Petrus fråga: "Vad ska vi få för det?" visade en anda som gjorde lärjungarna oanvändbara som Kristi budbärare, eftersom de traktade efter världslig vinning. Trots att

lärjungarna var fängslade av Jesu kärlek var de inte helt befriade från fariseism. De hade fortfarande den tanken att de skulle få belöning som stod i proportion till det arbete de utförde. De omhuldade en anda som var präglad av självtillräcklighet och självtillfredsställelse, och dessutom jämförde de sig med varandra. När någon av dem kom till korta på ett eller annat sätt kände de andra sig överlägsna.

För att lärjungarna inte skulle tappa evangeliets principer ur sikte berättade Kristus en liknelse som illustrerade sättet Gud behandlade sin tjänare och i vilken anda han ville att de skulle verka för honom.

"Med himmelriket," sade han, "är det som när en jordägare vid dagens början gick ut för att leja arbetare till sin vingård." Matt 20:1. Det var vanligt att de män som ville ha arbete väntade på torgen, och dit kom också den som skulle leja arbetskraft. Mannen i liknelsen går ut vid olika tidpunkter på dagen för att anställa arbetare. De som anställs tidigt på dagen godtar den lön de erbjuds, och de som anställs senare överlåter betalningen till arbetsgivarens godtycke.

"På kvällen sade vingårdens ägare till förmannen: 'Kalla samman arbetarna och ge dem deras lön. Börja med dem som kom sist och sluta med de första.' De som hade lejts vid elfte timmen kom fram och fick en denar var. När sedan de första steg fram, trodde de att de skulle få mer, men fick var sin denar de också." Matt 20:8-10.

Denne mans sätt att behandla sina anställda representerar Guds behandling av människofamiljen och är helt motsatt det som är vanligt hos människan. När det gäller affärer här i världen får man lön efter mängden arbete man utfört. Den anställde räknar inte med att få mer än vad han förtjänat. Men i liknelsen illustrerar Kristus principerna i hans rike – ett rike som inte är av denna världen. Han styrs inte av några mänskliga värderingar. Herren säger: "Se, mina tankar är inte era tankar, och era vägar är inte mina vägar... Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket är också mina vägar högre än era vägar, och mina tankar högre än era tankar." Jes 55:8, 9.

I liknelsen accepterade de anställda att arbeta för en bestämd summa och fick heller varken mer eller mindre. De som lejts senare litade på arbetsgivarens löfte: "Det som är rätt skall jag ge er." De visade att de litade på honom genom att inte ställa några frågor om lönen, utan de litade på hans rättvisa. De belönades inte efter vad de uträttat, utan efter arbetsgivarens givmilda sinnelag.

På samma sätt vill Gud att vi ska lita på honom då han rättfärdigar den ogudaktige. Den belöning han ger grundar sig inte på våra förtjänster, utan är i harmoni med hans egen plan: "Den avsikt med världen som han förverkligade i och med Kristus Jesus, vår herre." Ef 3:11. "Inte därför att vi gjort några rättfärdiga gärningar, utan därför att han är barmhärtig." Tit 3:5. Och för dem som litar på honom ska han verka "i oss med sin kraft och förmår göra långt mer än vi kan begära eller tänka". Ef 3:20.

Det är inte mängden arbete som utförs och de synliga resultaten som räknas utan den anda som verkar. Den gör arbetet värdefullt för Gud. De som anställdes vid elfte timmen var tacksamma över att ha fått möjligheten att arbeta. De var fulla av tacksamhet mot den som gett dem arbete, och när arbetsdagen var slut fick de betalt för en hel dag vilket gjorde dem ytterst förvånade, eftersom de visste att de inte hade förtjänat en sådan lön.

Herren vill att vi ska lita på honom utan att bekymra oss om lönens storlek. När Kristus får bo i hjärtat är inte frågan om lönen det viktigaste, och det är heller inte den som ligger till grund för vår tjänst. Visst är det riktigt att vi på ett underordnat sätt ska ha respekt för belöningen, eftersom Gud vill att vi ska uppskatta de löften han gett. Men han vill inte att vår iver ska rikta sig mot en belöning, snarare ska vi göra det som är rätt utan att tänka på någon ersättning. Vårt motiv ska vara att älska Gud och våra medmänniskor.

I denna liknelse finns ingen ursäkt för dem som hört den första kallelsen till tjänst men som inte bryr sig om att gå in i Herrens vingård. När arbetsgivaren gick till torget den elfte timmen och hittade arbetslösa sade han: "Varför står ni här hela dagen utan att arbeta?" Matt 20:6. Han fick till svar: "Därför att ingen har lejt oss." Matt 20:7. Ingen av dem som kallades senare på dagen fanns på torget på morgonen. De hade inte motsatt sig kallelsen. De som vägrar och sedan ångrar sig gör väl då de ångrar sig, men det är farligt att ta lättvindigt på den första nådens kallelse.

Då vingårdsarbetarna fick "var sin denar", kände de som börjat tidigt på dagen att de var förolämpade. Hade inte de ändå arbetat i tolv timmar, resonerade de, och det var väl inte mer än rätt att de fick mer betalt än de som bara arbetat en timme under den svala delen av dagen? "Då protesterade de och sade till ägaren: 'De där som kom sist har bara hållit på en timme, och du jämställer dem med oss som har slitit hela dagen i solhettan'." Matt 20:11.

"'Min vän," sade arbetsgivaren, 'jag är inte orättvis mot dig. Vi kom ju överens om en denar, ta nu vad du skall ha, och gå. Men jag vill ge den siste lika mycket som du fick. Har jag inte rätt att göra som jag vill med det som är mitt? Eller ser du med onda ögon på att jag är god?' Så skall de sista bli först och de första sist." Matt 20:13-16.

"Många är bjudna, men få är utvalda." Matt 22:14.

De första arbetarna i liknelsen representerar dem som kräver att få mer än de andra på grund av sina tjänster. De framställer sitt arbete i en självupphöjande anda utan att lägga in någon självförnekelse och något offer i det. De kan mycket väl ha bekänt sig att tjäna Gud i sitt liv. De kan till och med ha varit de främsta i att uthärda prövningar och försakelse. Därför anser de sig berättigade till en stor belöning. De tänker alltså mer på belöningen än på att ha förmånen att vara Kristi tjänare. De anser att deras arbete och offer gör dem förtjänta av mer ära än andra, och de känner sig förolämpade om detta inte uppfylls. Om de bara utfört sitt arbete med ett tillits- och kärleksfullt sinnelag kunde de ha fortsatt att vara de första. Men deras klagande och gnällande är inte Kristuslikt och därför är de opålitliga. Deras uppträdande uppenbarar deras åtrå att sätta sig själva i främsta ledet, deras brist på Gudstillit och att de visar avund och är kritiska mot sina bröder. Herrens godhet och

frikostighet ser de bara som en orsak till ogillande. På det sättet visar de att det inte finns någon kontakt mellan dem och Gud. De har ingen aning om vilken glädje det innebär att samarbeta med arbetarnas Arbetare.

Det finns inget mer kränkande för Gud än en trångsynt och självisk anda. Det är omöjligt för honom att samarbeta med någon som har dessa karaktärsdrag, eftersom de är helt okänsliga för Guds Andes verk.

Det var det forna Israel som först kallades att arbeta i vingården, och det gjorde att de utvecklade stolthet och självrättfärdighet. Eftersom de hade tjänstgjort för Herren i så många år ansåg de att de gjort sig förtjänta av en större belöning än andra. Ingenting kunde göra dem mer förbittrade än påståendet att Gud skulle ge hedningarna samma privilegier som de själva skulle ha.

Kristus varnade de lärjungar som han hade kallat först så att inte de skulle omhulda samma onda anda. Han såg att det var självrättfärdigheten som var svagheten och kyrkans förbannelse. Människorna skulle inbilla sig att de genom gärningar kunde förtjäna en plats i himmelriket. De skulle intala sig att när de haft någon framgång skulle Herren komma och hjälpa dem. På det sättet skulle det bli mycket av jaget och ytterst litet av Jesus. Då skulle många som haft litet framgång bli uppblåsta och tro att de var överlägsna andra. De skulle gärna ta emot smicker men fyllas av avund om de inte ansågs som de främsta. Det är för denna fara som Kristus vill varna sina lärjungar.

Att skryta om egna förtjänster är helt malplacerat. "Så säger Herren: Den vise må inte berömma sig av sin vishet, den starke må inte berömma sig av sin styrka, den rike må inte berömma sig av sin rikedom. Nej, den som vill berömma sig, han må berömma sig av att han har förstånd till att känna mig: att jag är Herren, som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden. Ty till sådana har jag behag, säger Herren." Jer 9:23, 24.

Det är inte genom prestationer vi får belöningen utan av nåd, så att ingen kan skryta med sig själv. "Vad innebär nu detta om vi tänker på Abraham, vårt folks stamfar? Hur gick det för honom? Om han blev rättfärdig genom gärningar, har han något att vara stolt över. Men inte inför Gud. Ty vad säger skriften? Abraham trodde på Gud och därför räknades han som rättfärdig. Den som har gärningar att peka på får sin lön inte som en nåd utan som en rättighet." Rom 4:1-5.

Därför finns det ingen grund för att förhäva sig över andra eller vara missunnsam. Det finns ingen som har en bättre ställning än någon annan, och ingen kan heller göra anspråk på belöningen som en rätt.

Både den förste och den siste ska få del i den stora, eviga lönen, och den förste borde med glädje hälsa den siste välkommen. Den som klagar över den belöning som någon annan får glömmer bort att han själv är frälst enbart genom nåd. Liknelsen är en tillrättavisning för all avund och misstänksamhet. Kärleken gläder sig i sanningen och gör inga avundsjuka

jämförelser. Den som har kärlek jämför bara Kristi kärlek med sin egen ofullkomliga karaktär.

Denna liknelse är en varning till alla arbetare, oavsett hur lång tjänstetiden har varit och hur mycket arbete vi har utfört, att utan kärlek till våra bröder och ödmjukhet inför Gud är vi absolut ingenting. Det är ingen religion i att upphöja sig själv. Den som har som mål att förhärliga sig själv kommer en gång att bli tvungen att konstatera att han är helt utan den nåd som är det enda vilket kan göra honom till en effektiv Kristi tjänare. Överallt där stolthet och självtillräcklighet får styra, där är verksamheten förstörd.

Det är inte arbetstiden som är avgörande för Gud, utan hur villiga och trofasta vi har varit. Det krävs en helhjärtad överlåtelse i allt vi gör för Gud. Den minsta uppgift som görs i en uppriktig och självförsakande anda gläder Gud mer än det största arbete som är fördärvat genom själviskhet. Han vill se hur mycket av Kristi Ande vi är uppfyllda av och om vårt arbete uppenbarar Kristuslikhet. Han tar mer hänsyn till den kärlek och trofasthet vi lägger ner i det vi gör.

Det är bara när självviskheten är död och när kampen om att vara främst har fördrivits, när tacksamhet fyller hjärtat och kärleken gör livet till en väldoft – det är då och bara då som Kristus kan bo i själen och vi blir antagna som Guds medarbetare.

Oavsett hur prövande arbetet är kommer inte de sanna arbetarna att betrakta det som ett meningslöst slit. De är beredda att offra och offras, men det är ändå ett glädjande arbete som utförs med ett glatt hjärta. Glädjen i Gud kommer till uttryck genom Jesus Kristus. Deras glädje är den glädje som finns hos Kristus. "Min mat är att göra hans vilja som har sänt mig och att fullborda hans verk." Joh 4:34. Den sanne arbetaren är i harmoni med härlighetens Herre. Tanken på detta gör arbetet lättare och ökar viljan, och det gör sinnet berett att tåla allt som händer i livet. När vi arbetar med ett osjälviskt hjärta och det har blivit förädlat genom att vi deltagit i Kristi lidanden, när vi delat hans medkänsla och vi samarbetat med honom, då strömmar hans glädje ut och hans upphöjda namn blir ärat och prisat.

Det är detta som är drivkraften när det gäller all tjänst för Gud. Många som ser ut att vara de första blir i verkligheten de sista på grund av att de inte har Anden, medan de som har Anden och som man trodde skulle bli de sista i realiteten blir de första.

Många har överlämnat sig till Kristus utan att se någon anledning till att uträtta något stort eller offra något för hans skull. Dessa kan finna tröst i tanken att det som står först i himlens böcker inte nödvändigtvis är martyrens erfarenhet, inte heller det missionären upplever genom att dagligen stå inför olika faror och ansikte mot ansikte med döden. Det som verkligen betyder något är att helhjärtat vara kristen i vardagslivet och överlåta sig till Gud. Det handlar om att vara kristen när det gäller ärlighet och rena tankar, att trots provokationer vara ödmjuk i tron och hängivenheten samt att vara trofast i det lilla. Den som visar allt detta och Kristi karaktär i hemmet kommer i Guds ögon att vara mer dyrbar än den i världen mest aktade missionär eller martyr.

O, vilken himmelsvid skillnad det är på Guds och människans mått på karaktären! Gud ser att man motstår frestelser som världen och nära vänner inte har en aning om, frestelser i hemmet och i hjärtat. Han ser själens ödmjukhet då den ställs ansikte mot ansikte med sin egen svaghet. Han ser en uppriktig ånger över till och med den minsta tanke som är ond. Han ser den helhjärtade hängivenheten i hans tjänst. Han har lagt märke till alla timmar i kamp mot jaget – en strid där man avgick med seger. Allt detta känner Gud och änglarna till. En minnesbok har skrivits inför hans ansikte över dem som fruktar Herren och tänker på hans namn.

Hemligheten bakom framgången finns inte att hämta i vår visdom eller ställning inom samfundet, inte heller i hur många talenter vi fått ansvar för. Den går inte att hitta i människans vilja. När vi känner vår egen otillräcklighet ska vi tänka på Kristus och genom honom som är all makts makt, alla tankars tanke, kommer den som är villig och lydig att gå från seger till seger.

Oavsett hur kort eller ödmjukt vårt arbete är kommer vi inte att bli besvikna över belöningen om vi med en enkel tro följer Kristus. Det som inte ens den störste eller visaste kan förtjäna kommer den svagaste och ödmjukaste att kunna få. Himlens portar öppnas inte för den som upphöjer sig själv eller för dem som har en stolt ande. De eviga portarna öppnar sig för en darrande beröring av ett litet barn. Välsignad kommer nådens belöning att bli för dem som i all enkelhet och kärlek har verkat för Gud.

Kapitel 29. - Att möta Brudgummen

Kristus sitter tillsammans med sina lärjungar på Olivberget. Solen har gått ner bakom bergen och himlen är draperad i skymningens skuggor. Framför dem ligger ett boningshus som strålar av ljus, upplyst som till fest. Ljuset strömmar ut från alla öppningar, och omkring huset står en förväntansfull grupp människor och väntar på att bröllopståget ska visa sig. I många av österns länder håller man bröllop på kvällen. Brudgummen går ut för att möta sin brud och tar henne med sig hem. Till fackelsken tågar brudföljet från hennes faders hus till brudgummens hem, där man förberett en fest för de inbjudna gästerna. I den scen som Kristus betraktar väntar en grupp på brudtågets ankomst för att göra sällskap med festföljet.

I närheten av brudens hus väntar tio vitklädda unga kvinnor. Var och en håller en tänd lampa och en liten flaska för olja. Alla väntar spänt på brudgummens ankomst. Men det har uppstått en försening. Timmarna går och de väntande blir trötta och somnar. Vid midnatt hörs ropet: "Brudgummen är här, kom ut och möt honom!" Matt 25:6. De sovande kvinnorna vaknar tvärt och kommer snabbt på fötter. De ser processionen röra sig till glad musik och fackelsken, och de kan höra brudparets röster. De tio flickorna tar sina lampor och börjar göra dem i ordning för att snabbt komma iväg. Men fem av dem har försummat att fylla på sina flaskor. De hade inte räknat med så lång väntetid och var inte förberedda för en krissituation. I sin olycka vänder de sig till sina klokare vänner och säger: "Ge oss av er olja, våra facklor slocknar." Matt 25:8. Men de fem har fyllt på sina lampor och deras flaskor är nu tomma. De kan inte avstå från sin olja, och svarar: "Den kan aldrig räcka både till oss och till er. Gå i stället och köp hos dem som säljer olja." Matt 25:9.

När de gav sig av för att köpa, fortsatte processionen och de blev efter. De som hade sina lampor i ordning förenade sig med skaran och gick in i huset tillsammans med bröllopståget och dörren stängdes." När de oförståndiga flickorna kom fram till festsalen blev de till sin förvåning inte insläppta. Värden för festen sade: "Sannerligen, jag känner er inte." Matt 25:12. Där ute på den tomma gatan blev de kvarlämnade, i nattens svarta mörker.

När Kristus satt och iakttog gruppen som väntade på brudgummen berättade han för sina lärjungar liknelsen om de tio jungfrurna, för att genom deras erfarenhet illustrera den erfarenhet församlingen genomgår strax före hans andra ankomst. De två grupperna som väntar representerar de två grupper som utger sig för att vänta på sin Herre. De kallas för jungfrur för att de bekänner sig till en ren tro. Lamporna representerar Guds Ord. Psalmisten säger: "Ditt ord är mina fötters lykta och ett ljus på min stig." Ps 119:105. Oljan symboliserar den helige Ande. På detta sätt framställs den i Sakarjas profetia: "Sedan blev jag av ängeln som talade med mig åter uppväckt, liksom när någon väcks ur sömnen. Och han sade till mig: 'Vad ser du?' Jag svarade: 'Jag ser en ljusstake, alltigenom av guld, med sin oljeskål upptill och med sina sju lampor, och sju rör går till de särskilda lamporna däruppe. Och två olivträd sträcker sig över den, ett på högra sidan om skålen och ett på vänstra.' Sedan frågade jag och sade till ängeln som talade med mig: 'Vad betyder dessa

ting, min herre?'... Då talade han och sade till mig: 'Detta är Herrens ord till Serubbabel: Inte genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot.'... Och jag frågade och sade till honom: 'Vad betyder dessa två olivträd, det på högra och det på vänstra sidan om ljusstaken?' Och ytterligare frågade jag och sade till honom: 'Vad betyder de två olivkvistar som sträcker sig intill de två gyllene rännor genom vilka den gyllene oljan leds ditned?' ... Då sade han: 'Dessa är de två oljesmorda som står som tjänare inför hela jordens Herre'." Sak 4:1-14.

Den gyllene oljan leddes från de två olivträden genom de gyllene rännorna till ljusstakens oljekar och därifrån till guldlamporna som i sin tur lyste upp helgedomen. Från de heliga som står inför Gud ges på samma sätt hans Ande till de människor som vigt sig år hans tjänst. De två smorda har som uppdrag att förmedla till Guds folk den himmelska nåden som ensam kan göra hans Ord till våra fötters lykta och ett ljus på vår stig. "Inte genom någon människas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, säger Herren Sebaot." Sak 4:6.

I liknelsen gick alla tio jungfrurna ut för att möta brudgummen. Alla hade lampor och ett kärl för oljan. I början kunde man inte se någon skillnad på dem, och likadant är det med församlingen strax före Kristi återkomst. Alla har fått kunskap om vad Skrifterna säger. Alla har hört talas om Kristi snara ankomst och väntar tillitsfullt på hans ankomst. Men det är likadant nu som i liknelsen. En väntetid kommer emellan, tron prövas och när ropet hörs: "Brudgummen är här, kom ut och möt honom!" Matt 25:6, är det många som är oförberedda på det. De har ingen olja i kärlen till sina lampor. De saknar den helige Ande.

(341)Utan Guds Ande är kunskap om hans Ord meningslös. Om sanningens teori inte åtföljs av den helige Ande kan den inte stimulera sinnet eller helga hjärtat. Man kan känna till Bibelns befallningar och löften. Men om inte Guds Ande gör så att sanningen slår rot kommer karaktären inte att förvandlas. Utan den helige Andes upplysning kommer människor inte att kunna skilja sanning från lögn, och de kommer att falla för Satans mästerliga frestelser.

Den grupp som representeras av de oförståndiga flickorna är inte hycklare. De har respekt för sanningen, och de dras till dem som tror på sanningen. Men de har inte överlåtit sig själva till att låta den helige Ande verka i dem. De har inte fallit på Klippan Kristus Jesus och tillåtit sin gamla natur att krossas. De som representerar stengrunden tillhör samma grupp. De tar gärna emot Ordet, men de misslyckas med att tillägna sig dess principer. Ordets inflytande stannar inte kvar hos dem. Anden verkar på människans hjärta i enlighet med hennes önskan och medgivande och skapar en ny natur i henne. Men den grupp som representeras av de oförståndiga flickorna har varit nöjd med ett ytligt verk. De känner inte Gud. De har inte utforskat Guds väsens egenskaper, de har inte haft gemenskap med honom. Därför vet de inte hur de ska lita på honom, hur de ska se på honom och leva. Deras tjänst förvandlas till att bara vara en formsak. "Och de kommer till dig, som om det gällde en folkförsamling, och sätter sig hos dig som mitt folk, och de hör dina ord, men gör inte efter dem. Ty väl formar de med munnen ljuvliga ord, men deras hjärtan strävar bara efter egen

vinning."Hes 33:31. Aposteln Paulus poängterar att det här är det karaktärsdrag som finns hos dem som lever strax innan Kristus kommer tillbaka. Han säger: "Det skall du veta, att i de sista dagarna blir tiden svår. Då kommer människorna att tänka bara på sig själva... De älskar njutningar mer än Gud. De bär fromheten som en mask men vill inte veta av dess kraft. Håll dig borta från dem." 2 Tim 5:1-5.

Det är dessa människor som i ändens tid ropar att det är fred och att det inte är någon fara. De invaggar sig själva i en falsk trygghet och är helt aningslösa. När de sedan blir ryckta ur sin dödliga sömn inser de inte hur hjälplösa de i verkligheten är och bönfaller andra om det som de saknar. Men när det gäller andliga ting kan ingen människa kompensera vad någon annan saknar. Varje människa har fritt och för intet blivit erbjuden Guds nåd. Budskapet om evangelium har förkunnats: "Den som vill skall fritt få dricka av livets vatten." Upp 22:17. Karaktären kan inte överföras från en person till en annan. Ingen kan tro åt någon annan, och ingen kan ta emot Anden åt någon annan. Ingen kan överföra den karaktär som är frukten av Andens verk till någon annan. "Om då Noa, Daniel och Job var därinne, så skulle de, så sant jag lever, säger Herren, Herren, inte kunna rädda vare sig son eller dotter. De skulle genom sin rättfärdighet rädda endast sina egna liv." Hes 14:20.

Det är när det blir kris som karaktären uppenbaras. När den djupa rösten vid midnatt förkunnade: "Brudgummen är här, kom ut och möt honom!" och de sovande flickorna vaknade ur sin slummer, märktes det vilka som hade förberett sig. Båda grupperna togs med överraskning, men den ena gruppen var beredd på nödsituationen och den andra vara oförberedd. Detsamma gäller nu. En plötslig och oväntad katastrof, något som ställer själen ansikte mot ansikte med döden, kommer att visa om det finns någon verklig tro på Gud. Då kommer det att visa sig om det är nåden som upprätthåller själen eller inte. Den stora och avgörande prövningen kommer att inträffa i slutet av prövningstiden, och då kommer det att vara för sent att fylla själens behov.

De tio jungfrurna sitter och vakar i denna jords sista aftontimmar. Alla tio gör anspråk på att vara kristna. Alla tio har ett kall, ett namn, en lampa och de utger sig för att göra Guds vilja. Uppenbarligen väntar de på att Kristus ska komma. Men fem av dem har inte gjort sig beredda och kommer att bli överraskade och förskräckta när de upptäcker att de inte får komma in i festsalen.

På den sista dagen kommer många att kräva att få komma in i Kristi rike genom att säga: "Vi har ätit och druckit tillsammans med dig, och du har undervisat på våra gator. Herre, herre, har vi inte profeterat i ditt namn och drivit ut demoner i ditt namn och gjort många underverk i ditt namn? Han skall svara: Jag vet inte vilka ni är. Bort härifrån, alla ni orättens hantlangare." Matt 7:22; Luk 13:26, 27. De har inte haft någon gemenskap med Kristus i detta liv. Därför förstår de inte himlens språk och är främmande för den glädje som finns där. "Vem utom anden i människan vet vad som finns i människan? Ingen utom Guds ande vet heller vad som finns i Gud." 1 Kor 2:11.

De sorgligaste ord ett dödligt öra någonsin kommer att höra är domens ord: "Jag känner er inte." Den gemenskap med Anden som ni har förkastat var det enda som över huvudtaget kunde ha förenat er med den glada skaran på bröllopsfesten, och där kan du inte få vara med. Du skulle vara blind för ljuset därinne, och du skulle inte höra glädjesångerna. Kärleken och glädjen därinne skulle inte glädja ditt världsliga hjärta. Du har blivit utestängd från himlen på grund av att du själv har gjort dig olämplig att ha gemenskap med den.

Vi kan inte vara beredda att möta Herren om vi vaknar i samma ögonblick som ropet: "Brudgummen kommer!" hörs och då samlar ihop våra tomma lampor för att få dem påfyllda. Vi kan inte leva utan Kristus här och ändå vara lämpliga att leva i gemenskap med honom i himlen. I liknelsen hade de kloka jungfrurna olja i sina kar till lamporna. Därför kunde deras lampor fortsätta att lysa med en klar flamma genom nattens mörka timmar. Deras lampor hjälpte till att öka ljuset till brudgummens ära. När de sken där i mörkret hjälpte de till att lysa upp vägen till brudgummens hem, till bröllopsfesten.

På samma sätt ska Kristi efterföljare sprida ljus över jordens mörker. För den som tar emot Guds Ord blir det till ljus genom den helige Ande då det får bli den förvandlande kraften i livet.

Genom att principerna i hans Ord får komma in i människans hjärta utvecklar den helige Ande Guds egenskaper i henne. Ljuset av Guds härlighet – hans karaktär – måste märkas hos hans efterföljare. På det sättet ska de ära Gud och lysa upp vägen till Brudgummens hem, till Lammets bröllopsmåltid.

Brudgummen kom vid midnatt, den mörkaste tiden på dygnet. Kristi återkomst kommer på samma sätt att ske under den mörkaste tiden i jordens historia. Tillståndet under Noas och Lots tid ger en bild av det tillstånd jorden befinner sig i strax innan Människosonen kommer tillbaka. Skriften pekar fram mot den tiden och kungör att Satan kommer att använda sig av "orättfärdighetens alla konster". 2 Thess 2:10. Hans verksamhet uppenbaras tydligt genom att mörkret ökar snabbt – mängden av villfarelser, irrläror och den sista tidens självbedrägerier.

Satan fångar inte bara världen i sitt nät, utan till och med samfund som bekänner sig till Jesus Kristus blir genomsyrade av hans surdeg. Det stora förfallet utvecklar sig till ett djupt, ogenomträngligt mörker. Det blir en prövningarnas natt för Guds folk, en natt av gråt och förföljelse för sanningens skull. Men ut ur detta täta nattmörker kommer Guds ljus att stråla.

Han får "ljus att lysa ur mörker". 2 Kor 4:6. "Jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet. Och Gud sade: 'Varde ljus, och det blev ljus'." 1 Mos 1:2, 3. I denna natt av andligt mörker hörs alltså Guds ord: "Varde ljus." Han säger till sitt folk: "Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig." Jes 60:1.

"Se," säger Skriften, "mörker övertäcker jorden och töcken folken, men över dig uppgår Herren, och hans härlighet uppenbaras över dig." Jes 60:2.

Man har fullständigt missuppfattat Gud och det är detta som förmörkar världen. Människan förlorar sin kunskap om hans karaktär. Den har missförstått och misstolkats. Men under denna tid ska ett budskap från Gud ljuda över världen, ett budskap som har förmåga att påverka och har en frälsande kraft.

Alla ska lära känna hans karaktär. Hans härlighetsljus ska stråla in i världens mörker, detta ljus som är skenet av hans härlighet, nåd och sanning.

Det är detta verk som profeten Jesaja beskriver med orden: "Stig upp på ett högt berg, Sion, du glädjens budbärarinna. Häv upp din röst med kraft, Jerusalem, du glädjens budbärarinna. Häv upp den utan fruktan, säg till Judas städer: 'Se där är er Gud!' Ja, Herren, Herren kommer med väldighet, och hans arm visar sin makt. Se, han har med sig sin lön, och hans segerbyte går framför honom." Jes 40:9, 10.

De som väntar på att Brudgummen ska komma säger till folket: "Se er Gud." De sista strålarna av nådens ljus, det sista nådens budskap som ska ges till världen är en uppenbarelse av hans kärleksfulla karaktär. Det är Guds barn som ska uppenbara hans härlighet. Det är i sina egna liv och karaktärer som de ska uppenbara vad Guds nåd har gjort för dem.

Rättfärdighetens sol ska skina genom goda gärningar – genom sanningens Ord och heliga handlingar.

Kristus, som är återskenet av Faderns härlighet, kom till jorden för att vara dess ljus. Han kom för att framställa Gud för människorna, och om honom står det skrivet att han "blev smord av Gud med helig Ande och kraft och hur han vandrade omkring och gjorde gott". Apg 10:38. När han var i synagogan i Nasaret sade han: "Herrens Ande är över mig, ty han har smort mig till att frambära ett glädjebud till de fattiga. Han har sänt mig att förkunna befrielse för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna året som Herren har valt." Luk 4:18, 19. Det var detta han gav sina lärjungar i uppdrag att utföra. "Ni är världens ljus," sade han. "På samma sätt skall ert ljus lysa för människorna, så att de ser era goda gärningar och prisar er fader i himlen." Matt 5:14, 16.

I denna natt av andligt mörker ska alltså Guds härlighet stråla från hans församling genom att den lyfter upp de nedböjda och tröstar dem som sörjer.

Överallt omkring oss kan vi höra jämmer från en värld i sorg. Både till höger och vänster finns det behövande och nödställda. Det är vår plikt att lindra deras motgångar och elände.

Att utföra ett praktiskt arbete gör mycket mer nytta än bara predikningar. Vi ska ge de hungriga mat, klä de nakna och ge husrum åt de hemlösa. Men det är inte allt vi ska göra. Själens behov kan bara Kristus tillfredsställa. Om Kristus bor i oss kommer våra hjärtan att vara fulla av gudomligt medlidande. Alla de förseglade källorna med uppriktiga, Kristuslika böner kommer att öppnas.

Gud ber inte bara om våra gåvor till de behövande utan att vi också ska visa en glad uppsyn, uttala hoppfulla ord och ge ett vänlig handslag. När Kristus botade de sjuka lade han sina händer på dem, och så nära ska vi också komma dem som behöver hjälp.

Det finns många som tappat allt hopp. Låt dem få tillbaka sitt solsken. Många har tappat modet; tala uppmuntrande till dem. Be för dem. Det finns de som är i starkt behov av livets bröd, så läs för dem ur Guds Ord. Många är så sjuka i själen att inget jordiskt kan lindra eller bota dem. Be för dessa själar, led dem till Jesus. Tala om för dem att det finns lindring i Gilead och att det finns en Läkare där.

Ljuset är en välsignelse, en universell välsignelse som strömmar ut till en otacksam, ohelig och demoraliserad värld. Likadant är det med Rättfärdighetens Sol. Hela jorden, som är omgiven av syndens mörker, sorger och plågor, ska lysas upp igen genom kunskapen om Guds kärlek. Det ljus som strålar ut från himlens tron skiner över alla trosinriktningar och klasser.

Budskapet om hopp och nåd måste bäras ut över hela jorden. Alla som vill behöver bara sträcka ut handen och ta tag i Guds kraft och sluta fred med honom. Hedningen behöver aldrig mer bli omgiven av nattens mörker. Rättfärdighetens Sol kommer att driva borr allt dunkelt med sina klara strålar. Helvetets makt har besegrats.

Men ingen människa kan dela med sig av något hon själv inte fått. I egen kraft kan människan inte åstadkomma något i Guds verk. Ingen har en egen inneboende förmåga att vara ljusbärare för Gud. Det var oljan som himlens sändebud hällde genom det gyllene röret från den gyllene behållaren till helgedomens lampor, som åstadkom ett ständigt skinande ljus. Det är Guds kärlek som hela tiden överförs till människan som gör det möjligt för henne att tillhandahålla ljus åt andra. Den gyllene kärleksoljan flödar fritt till det hjärta som är förenat med Gud genom tro. Där blir oljan ett strålande ljus i form av goda gärningar, en helhjärtad tjänst för Gud.

I den helige Andes gränslösa gåva finns himlens alla resurser. Det är inte på grund av några begränsningar från Gud sida som hans nåd inte flödar rikligt till människan. Om alla var villiga att ta emot, skulle alla bli fyllda med Guds Ande.

Varje själ har fått förmånen att vara den levande kanal genom vilken Gud ger världen sin nåds skatter, som är Kristi outrannsakliga rikedom. Kristus önskar ingenting högre än att hans tjänare visar hans Ande och karaktär för världen. Det världen behöver mest av allt är att människan uppenbarar Frälsarens kärlek. Hela himlen väntar spänt på att få kanaler genom vilka de kan hälla den olja som kan bli till glädje och välsignelse för människornas hjärtan.

Kristus har gjort allt han har kunnat för att hans församling ska vara en förvandlad kropp, upplyst genom världens Ljus, det ljus som har Immanuels härlighet. Det är hans plan att alla kristna ska omges av ljusets och fridens andliga atmosfär. Hans önskan är att vi uppenbarar hans glädje i våra liv.

När Anden får bo i oss kommer hans inverkan att visa sig genom den himmelska kärlek som flödar ut. Den gudomliga fullheten kommer att strömma genom den helgade tjänaren till andra.

Rättfärdighetens Sol har "läkedom under sina vingar". Mal 4:2. Från varje sann lärjunge ska det därför sprida sig ett inflytande som ger liv, mod, hjälpsamhet och verklig läkedom.

Kristi lära betyder mycket mer än bara förlåtelse av synd. Den betyder också att våra synder tas bort och det vakuum som uppstår fylls av den helige Andes nådegåvor. Den innebär himmelsk strålglans och glädje i Gud. Den handlar om ett hjärta som är tömt på jaget och välsignat genom Kristi närvaro. Det härskar en renhet och frihet från synd i själen då Kristus får styra den. Evangeliets plan fullbordas i livet. När vi tar emot Frälsaren fylls livet av fullkomlig frid, fullkomlig kärlek och fullkomlig övertygelse. Den skönhet och väldoft som finns i Kristi karaktär och som uppenbaras i livet vittnar om att Gud verkligen har sänt sin Son till världen för att bli dess Frälsare.

Kristus befaller inte sina tjänare att kämpa för att skina. Han säger: "Låt ditt ljus skina." Om du har tagit emot Guds nåd, så har du ljuset. Ta bort alla hinder och låt Guds härlighet uppenbaras. Då kommer ljuset att stråla och tränga igenom och skingrar mörkret. Du kan inte undgå att skina där du har inflytande.

Genom uppenbarelsen av hans härlighet i mänsklig form placeras himlen så nära människan att skönheten inne i det allra heligaste syns i varje själ som har Frälsaren i sitt hjärta. Människan kommer att fångas av härligheten hos en inneboende Kristus. Strömmar av lovprisning från alla de människor som vunnits för Gud kommer att flyta tillbaka till den store Givaren.

"Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig." Jes 60:1. Detta budskap ges till dem som går ut för att möta Brudgummen. Kristus kommer med stor makt och härlighet. Han kommer i sin egen och Faderns härlighet. Han kommer tillsammans med de heliga änglarna. Medan jorden är omgiven av mörker kommer det att finnas ljus i de heligas boningar. De kommer att upptäcka de första strålarna då Jesus kommer. Hans härlighet omges av ett rent ljus och Kristus, Återlösaren, kommer att beundras av dem som tjänat honom. Medan de ogudaktiga flyr undan från hans ansikte gläder sig Kristi efterföljare. Patriarken Job såg fram mot Kristi återkomst och sade: "Ja, honom skall jag få skåda, mig till hjälp, för mina ögon skall jag se honom, ej som en främling." Job 19:27. Kristus har varit en daglig medarbetare och vän till sina trofasta tjänare. De har levt i nära kontakt och gemenskap med Gud. Guds härlighet har gått upp över dem. I dem har ljuset från kunskapen om Guds härlighet återspeglats på samma sätt som den strålat ut från Kristi ansikte. Nu gläder de sig i den fulla glansen av heligheten från Konungen i hans majestät. De har förberett sig på den himmelska nattvarden eftersom de har himlen i sina hjärtan.

De står där med upplyftade huvuden och de klara strålarna från Rättfärdighetens Sol lyser på dem. De gläder sig över att deras återlösning är nära, de går för att möta

Brudgummen och säger: "Se, där är vår Gud, som vi hoppades på, och som skulle frälsa oss." Jes 25:9.

"Och jag hörde liksom rösten från en stor skara och liksom rösten av stora vatten och rösten av stark åska: 'Halleluja! Herren vår Gud, allhärskaren, är nu konung. Låt oss vara glada och jubla och ge honom vår hyllning. Ty tiden har kommit för Lammets bröllop, och hans brud har gjort sig redo'... Och ängeln sade till mig: 'Skriv: Saliga de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid', eftersom det är herrarnas herre och konungarnas konung. Upp 19:6-9; 17:4.
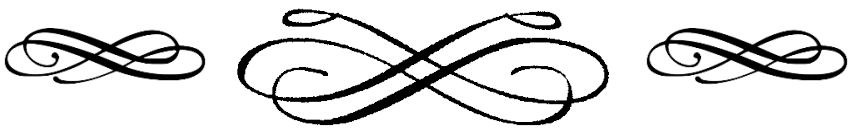
I Väntan på Slutet